

GYF
ON

DEVAM
ETMEK
GEREK

ONE
MUST
CONTINUE

GYF
ON
GENÇ YENİ FARKLI
YOUNG FRESH DIFFERENT
2 0 1 9

DEVAM ETMEK GEREK
ONE MUST CONTINUE

13.07-17.08 2019

Eda Aslan
Özgür Atlagan & Zeynep Kayan
Alpin Arda Bağcık
Zeynep Beler
Sevinç Çalhanoğlu
Nazlı Erdemirel
Gizem Karakaş
Gülşah Mursaloğlu
Ali Şentürk
Ezgi Tok
Hasan Özgür Top

Küratör / Curator: Burçak Bingöl

İçindekiler / Content

- 06 *Devam Etmek Gerek / One Must Continue*
Burçak Bingöl
- 14 Moiz Zilberman ile söyleşi / In conversation with Moiz Zilberman
Dilara Altuğ
- 34 Eda Aslan
- 44 Özgür Atlagan-Zeynep Kayan
- 58 Alpin Arda Bağcık
- 66 Zeynep Beler
- 74 Sevinç Çalhanolu
- 88 Nazlı Erdemirel
- 96 Gizem Karakaş
- 102 Gülşah Mursaloğlu
- 112 Ali Şentürk
- 120 Ezgi Tok
- 126 Hasan Özgür Top
- 141 GYF Arşiv / YFD Archive
- 157 Özgeçmişler / Biographies

GYF ON

GENÇ YENİ FARKLI
YOUNG FRESH DIFFERENT
2019

DEVAM ETMEK GEREK ONE MUST CONTINUE

Ekin Keleş
Tugay Akdoğan
Ayşe Arzu Bektaş
Zeynep Bektaş
Seray Çalkıncıoğlu
Nihan Biberli
Gözlem Karadağ
Zeynep Kaya
Dilara Mercimek
Ali Serdar
Ergül Toprak
Hüseyin Ergül Toprak
Kuratör / Curator: Burçak Bingöl

12 Temmuz / July - 18 Ağustos / August 2019



Burçak Bingöl

Devam Etmek Gerek

2019, *Genç Yeni Farklı* sergisinin onuncu yılı... Zilberman Gallery —o zamanki adıyla CDA-Projects— görsel sanatlar alanındaki yeni üretimlere yer vermek, yarattığı bu platformla hem genç sanatçıları tanımak ve tanıtmak, hem de kendi sanatsal ağını güçlendirmek amacıyla bu sergi serisini 2009 yılında hayata geçirdi.

Geçen on yıllık zaman diliminde, düzenlenen açık çağrıyla bu etkinliğe yapılan başvuru sayısı yaklaşık 3000, çalışmaları sergilenen toplam sanatçı sayısı ise 136 oldu. Her sezonun son sergisi olarak *Genç Yeni Farklı*, galerinin Mısır Apartmanı'ndaki mekanında dokuz yıl boyunca katalog eşliğinde sergilendi.

İstanbul'daki sanat ortamında genç sanatçılara ayrılan yer görece geniş. *Genç Yeni Farklı'nın* yanında pek çok yarışmalı sergi düzenleniyor. Bazı kamu kurumları bünyesinde, galerilerde ve serbest girişimlerle gerçekleşen bu etkinliklerin aralarında süreni de var, artık devam etmeyi de... Kesintinin ve süreksizliğin neredeyse kader gibi yaşandığı bu ülkede bir galeri olarak Zilberman'ın istikrarlı bir biçimde gençlere sağladığı alanın, kendi sınırları ve misyonu kapsamında önemli bir sorumluluğu üstlendiğini düşünüyor ve daha uzun yıllar bu etkinliğin devam etmesini diliyorum.

2010 yılında İstanbul'a geldiğimde, ilginç tesadüflerle yolumun kesiştiği Moiz Zilberman'la tanışıklığımız beni önce galeri sanatçılarından biri, daha sonrasında da orada sanat direktörü yaptı. Sanat yapmayı sürdürebilmem için önemli ve gerekli olan bu iş, beni *Genç Yeni Farklı* projesiyle yoğun bir ilişkiye sokmuş oldu. Ben gelmeden bir yıl önce başlayan projenin, orada çalıştığım zamanlarda yürütülmesiyle doğrudan ilgilendim. Jürinin oluşturulması, seçkinin belirlenmesi ve serginin kurulması aşamalarında etkin görev aldım. Bu nedenle de her bir sanatçıyı yakından tanıma fırsatı yakaladım. Geçen dokuz sergi boyunca bu seçkiye dahil olanların hepsi sanat yapmayı sürdürmüyor olsa da, geçmiş edisyonlara dönüp baktığımda seçimlerin ne kadar tutarlı olduğunu, bugün üretime aynı motivasyonla devam eden sanatçıların çokluğundan anlıyorum.

Sanatçı olmak isteyen genç insanların hayatında bu sergilerin önemi çok büyük. Bir kez "genç sanatçı" olduktan sonra da iş kolaylaşmıyor. Sanatçı olduktan sonra nasıl devam edileceği de

One Must Continue

2019 is the 10th year of the *Young Fresh Different* exhibition... Gallery Zilberman —or CDA-Projects, as it was known then— first realized this series of exhibitions in 2009 with an eye towards creating a platform for emerging new works in the field of visual arts, getting to know and introducing new artists, and fortifying its own artistic network.

Within the past ten years, the number of submissions to this open call-based project has been approximately 3000, while the number of artists whose works have been exhibited is 136. *Young Fresh Different*, which is organized as the last exhibition of each season, has been taking place in the gallery's Mısır Apartmanı space for the last nine years, accompanied with a catalogue.

The space reserved for young artists in Istanbul's art scene is relatively wide. *Young Fresh Different* is concurrent to a number of artist prizes and exhibitions. Some of these projects that are realized by state institutions, galleries or private initiatives are still ongoing, while others have disrupted. In this country largely defined by interruptions and instability as if they are weaved into the fate of the land, I think the space that is consistently provided to young artists by Zilberman Gallery shoulders an important responsibility within its own framework and mission, and I wholeheartedly hope that this exhibition series continues for many years to come.

When I came to Istanbul in 2010, our serendipitous encounter with Moiz Zilberman first made me one of the artists represented by the gallery, and later, its artistic director. This position, which was important and necessary for me to continue my artistic production, facilitated my involved relationship with this project. During my time at the gallery, I was directly involved with the development of this project which had been initiated one year prior to my arrival. As such, I have had the opportunity to get to know each of the participating artists closely.

Although not all of the selected artists for the previous nine exhibitions continue to make art, looking back at the preceding editions as a member of their selection committee since *YFD3*, I am happily recognizing how consistent the selections have been from the number of participating artists who seem to continue their artistic output with the same motivation today.

başlı başına bir konu. Sanatçı olarak nasıl kalınıyor? Bu iç diyalog nerelerden besleniyor, nelerle çarpışıyor? Üretmeye devam etmek için ihtiyaç duyulan motivasyon nasıl sağlanıyor?

Son derece zorlu olan bu üretim ve var olma halini sürdürmek için sanatçıların maddi ve manevi pek çok ihtiyacı var. Sanatçının malzemesiyle, konularıyla ve dertleriyle girdiği iç hesaplaşması kendine akabileceği mecra bulabildiği ölçüde de derinleşiyor, zenginleşiyor. Kamusal kaynakların yok denecek kadar az olduğu, neredeyse tüm etkinliklerin özel fonlarla sağlandığı bir ortamda kendine bu alanı bulmak da en az sanat yapmanın kendisi kadar karmaşıklaşabiliyor. Özel girişimlerle fonlanan yapıların nasıl çalıştığı, hassas ilişkiler ağı içerisinde destek mekanizmalarının nasıl işlediği gibi sorular yoruma açık bir şekilde kenarda dururken, söz konusu kurumların olası ömürleri, devam edip etmeyecekleri kırılğan gelecekteki ihtimaller olarak tam karşımızda duruyor.

Yıllar içerisinde önemli aşamalar kaydetmiş bu galerinin 10. yılında, kendisiyle yaşıt projesi olan Genç Yeni Farklı'yı bir ara-değerlendirmeye ele almak için iyi bir zaman. Daha önce çalışmaları bu seçkide gösterilmiş, artık belki daha az genç ama farklı olmaya devam eden, sanat yapmayı sürdüren bu sanatçılarla bir araya gelmek, benim açımdan heyecan vericiydi. Bu sergi, hem onların yeni çalışmalarına yer vermek, hem de sanatçıların kendi motivasyonlarıyla sanat dünyasında var olmayı değerlendirdikleri sözlerini duymak için iyi bir fırsat oldu.

Devam Etmek GereK'in küratörü olarak, önceki edisyonların oluşma şeklini sergi modeli olarak belirledim. Onuncu yılında kendi tarihine bir ara kayıt düşüren *GYF10*, kendisini konu ederek şekillendi; açık çağrının yerini, bu sefer bu sanatçılara yapılmış açık davet aldı. İçeriğini, sanatçıların güncel olarak üzerine yoğunlaştığı işlerinden veya onların göstermeyi önerdikleri projelerden seçerek geliştirdik. Önceki *Genç Yeni Farklı*'lardaki karma sergi geleneğini takip ederek, her bir bireysel anlatıyı, yer yer ortaklaşan ve farklılaşan halleriyle yanyana getirip, işin ötesinde sürekliliğe ve öznel ifadenin kendisine işaret eden bir yapı kurgulamak istedim. Sergi hem *GYF*'nin kendisi, hem de sanatçıların aldıkları pozisyonla ilgili olduğundan ben küratör olarak sadece bu sürecin akışını kolaylaştırıcı bir aracı pozisyonunu benimsedim. Sanatçılar ne sergileyeceklerine kendileri karar verdiler.

GYF'nin tarihinde oldukça güçlü sanatçılar var bu nedenle en zor kısmı sanatçı seçimi oldu. Olabildiğince çok sanatçıyı bu onuncu yıla özel sergiye dahil etmek istedim. Çalıştığım yıllar içerisinde üretimlerini ilham verici bulduğum, merakla yeni işlerini takip ettiğim sanatçılardan, mekanın fiziksel sınırları izin verdiği ölçüde bir seçim yaptım. Serginin hazırlık aşamasında sanatçılarla yaptığım birebir görüşmeler ve paylaşımlar, hem sorunların ve kaygıların hem de üretim tutkusunun ne kadar ortak olduğunu gösterdi.

Küratör olarak, serginin oluşmasında onların yaratım sürecini nasıl paylaşabileceğimi araştırdım. Bana ihtiyaçları olduğu ve fikrimi istedikleri ölçüde dahil olmak önceliğim oldu. Her sanatçının yaklaşımı ve iç diyalogu birbirinden çok farklı, buna yakından bakabilmek ise benim için ilham verici ve zenginleştirici bir deneyimdi.

Serginin bir uzantısı olan bu yaygın, sergideki üretimlerin ötesine geçerek, sanatçıların iç dünyasına olabildiğince aracsız bir kanal açmayı hedefliyor. Bu son derece öznel, —hatta mahrem— alana

These exhibitions are singularly important in the lives of young people who want to become artists. And things do not become easier once one has been selected as a 'young artist'. It is an issue onto itself how one will be able to continue being an artist when you become one. How does one remain an artist? Where does this inner dialogue feed from, and what does it conflict with? How does one generate the motivation required to keep working as an artist?

Artists need such great moral and tangible support in order to continue this particular state of existence and work, which is remarkably difficult to maintain. The artist's inner negotiation with his/her materials, subjects and conflicts can only widen, deepen and enrich to the extent that it finds its course of stream. In the current atmosphere where state-funded support is negligible to none, where almost all activities are facilitated through private funds, finding this particular space can get at least as complicated as making art. While issues regarding how privately-funded structures function and how support mechanisms operate among a sensitive network of relationships remain to be discussed and interpreted, their very possibility of survival within the prospect of a fragile future is questionable.

This is a good time to re-evaluate *Young Fresh Different*, now as old as its progenitor, on the 10th year of this gallery which has made great strides during its lifespan. It has been exciting for me to come together with these artists whose work was previously shown in this selection, who are perhaps less young than they used to be, but still remain as different and productive as ever. This exhibition has been a wonderful opportunity to both showcase their new work, as well as hearing the artists' own account of their time in the art world, which was made possible with their own motivation.

As the curator of *One Must Continue*, I determined the model of this exhibition as one that mirrors the development of the previous editions. *YFD10*, which is an overview of its own history marking its tenth year, was shaped around its own concept; the open call of the previous years was replaced by an open invitation. We developed the content by selecting works the artists are currently working on, or from the projects they proposed to exhibit. With this edition of the exhibition series, I wanted to follow the group exhibition format of the previous renditions and devise a concept where each personal narrative, rather than just works, came together in all their similarities and differences to underscore the subjective nature of expression itself. Since the exhibition was both concerned with the concept of *YFD* as well as the respective positions adopted by the artists, I merely assumed the role of a facilitator in the flow of the process. The artists themselves decided on what they wanted to exhibit.

There are so many strong artists in *YFD*'s history, so the hardest thing was to select the exhibition roster. I wanted to include as many artists as possible in this special exhibition. Bearing the limits of the exhibition space available, I ended up with a list of artists whose works I was deeply inspired by and continue to follow. My personal meetings and exchanges with the artists showed me how similar the issues and considerations were, along with the passion to create. As the curator, I continually looked for ways to share the creative process of the exhibition with the artists themselves. It was my priority to be a part of the process as far as my opinion and feedback were needed and desired. It has

girmeyi deniyor. Sanat yapma eylemi boyunca onu üreten zihnin kaynağına doğru bir kazı yaparak ortak ve farklı yönleriyle içgörü anlarını paylaşımına açıyor.

Sanatçıları, sanatçı kalmak ve üretime devam etmenin kendi dünyalarındaki karşılıklarını, serbest metinlerle yazıya dökmeleri için davet ettim. Hepsi bunu heyecanla kabul ettiler. Yazıların kişiye has özelliklerini muhafaza etmek için belli bir format, yönlendirme vermekten özellikle kaçındım. Onlara, sanatlarını sürdürmelerinde etki etmiş bir anı, deneyim veya içgörü anını paylaşabilecekleri gibi; içinde yaşadığımız ortamda onları motive/demotive eden durumlar/duygular üzerine bir değerlendirme yapabileceklerini belirttim. Beslendikleri alanları, onları yeni şeyler aramaya iten motivasyonu ve ilham kaynaklarını merak ettiğimden, bununla ilgili bir düşünme/duygulanma halini söze dökmelerini istedim.

Nihayetinde sergiler bitiyor; basılı malzemeler kalıyor. *GYF* sanatçılarının kendilerinin yazmış olduğu bu serbest metinleri tarihe düşmüş notlar olarak görüyor, mesleki dili aşan bireysel ifade gücüyle zamana daha iyi tutunacağını düşünüyorum.

Sanatsal üretim en çok süreklilik ve biriktirme istiyor; sürekli üretim, sürekli düşünme, sürekli deneme. Serginin alt başlığı, Zeynep Kayan'ın kendi metninde Samuel Beckett'ten alıntılıdığı gibi: devam etmek gerek. Sanatçı olarak üretmeyi sürdürmeye, bunun için gerekli iç şartları sürekli işler halde tutmaya çalışmak, çabalamak gerek.

Bu devamlılığın nereye evrileceği bir sanatçı olarak beni de düşündüren konulardan birisi... İleri yaşta bir sanatçı olunca bizleri neler bekliyor olacak? Dahası, bir şey bekliyor olacak mı?

Sanatçıların üretmeye devam etmesi için tüm bileşenleriyle sağlıklı çalışan bir sanat sistemine, kültür politikasına ihtiyaç duyduğu açık... Bu nedenle devam etmek sadece onların değil kurumların da kendi varlıkları için hissetmesi gereken bir sorumluluk, bir inanç...

Genç Yeni Farklı-10 bu düşünceler ışığında şekillendi. Hem tüm heyecanıyla üretmeye devam eden sanatçılara, hem de on yıldır sürdürdüğü inancıyla bu yaşantının sürekliliğine zemin sağlayan Zilberman Gallery'ye teşekkürler... Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilemeyiz ama belki de bugün basitçe ve sadece devam etmek gerek...

been such inspiring and enriching experience for me to closely witness the individual approaches and inner dialogues of the artists.

This publication, which is an extension of the exhibition, aims to go beyond the works included in the exhibition and open up an unmediated space for the inner worlds of the artists; it is an attempt to visit this singularly personal —and private— realm. In this way, this catalogue is a bit of an excavation aiming to reach towards creative minds and uncover moments of insight in all their commonalities and differences.

I invited all the artists to write about what it means for them to remain an artist and to continue as personal essays. They all happily agreed to do it. I wished for all of their inner dynamics as well as different aspects of their creative process to be shared and recorded as a transcription of the here and now. I made it a point to not give them any directives as to the format and content of these texts, in order to preserve their subjectivity. I merely told the artists that they could freely describe a moment or experience which had a definitive effect on their drive to continue as artists, or provide an evaluation of the conditions and emotions that either motivated or demoralized them. As I was sincerely interested in their sources of inspiration as well as the fields they were nourished by, I asked them to write about these issues as an exercise in thoughts or feelings.

In the end, exhibitions end; publications remain. I view the texts provided by *YFD* artists as invaluable remnants of the present period, and I believe their personal power of expression go beyond the vocational language and will serve as better sources in due time.

Artistic production requires continuity and accumulation the most— constant production, constant thought, constant trial and error. As such, the subtitle of the exhibition, as artist Zeynep Kayan quoted Samuel Beckett in her own essay, is: one must continue. Artists must continue to produce and strive to achieve the inner balance required for this.

As an artist, I am also personally invested in how this continuation will evolve in time... What will be awaiting us when we become older artists? Moreover, will anything at all be waiting for us?

In order for artists to achieve continuity, it is clear that we not only need working artists but also a healthy and robust system with all of its many components intact, as well as a sound culture policy... Continuity is not only a necessary policy for artists, but it should also be adopted by institutions to fortify resistance, belief and above all, permanence, not only for the artists, but themselves.

These have been the guiding thoughts and principles behind *Young Fresh Different 10: One Must Continue*, which has thus far been a reliable resource for artists to build their continuity on. I would like to extend my heartfelt gratitude to all of the artists that keep on producing as well as Zilberman Gallery, who provided the base for this productivity, and believed in it for ten years... We do not know what awaits us in the future, but today, perhaps one simply needs to continue...



GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019

Dilara Altuğ

Moiz Zilberman ile söyleşi

2018 yılının Ocak ayından beri, beş kişilik Zilberman Gallery-İstanbul ekibinin prodüksiyondan sorumlu üyesiyim. Geçen sene *Genç Yeni Farklı 9*'un hem başvuru, hem jüri masası, hem de genç ve bağımsız sanatçıların sergiye dahil olma sürecine tanık oldum. Genç Yeni Farklı gibi bir projenin/yarışmanın aşamalarını görmek, daha sonrasında genç sanatçıların heyecanına ortak olmak benim için tarif edilemez bir deneyim oldu. Yarışmaların her zaman beraberinde rekabet ve hırsı getirdiğini ama bir noktada sanatçıların/insanların kariyerlerinde ilerlemeleri için bir şans, heves yarattığını ve daha çok üretmelerine ön ayak olduğunu düşünüyorum. *Genç Yeni Farklı*'da umarım nice on yaşlar doldurur ve genç sanatçılara verdiği desteği uzun yıllar sürdürür. Projenin yaratım sürecini ve daha birçok konuyu *Genç Yeni Farklı*'nın yıldönümüne özel olarak galerinin kurucusu Moiz Zilberman ile konuştuk.

Dilara Altuğ: Öncelikle *Genç Yeni Farklı* projesinin çıkış noktası ve oluşum sürecinden bize biraz bahsedebilir misiniz? Başlangıçtaki motivasyonunuz ve misyonunuz nelerdi?

Moiz Zilberman: Aslında misyonumuz ve motivasyonumuz başından beri değişmedi. Ben her zaman genç sanatçılara inandım ve Türkiye'de çağdaş sanatın geleceğinin genç sanatçılara verilecek olan destekle bağlantılı olduğunu düşündüm. Bundan on yıl önce yapılan yarışmaların sayısının yetersiz olduğunu ve gençlere daha fazla olanak tanınması gerektiği düşüncesi ile yola çıkarak böyle bir seçki yapmayı istedik, galiba da çok doğru bir şey yaptık. Özellikle de *Genç Yeni Farklı*'yı yarışma olarak değil, seçki olarak tanımlamak istedik ve misyonumuz tam olarak gerçekleşti. Buradan genç sanatçılara İstanbul'da iyi bir galeride görünme imkanı vererek, onların sanatsal geleceklerinin ilk adımını veya başlangıçtaki adımlarından önemli bir tanesini atmalarına imkan vermeyi amaçladık. Nitekim oldu da, "Genç yeni Farklı 10" da bunun bir ispatı. Dolayısıyla galiba doğru bir şey yaptık.

D.A.: *Genç Yeni Farklı* ismi nereden geliyor?

M.Z.: Benden geliyor, yani isim babası benim. Gençler var, yeni şeyler yapınlar istiyoruz ve büyük ölçüde de yapıyorlar. Alışıldagelenden daha farklı şeyler yapınlar istedik ve öyle de yapıyorlar, veya öyle yapanlar seçiliyorlar diyelim. O yüzden de galiba isim "olanın tespiti" anlamına geliyor ve öyle de devam ediyor.

D.A.: *Genç Yeni Farklı*'ya sanatçılar nasıl başvuru yapıyor ve kriterler nelerdir? Değerlendirme süreci nasıl işliyor, disiplinler arası seçime özen gösteriliyor mu?

In conversation with Moiz Zilberman

Since January 2018 I have been responsible of productions as part of a team of five at Zilberman Gallery-Istanbul. During last year's *Young Fresh Different 9*, I was able to fully experience the processes of application, the selection committee and the involvement of young and independent artists in the exhibition. It was an invaluable experience to witness the steps of a project/exhibition like *Young Fresh Different* for me, and share the excitement of the emerging artists. I believe these kinds of competitions are excellent opportunities for career development for artists as they generate enthusiasm for further production, although they may also awaken of competition and ambition in the participating artists . I hope that there will be many more ten years of the *Young Fresh Different* exhibition series and its support to young artists will continue over the years. To mark the occasion for the tenth anniversary of *Young Fresh Different*, we spoke with the founder-partner of the gallery, Moiz Zilberman, on the inception of the project and its many other aspects.

Dilara Altuğ: Firstly, could you tell us about the starting point of *Young Fresh Different* and its realization ? What was your initial motivation and mission?

Moiz Zilberman: Our mission and motivation have not changed. I have always believed in young artists and think that the future of Turkish contemporary art is dependent on support for young artists. We set off to organize this exhibition series ten years ago when we realized that there weren't enough competitions and that there should be more opportunities for the young artists. We especially wanted to the conceptualize *Young Fresh Different* as a selection rather than a competition and I suppose we did the right thing . We aimed to provide the local young artists space in a prestigious gallery in Istanbul, jump-start their artistic careers and help them along with one of their first major steps. *Young Fresh Different 10* is proof that we have achieved these objectives . As such, I truly believe we did the right thing at the time.

D.A.: Where does the title *Young Fresh Different* come from?

M.Z.: The title came from me. There are a lot of young people, we want them to make fresh things and they are in large part making new things . We want them to do something other than the usual and there are the ones who do , or I should say, the ones who do end up being selected . So I suppose this title is merely naming the presently extant, and it has continued thus far.

D.A.: How do the artists apply to *Young Fresh Different* and what are the criteria for selection? How does the

M.Z.: Başvurumuz galerimizin internet sitesinden de ilan edildiği gibi az sayıda kritere bağlı olarak yapılıyor. 35 yaşından genç olmak ve bir önceki *Genç Yeni Farklı* ya seçilmiş yani eserleri gösterilmiş olmama gibi şartlarımız var. Başvurular portfolyolar üzerinden yapılıyor, özellikle seçkiye katılmak istedikleri işleri belirtmelerini istiyoruz ve bu süreçte herhangi bir disiplin kısıtlaması getirmiyoruz. Gelen tüm başvuruların değerlendirme süreci ise her yıl üyeleri değişen bir jüri tarafından gerçekleştiriliyor. Genellikle her yıl 350-400 kişi başvuruyor. Tüm başvuru dosyalarına tek tek bakılıyor, sayı 100 kişiye indiriliyor ve daha sonra tekrar üzerinde çalışılarak 10-12 sanatçı bir araya getirilerek bir seçki oluşturuluyor. En azından bir tam gün süren bir süreçten bahsediyoruz. Yapılan seçkinin bir sergi ile sonuçlanacağı da her zaman göz önünde bulunduruluyor. Kısacası sadece sanatçının portfolyosuna göre seçim yapılmıyor, ana seçim kriteri olmakla beraber açılacak olan serginin kendi içinde bir dengesinin olmasına da özen gösteriliyor. Disiplinlerarası işlerin yer alacağı bir seçki olmasına da her zaman dikkat ediliyor.

D.A.: Jüri üyeleri her yıl nasıl bir araya getiriliyor, kişiler neye göre seçiliyor? Geçmiş yılların jürilerinde de görüldüğü gibi her zaman bir kişi yabancı uyruklu oluyor, bunun sebebi nedir?

M.Z.: Her yıl jüri üyeleri değişiyor ve bugüne kadar kimse iki kez jüri üyesi olmadı. Sadece galerimizi temsilen katılan arkadaşlarımız birden çok kez jüri üyeleri arasında yer aldı. Seçki oluşturulurken daha farklı bir bakış açısı getirilmesi amacıyla her yıl yabancı uyruklu ya da Türkiye'de yaşamayan bir kişiyi jüri üyesi olarak davet ediyoruz. Son birkaç yıldır jüri üyesi olarak Türkiye'deki koleksiyonerlerimizin arasından kişiler de davet etmeye başladık. Sonuç olarak jürimiz bir yabancı, bir koleksiyoner, bir akademisyen/küratör ve bir galeri temsilcisinden meydana geliyor. Biz galeri olarak jüri başkanını belirliyoruz ve jüri başkanından diğer üyeleri bu kriterlere göre seçmesini rica ediyoruz. Jüri başkanı her kontenjan için birden çok kişi belirliyor ve beraber karar veriyoruz. İlk günden bu yana ben seçim sürecine hiç bir şekilde dahil olmuyorum ve kimlerin işlerinin sergileneceğini seçimler kesin belli olduktan sonra öğreniyorum.

D.A.: Galerinin kurucusu olarak *Genç Yeni Farklı* sizin için ne anlam ifade ediyor? Projenin bu zamana kadarki gelişimini nasıl değerlendiriyorsunuz?

M.Z.: Galerinin ilk günden beri ilan ettiği misyonlardan biri genç sanatçıları desteklemek ve onların kariyerini inşa etmek olduğu için, benim için de çok anlam ifade ediyor. *Genç Yeni Farklı* ya katılan birçok sanatçı ile galerimizin uzun dönemli çalışma fırsatımız oldu, bazıları ile hala da devam ediyor birlikteliğimiz. Ama şunu belirtmek isterim ki, seçkilerimize işleriyle katılan sanatçıların bizimle çalışma gibi bir zorunlulukları yok. Ek olarak, *Genç Yeni Farklı*'nin her açılışında ve sergi süresince birçok galerici, koleksiyoner arkadaşımı burada görüyorum ve bu beni mutlu ediyor. Önceki yıllarda *Genç Yeni Farklı*'ya katılmış olan birçok genç arkadaşımız farklı galerilerde kendilerine bir yol çizdiler ve aralarında çok başarılı olanlar oldu. Nitekim şimdi 10. yılda da bu arkadaşlarımızdan oluşan bir seçki yapıyoruz. Dolayısıyla proje doğru yolda ilerliyor gibi görünüyor.

D.A.: *Genç Yeni Farklı*'nin seçkilerinde yer almak sizce genç sanatçılara nasıl bir katkı sağlıyor? Projenin sanatçıları görünür kıldığını düşünüyor musunuz?

M.Z.: Kesinlikle düşünüyorum. Öncelikle, İstanbul'un seçkin bir mekanında ve iyi bir galerisinde görülüyorlar. Bunun yanı sıra her sergi için yaptığımız gibi mutlaka *Genç Yeni Farklı* için de bir katalog yayınlıyoruz. Dolayısıyla herkesin basılı bir katalogu olmuş oluyor. *Genç Yeni Farklı*, rüştünü ispatlamanın ötesinde başarısını kanıtlamış

evaluation processes work, do you make a point to bring together the selection in a multi-disciplinary approach ?

M.Z.: The application is shaped by only a few criteria, as it is also announced on our website. The conditions include the applicants' age being younger than 35, and not having been previously selected for 'Young Fresh Different', meaning not having shown their works at the gallery before. The application is completed through the submission of portfolios, we ask the artists to highlight the works they would want to include in the selection and at this point we do not limit the selection to any one particular medium . Each year, a new jury is responsible for the evaluation of all submitted applications. Usually, around 350 to 400 people apply every year. After reviewing all portfolios, this number is reduced to 100 and the n, a shortlist of 10-12 people is brought together for the final selection. This selection process takes at least one whole day. It's always kept in mind that the selection will be viewed in an exhibition format, that is to mean it's not solely the artist's portfolio that is selected — although it's the main selection criteria— but an internal balance between the works is sought for the exhibition. We always work towards a selection that includes works from different disciplines.

D.A.: How is the selection committee brought together, how are the members selected? As seen in previous jury committees, there is always a member of foreign origin. Could you elaborate on the reasons why?

M.Z.: The jury members change every year and no one has served twice on the jury committee twice until now. The only jury members who have been in the committee multiple times have been gallery representatives. Every year, we invite a foreign individual or someone who lives outside of Turkey as a member to invite a new perspective. For the last couple of years, we began to invite collectors from Turkey as well. Ultimately, our selection committee consists of one international art professional, one collector, one academic/curator and one gallery representative. As the gallery, we appoint the head of the jury and ask them to nominate the other members within the aforementioned criteria. The head of the jury nominates various names for each category and the final members are determined all together. Since the very beginning, I have never taken part in the selection process and I only find out the selected names later on.

D.A.: As the founder partner of the gallery, what does *Young Fresh Different* mean to you? Could you comment on the way the project has evolved until today?

M.Z.: Personally, it means a great deal to me as one of the earliest objectives of the gallery has been to support young artists and help build their careers. We had the opportunity to sustain long-term relationships with many artists who were included in *Young Fresh Different*, some of these bonds still continue today. Yet, I need to make it clear that the people who participate in this selection never have the obligation to work with us. Additionally, in the opening nights of each edition of *Young Fresh Different* and throughout each exhibition, I see many gallerist or collector friends at the gallery and this gives me a lot of pleasure. Many young artists who took part in the previous editions of *Young Fresh Different* found their paths in different galleries and some of them became very successful. So this year, on the 10th year anniversary, we are making a selection of these artists. So it seems to me that the project itself is on the right path.

D.A.: In your opinion, what are the advantages gained by artists in being a part of the *Young Fresh Different* selections? Do you believe the project creates visibility for these artists?

M.Z.: I definitely do. First of all, they are presented in a prestigious space and a good gallery in Istanbul. In addition



mai ma'nd
w'andert
a'ra'nd, and
ai ken'ev av
diferent dir-
del and nait.

bir proje olduğu için sadece galeriler/galericiler tarafından değil, sanat dünyasında yer alan herkes tarafından takip ediliyor. Bunun da genç sanatçılar için önemli fırsatlar yarattığını düşünüyorum.

D.A.: Peki bu genç ve bağımsız sanatçılar Zilberman Gallery'e neler katıyor?

M.Z.: En başta enerjilerini getiriyorlar ve gençlerin enerjisi hem beni hem de galeriyi besliyor. Bunun yanı sıra farklı denemeler getiriyorlar. Aralarından bugüne kadar birçok arkadaş ile çalıştık. Örneklerini hepimizi biliyoruz, Alpin Arda Bağcık ve Zeynep Kayan gibi.

D.A.: Genel olarak Türkiye'de genç sanatçılara gerekli desteğin verildiğini düşünüyor musunuz? Sizce bu tarz projelerin ve yarışmaların sanatçılar üzerinde artı ve eksileri nelerdir?

M.Z.: Türkiye'de genç sanatçılara destek çoğunlukla bizim gibi tamamen özel sektör tarafından finanse edilen projelerle sağlanıyor ve benim bildiğim kamudan gelen herhangi bir destek yok. Son yıllarda gerçekleşen ve bildiğimiz Akbank Günümüz Sanatçıları ve BASE İstanbul gibi birkaç başarılı ve devam eden seçki var. Maalesef artık Siemens Sanat'ın "Sınırlar Yörüngeler" seçkisi devam etmiyor.

Mamut Art Project ve BASE İstanbul daha çok sayıda sanatçının ve işlerinin görüldüğü sergiler oluşturuyorlar. Şunu tekrar söylemek istiyorum ki bunlar elbette desteğin verildiğini gösteren etkinlikler fakat en başta da dediğim gibi tamamen özel sektör finansmanlı desteklerden bahsediyoruz. Mamut Art Project bir fuar konseptinde gerçekleştiriliyor, BASE ise biraz daha uzun sürüyor ve konuşmalarla destekleniyor. Bunun doğru bir model olduğunu düşünüyorum. Bu tür proje ve yarışmaların genç sanatçılar üzerinde çok pozitif etkileri var: görünürlükleri artıyor, kendilerini ifade edebilecekleri platformlarda yer alıyorlar, diğer genç sanatçılarla, usta sanatçılarla ve koleksiyonerlerle tanışıyorlar... Pozitif etkiler bunlar. Negatif etki olarak ben bir tek şunu söyleyebilirim; bazı yarışmalarda parasal ödül ya da birincilik, ikincilik, üçüncülük çok fazla ön plana çıkartılıyor. Ödül olduğu zaman, yani bir sıralama olduğu zaman bunun bu sıralamaya giremeyen sanatçılar üzerinde moral olarak negatif etkileri oluyor. Biz galeri olarak ilk günden beri bunu doğru bulmadığımız için bir ödül koymadık. Ama her zaman *Genç Yeni Farklı*'ya katılan genç sanatçılara bir katılma ücreti ödüyoruz. Bu ücret işlerini üretmeleri için onlara destek oluyor. Satışlı bir sergi yaptığımız için de satış olduğu takdirde kendi paylarını alabiliyorlar. Dolayısıyla bunu doğru bulmadığımı söylemek istiyorum ama bu benim görüşüm tabii ki.

D.A.: Peki bu yarışmalar ve projeler sanatçıların tanınma ve sanatlarını sürdürebilmeleri açısından için bir kriter mi? Sanat yarışmaları ile ilgili düşünceleriniz nelerdir? Bu seçilme/seçilmemelerin sanatçıların kariyerine bir yön verdiğini düşünüyor musunuz?

M.Z.: Evet doğru ama bunun maalesef başka bir yöntemi yok. Dünyanın her yerinde bu iş böyle yapılıyor. İki sene önce BASE İstanbul'da yaptığım konuşmada da bahsettiğim gibi her zaman şunları söylüyorum gençlere: yılmadan başvuru yapın, seçilmemiş olmanızı bir üzüntü sebebi olarak görmeyin ve "daha iyisini ve farklısını nasıl yapabilirim", "seçilenler neden seçilmiş" gibi konuları düşünerek kendinizi sorgulayın. Bazen *Genç Yeni Farklı* nın seçkisi tamamen bittikten sonra jüri üyeleriyle bir araya gelip sohbet ediyoruz ve bana dahil edemedikleri için üzüldükleri bir çok sanatçının olduğunu söylüyorlar. Bu sanatçılar kötü oldukları için değil, sadece diğer seçilenlerin işlerinin yarattığı sergi konseptine uymadığı için seçilemiyorlar. Kısacası böyle sebepler de oluyor. Dolayısıyla bunun için üzülmemeleri ve objektif olduğuna inandıkları seçkilere veya yarışmalara katılmakta ısrarcı olmaları gerekiyor.

to this, every year we publish a *Young Fresh Different* catalog for the exhibition, so that everyone included will have published material about their work. As *Young Fresh Different* is a mature project with proven success, it's not only followed by other galleries or gallerists but by practically everyone in the art world. This, I think, creates important opportunities for the young artists.

D.A.: And what is it that these young and independent artists contribute to Zilberman Gallery?

M.Z.: Most importantly, they bring in their energy, which feeds both me personally, and the gallery. The artists also contribute a great deal with their experiments. We ended up working with many of these artists individually, including Alpin Arda Bağcık and Zeynep Kayan.

D.A.: Do you think that young artists are supported enough in Turkey? What are the pros and cons of these kinds of projects and competitions for the artists?

M.Z.: In Turkey, it's usually projects that are privately funded, like ours, that support the young artists and there is no state-funded support that I know of. To name a few, Akbank Contemporary Artists Prize and BASE İstanbul are some of the successful and sustained projects. Unfortunately, Siemens' Borders Orbits selection does not take place anymore. Mamut Art Project and BASE İstanbul are exhibitions that present a large number of artists and their works. I may repeat myself, but it is important to keep in mind that all the projects that generate support are organized by private sector. Mamut Art Project is in the format of a fair. BASE is open to view for a longer period and accompanies some talks. I believe this is one of the right models. These projects and competitions have many positive effects on young artists; the artists receive more exposure, they participate in platforms in which they can better express themselves, they get to meet other young artists, more established names and the collectors... This is the positive side. The only negative aspect I can think of is that some initiatives put great emphasis on the monetary prize or the first, second, third placements a little too much. When there is a monetary prize, meaning when there is a grading process, those who do not get the prize or a good placement are negatively affected in their motivation. We preferred not to set a prize as we have always believed that this would be wrong. But we always pay an artists' fee for those who get selected for *Young Fresh Different*. This fee contributes to their artistic output. As Zilberman Gallery is a commercial space, once a sale takes place, the artists receive their share. So I would like to say that I don't necessarily agree with the prize or ranking system adopted by some projects, but this is my personal opinion.

D.A.: Are these competitions and projects a condition for the popularity of these artists and for the continuation of their artistic production? Do you think that the fact that they may be selected or not plays any pivotal role in the development of their careers?

M.Z.: Yes, but unfortunately there is no other way of doing this. It's the way this is done all over the world. As I have mentioned during my talk at BASE İstanbul two years ago, and this is what I always tell young artists: apply with perseverance, never get demoralized if you are not selected and only question yourself by thinking 'how can I do better and more different' or 'why have the selected artists been selected'. On some years after the selection process of *Young Fresh Different*, we get together with the jury members and they always tell me that there had been many artist they wanted to include in the final selection. When an artist is not selected it is not because they are bad at what they do, but only because their work doesn't fit in to the exhibition composed with other works.

D.A.: *Genç Yeni Farklı*'nın 10. edisyonun küratörlüğünü Burçak Bingöl gerçekleştiriyor. Bu sene açık çağrı yerine küratöryel bir seçki yapmaya nasıl karar verdiniz?

M.Z.: Burçak Bingöl'ün önerisiydi ve doğru bir fikir olduğunu düşünerek ben de kendisini destekledim. Geçen yıl galerimizin de onuncu yılını kutladık ve bu yıl da *Genç Yeni Farklı*'nın onuncu yılını kutluyoruz. Bu bizim için çok değerli ve önemli. Bu da galerinin kuruluşundan iki yıl sonra projeye başladığımızı gösteriyor. Yukarıda da belirttiğim gibi *Genç Yeni Farklı* da işlerini ilk defa gösteren birçok sanatçı bugün kariyerlerinde çok güzel ve doğru yerlere geldiler, iyi galerilerle çalışıyorlar ya da bir galeriyle çalışmasalar da doğru sergilerde yer buluyorlar kendilerine. Demek ki bu galeri bir misyonunu yerine getiriyor ve sanat dünyasına bir katkıda bulunuyor. Sonuç olarak, *Genç Yeni Farklı 10*'u bir küratöryel seçki olarak organize etmenin hem misyonumuzu ortaya çıkarabilmek, hem de geçmiş senelerdeki seçkilerimizde yer alan genç arkadaşlarımızı bir arada yeniden göstermek anlamında doğru bir fikir olduğunu düşünüyorum.

D.A.: Son olarak bu projeyi Zilberman Gallery-Berlin'de de gerçekleştirme planınız var mı?

M.Z.: Aslında Zilberman Gallery-Berlin'i kurduğumuz dönemde bu konu gündeme gelmişti. Biz de üzerinde düşünmüştük ama bunun için erken olduğunu fark ettik. Çünkü biz her ne kadar hem İstanbul'da hem Berlin'de kurulu bir galeriysek de Berlin'de henüz yeniyiz. Aslında, Berlin'deki galerilerde bu tür bir gelenek de yok. Çünkü orada bir kamu desteği var. Üniversitelerin mezuniyet sergileri bir anlamda bu görevi/işlevi yerine getiriyor. Bizim böyle bir projeyi Berlin'de gerçekleştirmemizin oradaki genç sanatçılara, buradakilere sağladığı kadar katkı sağlayacağını düşünmüyorum. Dolayısıyla henüz erken ama bu fikri reddetmiyorum yani bu yapmayacağımız anlamına gelmiyor. Önümüzdeki dönemde bu konuyu tekrar değerlendireceğiz.

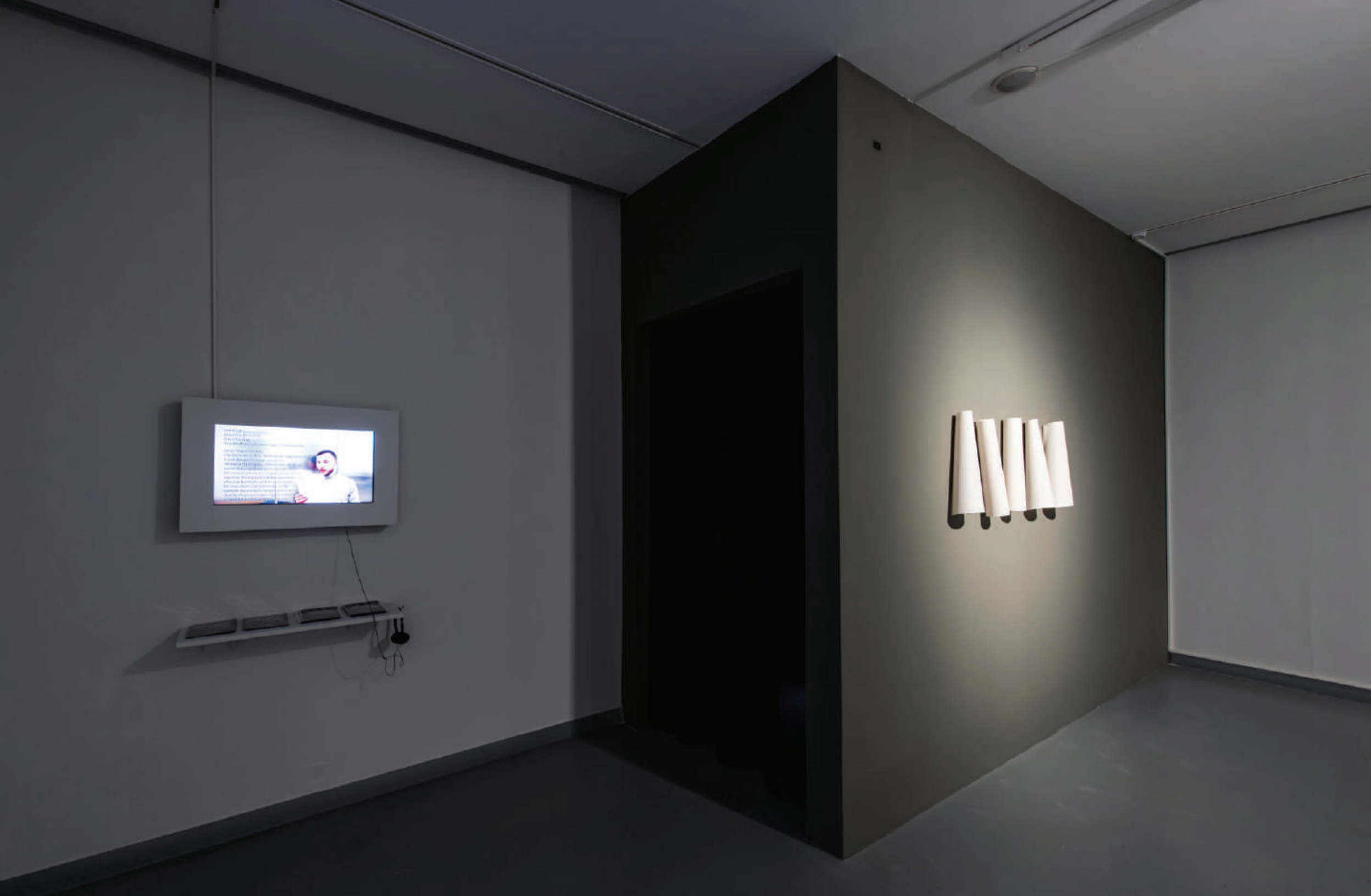
So this could be one reason. The artists don't have to be worrying about things like this and, they must keep applying for the selections or competitions that they think are objective and fair.

D.A.: The 10th edition of *Young Fresh Different* is curated by Burçak Bingöl. How did you decide to make a curated selection instead of an open call?

M.Z.: It was Burçak Bingöl's suggestion and I supported her in this as I believed it was the right decision. Last year we celebrated the 10th year of our gallery and this year we are celebrating the 10th year of *Young Fresh Different*. This is very important and of great value for us. It shows that we started the project two years after the gallery was established. As mentioned above, many artists who were first shown at *Young Fresh Different* are in a very good place in their careers today, they work with great galleries or their works appear at the right exhibitions. This means that we keep accomplishing our mission and contribute to the art world. In conclusion, I think it was a good idea to organize *Young Fresh Different 10* in the format of a curation selected to underscore our mission and to exhibit the artists who participated in the previous years together again.

D.A.: Finally, do you plan to realize this project at Zilberman Gallery-Berlin?

M.Z.: This was actually discussed when we first opened Zilberman Gallery-Berlin. We thought it over and decided that it would be too soon. Even though we are an established gallery both in Istanbul and Berlin, we are still relatively new in the latter city. Moreover, there is really no tradition of organizing these selections privately since they have public support and funds. The graduate shows of universities serve this purpose. I don't think having the same project in Berlin will have the same effect on the young artists in Berlin as it does here. It's still soon to decide, but I never flat out refuse this idea and it doesn't mean that we will never do it. We will be evaluating this idea in the near future.



GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019



GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019



GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019



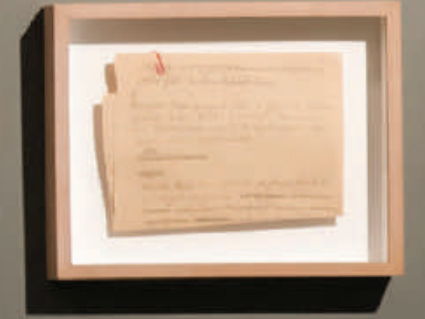
GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019

Sanatçılar / Artists

Eda Aslan

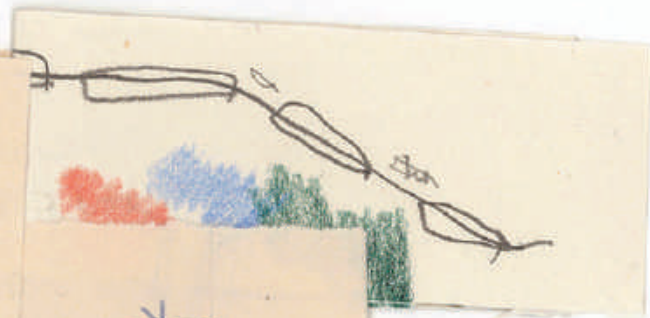
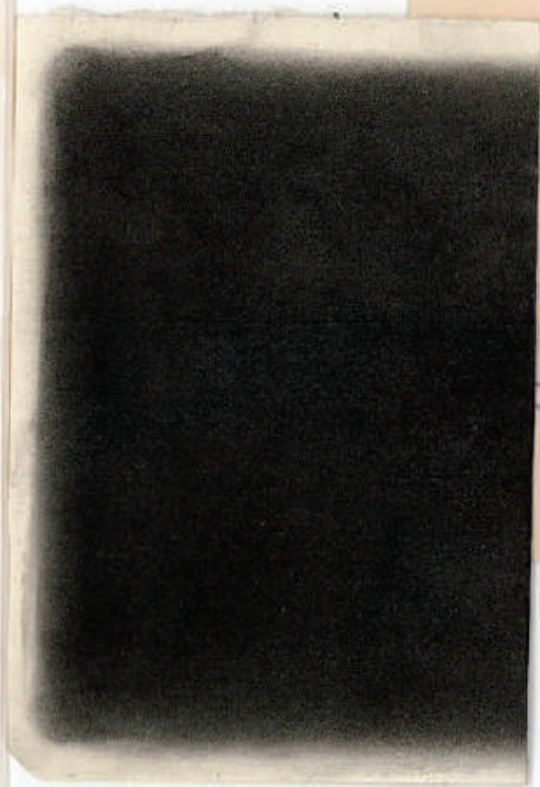
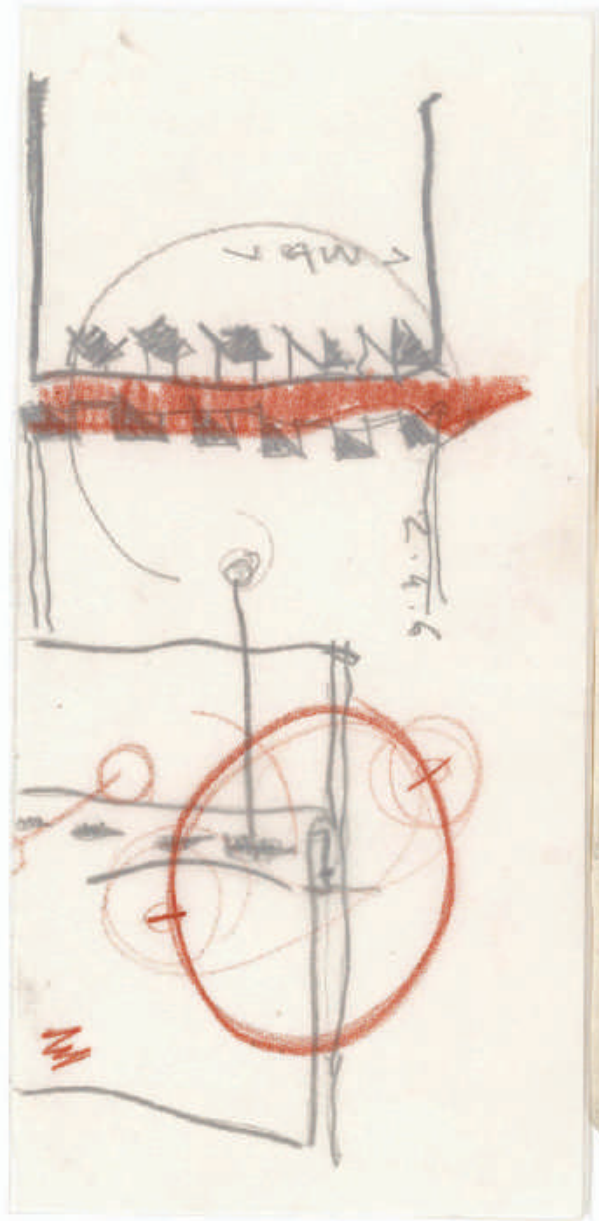
Öğrenme Üzerine Notlar, Eda Aslan'ın sanat eğitiminde ve sonrasında birçoğu uygulanmamış fakat itinayla muhafaza edilmiş üretimlerinden geriye kalanlar; fikir alışverişlerinin izdüşümleri. O anda bulunan kağıt ve kalemle yüzeye tutunarak nesneleşen bu akışkan düşünce parçaları, her biri ayrı ayrı çerçevelenerek sergide bir araya geliyor. Sanatçıların çoğunlukla kişisel ve kapalı üretim süreçlerini hem besleyen hem de kesintiye uğratabilen, yaratım sürecine o "diğer bakışın" dahil oluşunu bir işe dönüştürüyor. Aslan, bir işin üretilmesi aşamasındaki zorlu olduğu kadar heyecanlı bu süreci, sergi için ürettiği *Öğrenme Üzerine Notlar*'la paylaşımına açıyor. Çalışmalarında yokluk ve hatırlama üzerine çalışan sanatçı, bu işle kendi üretiminin arşivini çıkarıyor; *GYF7*'de seçilen *Kelebek Korse* adlı işine ait hazırlık notlarını da bu işin bir parçası olarak galerinin hafızasına geri getiriyor.

Notes About Learning are the well-kept remnants of Eda Aslan's mostly unrealized productions; they are the footprints of her exchange of ideas with others. These fluid thought pieces that stick to the surface of the paper, almost like objects themselves, are separately framed to be displayed together in this exhibition. Thus, a work is created out of the inclusion of that 'other gaze' within the process, which often enriches and hinders the largely personal and closed production processes. Through *Notes About Learning*, Aslan shares this challenging yet exciting part of the creation process. The artist, who deals with notions of absence and remembrance, revisits her own archive and remembers the memory of the gallery involving the preparatory notes of her selected work back in *YFD7*, *Kelebek Korse*.





Öğrenme Üzerine Notlar / Notes About Learning, 2019
Kağıt üzerine karışık teknik, mdf çerçeve
Mixed media on paper, mdf frame
Değişken boyut / Various sizes



Her üretimimde engebeli bir yolda ve uzun bir yolculukta olduğumu yeniden hatırlıyorum. Oldukça kişisel olan bu yolun —üretim sürecinin, eyleminin— bendeki en baskın ve net karşılığı, büyük bir merak duygusu ve bu merak duygusuna eklenen bir geçmiş ve hatırlama obsesyonu oldu. Bu obsesyon hali Christopher Isherwood'un *Hoşça Kal Berlin* adlı kitabında geçen, beni hem gülümseten hem de kitaplarına biraz daha yakınlaştıran şu sözünü aklıma getiriyor: "Ben kayıt yapan, düşünmeyen, epey pasif, objektifi açık bir fotoğraf makinesiyim." Benzer bir refleksle üretimlerimi gerçekleştirdiğim ve yaşadığım bu coğrafyada eksilen mekanları, nesnelere, hikayeleri, kimi zaman da kayda değer olmayan şeyleri kaydetme ve toplama hali, bir tür boşlukla mücadele etme çabasına denk düşüyor. Obsesyon kelimesi her ne kadar olumsuz bir anlamı çağırırsa da, hep aynı solukla üretmemi sağlayan önemli bir motivasyon.

Üretim, üretim eylemi, kaygılar ve boşluk üzerine kurulan diyalogların merkezinde gerçekleşen sergi süreci, çok sayıda soruya yanıtlar aramak ile geçen bir başka sürecin de zeminini hazırladı. Üretim eylemi, sanatçı olarak üretmek, içinde bulunduğumuz coğrafyada üretmek, şimdi üretiyor olmak ya da 30 yıl sonrasını tahayyül etmeye çalışmak... En başa dönerek adımlarını, kaygılarını, geçmişteki diyaloglarını ve kişisel üretim sürecini anımsamak ile başlayan, çeşitli sorulara yanıtlar aramak ile geçen bir sürecin izleri, üretimlerimi ilk kez açtığım bu mekana dört yıl aradan sonra yeniden taşındı. Dört yıl önce katıldığım bu ilk sergi, *GYF7* belki bir başlangıç noktası, belki de daimi olarak bana eşlik edecek kaygılarımın kaynağı ya da bitmek bilmeyen merak duygumu biraz daha motive eden ve besleyen başka bir şeydi. Tüm bu sürecin diyaloglarına eklenen sorular, cevap arayışlarını ve somut karşılığını üretimlerimin ilk mekanı olan defterlerde bulmaya çabaladı ve dört yıl önce defterime not edilmiş bir cümle geçmişteki bir diyalogu yeniden anımsattı: "Endişelerini bir kenara bırak, kendine bir alet al ve o daima işlesin."

Eda Aslan
İstanbul, 2019

With each new production of mine, I recognize again and again that I'm walking through a bumpy road on a long journey. The clearest and most prominent mark this remarkably personal path –the process and the action of producing– left on me has been an obsession with the past and remembrance, attaching itself to a great sense of curiosity.

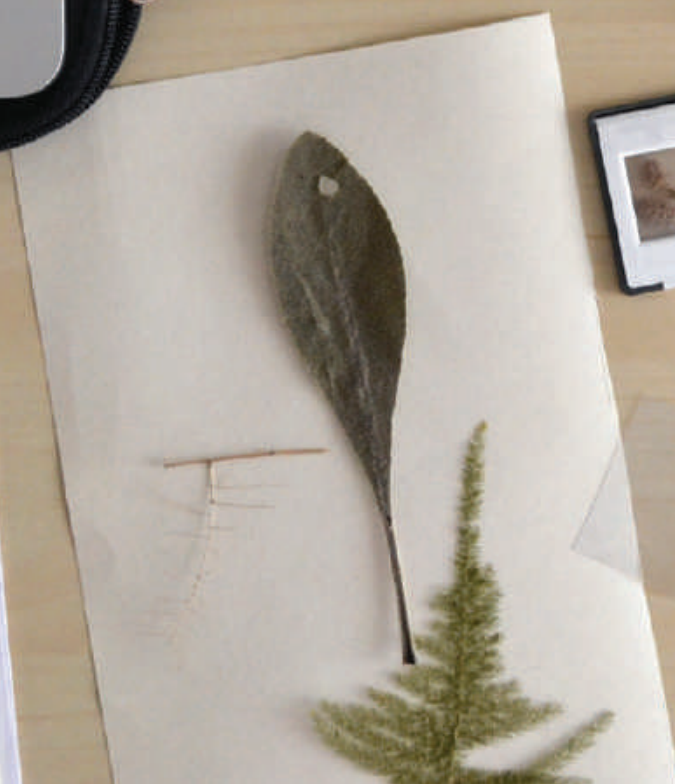
This state of obsession reminds me of this passage from Christopher Isherwood's *Goodbye to Berlin*, which both makes me smile and feel closer to the author's work: 'I am a camera with its shutter open, quite passive, recording, not thinking.' With a similar reflex, the way I record and gather the missing spaces on this land I live and work in, objects, stories and at times something that bears value of documentation, coincides with an attempt to fight a void. Even though the word 'obsession' has many negative connotations, the state of being obsessed motivates me greatly in producing with the same rigour.

The exhibition process, which was centered around production, the act of producing, anxieties and the void, prepared the ground for another process which was then spent with the search of answers for many questions. This act of producing, creating as an artist, in the country we live in, being producing now or trying to imagine 30 years ahead of time... The traces of this time that started by recalling the first steps, first concerns, past conversations and my personal artistic production and of looking for answers, they moved back to the same space that I made my production visible for the first time. This first exhibition I participated in four years ago, could be a starting point, the source of the anxieties that will be following me everywhere or something that nourishes and motivate my endless curiosity. All the questions attached to the dialogues of this process aimed to find their concrete meaning in my first space of production, my notebooks. A note jotted down four years ago, reminded me of a past dialogue: 'Leave your worries behind, get yourself a tool and let it do the work!'

Eda Aslan
İstanbul, 2019



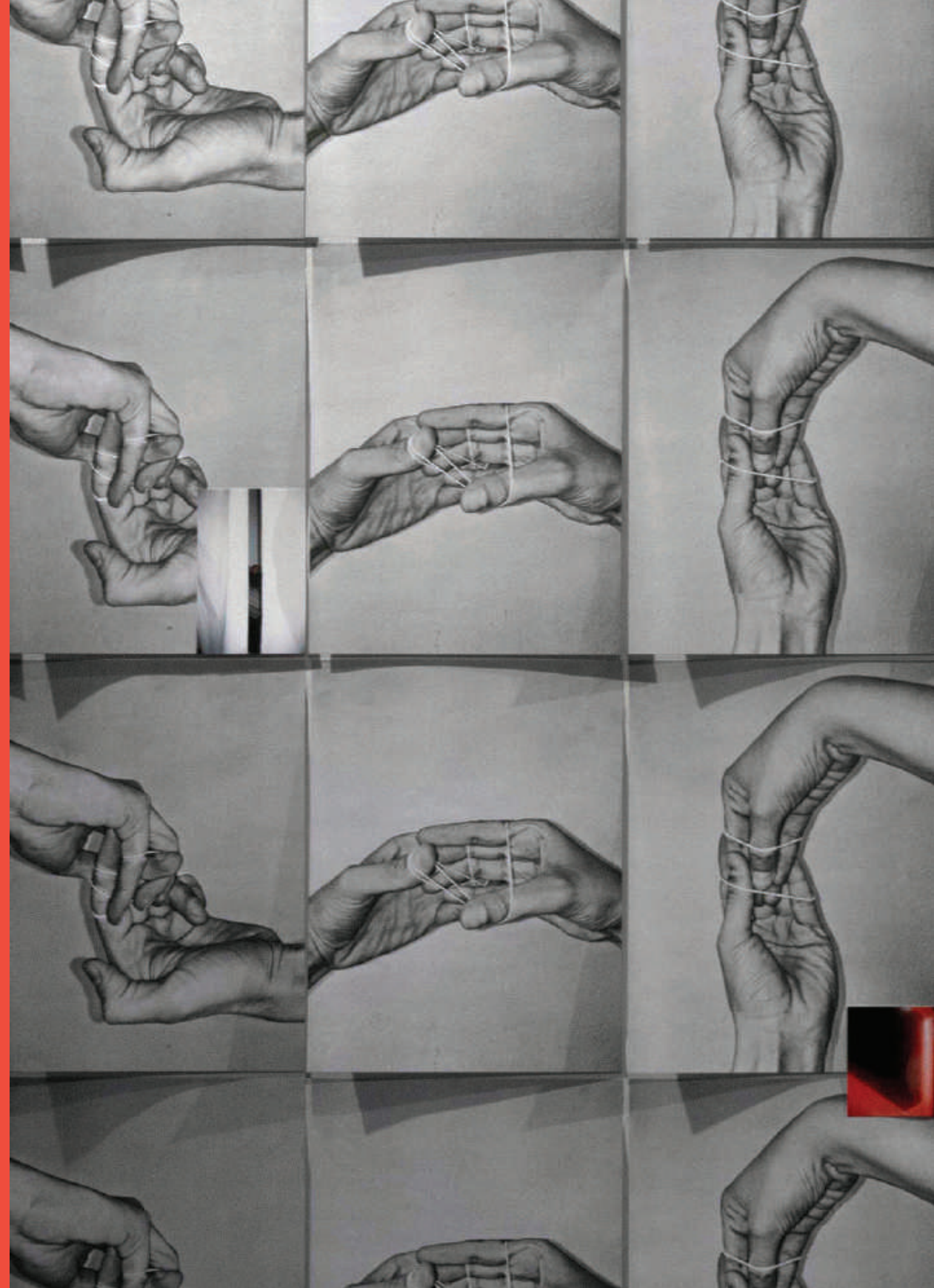
11 NISAN	12 NISAN	13 NISAN	14 NISAN
NISAN	13 NISAN DÖSÖ - KALISTEM KÖRÖZÖ - LÖZÖ KÖRÖZÖ - LÖZÖ	18 NISAN DÖSÖ - KALISTEM KÖRÖZÖ - LÖZÖ	21 NISAN
15 NISAN	16 NISAN	17 NISAN	18 NISAN
MAYIS	MAYIS	4 MAYIS	5 MAYIS
9 MAYIS Alma Kızıncı Kızıncı	11 MAYIS	12 MAYIS	13 MAYIS



Özgür Atlagan & Zeynep Kayan

Çalışmalarını çoğunlukla ayrı ayrı sürdüren Özgür Atlagan ve Zeynep Kayan, ortak düşünme ve deneyimleme pratiklerini bu sergi için ürettikleri *Yazışma Duvarı* adlı işte bir araya getiriyorlar. Sırasıyla *GYF1* ve *GYF8*'de işleri sergilenen sanatçılar, ikili olarak kurdukları yoğun sanatsal alışverişi, sürdürme konusu etrafında şekillenen *Devam Etmek Gerek* sergisiyle paylaşımına açıyorlar. İki sanatçının da üretiminde önemli bir yeri olan görüntü, deneyim ve karşılaşma anları, birbirine doğru ve birbirinden yansıyan yeni bir performatif diyalog tanımlıyor. İki ayrı elin bir lastikle, türlü formlarda birleş(eme)mesi, birinin durduğu yerden diğerine bakış, yanan ve sönen mumlarla sürdürülen etki-tepki, bir etkileşimin girebileceği gerilim ve rahatlama anlarını araştırıyor. Rizo tekniğini kullanarak çoğalttıkları görüntülerle sonsuz döngü içerisindeki videonun oluşturduğu yerleştirme, kendi zamanında sürüp giden son derece özel —hatta mahrem— diyalogdan bir kesiti sunuyor.

Özgür Atlagan and Zeynep Kayan, who usually work individually, bring together their shared thought and experience practices in the work they produced for this exhibition, *Wall of Correspondence*. The artists, whose work were respectively presented in *YFD1* and *YFD8*, make public their intense artistic relation as a duo in the exhibition *One Must Continue*, formed around the theme of continuity. Image, experience and moments of encounters that are central to the work of both artists, are defined by a new performative dialogue that is reflected to one another and within itself. The way the two hands wrapped with a rubber band can (not) get together in either of the positions, the look of one on the other, the action-reaction that is sustained through the lit and blown out candles researches the moments of tension and relief within this interaction. The installation consists of images reproduced with the Rizo technique and the videos on loop, providing a cross section of a particular and even private dialogue that follows its own rhythm.





Yazışma Duvarı / Wall of Correspondence, 2019

Yerleştirme; Risograph baskı, arşivsel pigment baskı, 2 kanallı video
Installation; Risograph prints, archival pigment print, 2 channel video
50 pieces; 27 x 36 cm (each), 8 pieces; 9, 5 x 14,5 cm (each), 4'27"
50 adet; 27 x 36 cm (her biri), 8 adet; 9, 5 x 14,5 cm (her biri), 4'27"
Ed. 5 + 2 A.P.



(belki sana yazmıştım. karşıma çıkınca gene duramadım)

Bir Samuel Beckett mantrası

"Devam etmek gerek, devam edemem. Devam etmek gerek, devam edeceğim."

Bu yazıyı yazma düşüncesi zihnimde belirmeye başladığında bir arkadaşımın gelen bu notu bulmaya giriştim. Çok iyi hatırlıyorum geldiği anı, yarattığı motivasyonu ve kelimelere karşı duyduğum minnettarlığı. Acaba neden bunu hatırlayıp duruyorum diye bir düşünüyorum bir düşünmüyorum. Bir yandan çok basit nedeni, bir yandan başka kuvvet bulduğum anlar tetikleniyor hafızamda, düşünmemi durdurmak istemiyorum. Diğerlerini de buluyorum sırasıyla. Bazıları yine yazılı, kayıtlı bir yerlerde. Önce her birini buraya yazmayı geçiriyorum aklımdan, ama hem çok fazla olabilirler, hem de yazılı ve kayıtlı olmayanları da hatırlıyor olduğum için haksızlık etme telaşına kapılıyorum. Bir çeşit hazine. Ne kadar sevmiş, hatta sevinmişim. Tüm bu hatırladıklarımla iyice belirgin hale geliyor; kendimi hep dış dünyaya kapadığımı düşündüğüm ve bunun getirdiği yalnızlığı koruyup kollamaya çalıştığım üretim sürecim, açıkça dışarıdan gelebilecek olana ihtiyaç duyuyor. Bu bir çeşit anlaşma hali, bir benzerlik arayışı, bir denk geliş olabilir. Bunun, uzun süre ihtiyacı içinde olduğum kadar bir yoğunluk ya da ritimde olmadığı zamanlar ne hissettiğimi de biliyorum, bir çeşit küskünlük. İşte küskünlük der demez, yine kendimi kayıtlı ve kayıtsız olan tüm hazinemi düşünmekten alıkoyamıyorum, ve aklıma (hatırladığım kadarıyla) şu alıntı geliyor: *kimse yalnız delirmiyor.*

*bir arkadaşım, Nihan Somay'a teşekkürlerimle.

Zeynep Kayan
Ankara, 2019

(maybe i've already sent this. when it sprang up on me, I couldn't help but send it again)

A Mantra by Samuel Beckett

'you must go on. I can't go on. I'll go on.'

When the thought of writing this text began to materialize in my mind, I tried to find this note from a friend. I remember the exact moment I received it, the motivation created by it and the gratitude I felt towards the words. I take turns thinking and not thinking about why I keep remembering this. On one hand the answer is very simple, on the other hand, other moments that empower me are triggered in my memory and I don't want to stop thinking. I find these others one by one. Some of them are written, recorded somewhere. First, I think of writing each of them down here, but I get panicked as they might be overwhelming and I do not want to be unfair to those that are not written or recorded yet that I still remember. A kind of treasure. How much I have enjoyed, and even rejoiced. With all the things I recall it seems clear; my production process in which I always think I distance from myself from the outside world and for which I try to protect the resultant solitude obviously yearns from what might come from outside. This might be a kind of a state of compassion, a search for similarity, a coincidence. I also know how I feel when this doesn't happen in the intensity or rhythm I need for a period of time, it is a kind of resentment. As soon as resentment is mentioned, I cannot help but think about my whole treasure, whether recorded or not, and I think (as much as I can remember) of this quote: *people don't go mad all on their own.*

*many thanks to a friend, Nihan Somay.

Zeynep Kayan
Ankara, 2019



“Biz, Sada ve Kichizō Ishida, yalnızız.”

Bir Ahkâm Geçidi

Kayıbolmuş durumdayım. Üretim adına yöneldiğim nedir? Yaratmak adına yöneldiğim nedir? Bu iki fiilin birbirinden huylanı hale içimi sıkıya yetiyor. Üçüncü fiile yönelmeye sıra gelmiyor. Cephelerde hesaplaşmalar sessizce sürerken bir yelken direği ustası ormana giriyor. Alelade bir direk için uygun bir kereste arıyor. Nedir alelade bir direğin ihtiyaç duyduğu kerestenin nitelikleri? Bu konunun incelikleri üzerine üç yıldır sürdürdüğüm araştırmayla sanat üretimi arasında eğretilmeye gitmeyeceğim. Zira böyle üç yıllık bir araştırma söz konusu değil. Peki nedir direk ustasının ormanda aradığı?

Sanatçı beyanı yazmamı isteyen bir İskandinav kurumunun başvurusu için şöyle bir başlangıç yapmıştım: “Ben bir sarkacıyım. İşbirliği içinde faaliyet gösterirken açıkça dile gelebilen, –majiskül haliyle– Meselelerle uğraşan bir hâl ile, bireysel üretiminde meselesi sertleşmeye başladıkça onu ıslatıp yumuşatmaya çabalayan bir hâl arasında salınan bir sarkaç.” İlgili merciye göndermediğim ve yarıda bıraktığım bu beyan, bu yazı için çalışırken aklıma geliverdi. Ve bunun üzerine bir başka beyanı yumurtlayıverdim: işbirliği hâli sanatçının kamusal alanıdır, sokağıdır. İşbirliği sürecinde ortaya çıkan emeği düşününce dil denen alet kullanmaya mecbur kalarak üretimde bulunduğumuzu ve böylece Meselelere yöneldiğimizi öne sürüyorum. Haksızlık ederek. Mesele kamusal alandır. Şimdi eğretilme hakkımı kullanıyorum. Sokak gündüze olduğu kadar geceye de yataklık eder. Ama bugün Mesele gündüze hapsedilmiştir. Gecenin uykuya düşen payında rüyalar cereyan eder. İnsan o saatlerde yalnızdır ve dilden uzaktadır. Aynı saatlerde aşkın penisini kesip sokaklarda amaçsızca dolanan Sada Abe'nin¹ aklından ya da yüreğinden geçenlerdir zannımca sanatın alanı, o saatlerde olup bitenlerdir, o anda olan kavgalardır. Cebinde bir penisle dolanan ve onu cansız haliyle ağzına alan arzusunun incelttiği Sada Abe'nin meselesidir meselemiz. Giderek –sanki utanılacak bir şeymiş gibi– manifesto kokusu salan bu ahkâm geçidime devam edeceğim. Ama önce bir şarkı arası.

¹ Sada Abe, Tokyo'da geysa olarak çalıştığı işletmenin sahibi ile girdikleri cinsel maceranın sonunda Ishida'yı kendi isteği üzerine boğarak öldürmüş ve sonrasında Ishida'nın penisini keserek üç gün üç gece Tokyo'da dolandırmıştır. Japonya'nın savaş çığırkanlığı ile kendinden geçtiği 1936 yılında Abe bir aşk eyleminde bulunduğu için halk tarafından bir kahraman olarak görülmüştür. Nagisa Oshima'nın bu olayı konu alan filmi *In the Realm of the Senses* ve Abe'nin eylemi benim için sanat üretimi adına bir ilham kaynağı oldu.

“We, Sada and Kichizō Ishida, are alone.”

A Parade of Judgement

I am lost. What is it that I gravitate towards in the name of production? What is it that I gravitate towards in the name of creating? The way that these two verbs are suspicious of each other is enough to give me anxiety. The third verb ‘to gravitate’ is yet to be approached. While a silent battle is fought on the fronts, a mast maker enters the woods. He is looking for an appropriate timber for a regular mast. What are the characteristics of the timber required by a regular mast? I will not attempt at a metaphor likening my ongoing research of three years on the intricacies of this subject and the notion of artistic production. Because the aforementioned three-year research simply does not exist. Yet what is it that the mast maker is looking for in the woods?

I wrote the following introduction in the application for a Scandinavian institution that asked me to submit an artist statement: ‘I am a pendulum. A pendulum that swings between one state of dealing with Issues that can be clearly articulated –issues with a capital I– when working in a collaborative situation, and another state of dampening and softening the issue if it becomes stiff within my individual production. This statement, which I never submitted, came right back to me as I was working for this text. Thus I blurted yet another statement: the state of collaboration is the public sphere of the artist, it is the street. When I think of the labor that emerges during the process of collaboration, I propose that we gravitate towards Issues as we have to operate within the limitations of the apparatus that is language. I am being unfair. The Issue is the public sphere. Now I am exercising my right to use a metaphor. The street harbors the night as much as it harbors the day. Yet today, the Issue is confined to the day. Dreams roam in the night's share of sleep. One is alone during those hours, away from the language. For me, the field of art is what crosses the mind and heart of Sada Abe¹, who during the same hours wanders the streets aimlessly after cutting off her lover's penis; it is all that happens during those hours as well as the ongoing disputes. Our issue is the issue of Sada Abe who carries a penis in her pocket and is refined with the desire to put this lifeless flesh in her mouth. I will continue my parade of judgment that is beginning to smell like a manifesto—as if this is something to be ashamed of. But first, an intermission for a song.

¹ Sada Abe strangled Ishida –the owner of the establishment she worked at as a geisha– as per his request at the end of a sexual adventure they both engaged in; she then cut off his penis and wandered in Tokyo for three days and nights. In the year 1936, when Japan was lost in the throes of pro-war rhetoric, Abe was deemed a public hero for the act of love she committed. Nagisa Oshima's movie based on this event *In the Realm of the Senses* along with Abe's act have been sources of inspiration in my artistic practice.

Bir çekicim olsaydı
İndirirdim gündüzleri
Ve de geceleri
Bu memleketin üzerine.
Tehlike döverdim
Uyarı döverdim
Sevgiyi döverdim kardeşlerimin arasında
Tüm memleket sathında.

Seeger & Hays

Nedir direk ustasının ormanda aradığı? (Direk ustası dilin teamülleri gereği erektil ve lanetli. Ama ne yaparsınız ekme parası, direk ustası kerestesini aramakta) Belki sadece bir takım ölçülerdir aradığı, ya da ormana ham malzemeymişçesine bakarak bulmaya çalıştığı uygun bir biçim. Etrafına yansıttığı sert rüzgar imgesinin devremeyeceği bir ağaç ya da sadece kereste aramaya devam edebilmek. O zaman gelin bir soruyla bitirelim, geceleri kaybolduğuma şükrederek, gündüzleri kaybolduğumdan kıvranarak: Direk ustası kerestesini mi aramakta, yoksa Sada Abe'sini mi?

Özgür Atlagan
Amsterdam, 2019

If I had a hammer
I'd hammer in the morning
I'd hammer in the evening
All over this land
I'd hammer out danger
I'd hammer out a warning
I'd hammer out love between my brothers and my sisters
All over this land

Seeger & Hays

So what is it that the mast maker is looking for in the woods? (Due to the customs of language, the mast maker is erectile² and cursed with bad luck. But what can you do, in order to make a living, the mast maker nevertheless looks for his timber) Perhaps it is certain measurements that he is looking for, or a certain form that he seeks as he looks at the woods as though it is raw material. It is a tree that cannot be brought down by the image of a steep wind he is casting around him, or merely the prospect of continuing to look for a timber. Thankful I am lost at night, and bemoaning being lost in the day, let us conclude then with a question: Is the mast maker looking for his timber, or his Sada Abe?

Özgür Atlagan
Amsterdam, 2019

² Translator's note: The author is making a reference to the word for 'mast' in Turkish, *direk*, which also means 'erect', as well as 'direct'.



GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019

Alpin Arda Bağcık

GYF3 sanatçısı Alpin Arda Bağcık, bilginin çoğalması, dağılması ve bozulması sürecinin sonuçlarını kendi geliştirdiği bir resimsel çoğaltma diliyle araştırıyor. Bağcık'ın yapıtları, isimlerini her zaman uyutucu, algıyı dönüştürücü ilaç isimlerinden alıyor. Hakikat-ötesi dönemde bilginin manipülasyonunu resim diliyle çözümleyen *Metoprolol*'de 15 Temmuz'daki darbe girişimi sonrası yaşanan bilgi akışından bir kareyi yakalıyor. Bu dönemde kurgulanan bir kahramanlık öyküsünün odağındaki Şerife Boz, Boz'un kırmızı kamyonu ile dolaşıma giren fotoğrafı ve bunun haberleşmesi, ansiklopedi formundaki işin her sayfasında birbirine bulaşarak daha da anlaşılmaz ve tanımlanamaz hale geliyor. Sanatçının "soyut-politik" olarak tanımladığı bu resim dili, içinde yaşadığımız, kelimelerin yetersiz kaldığı olay ve durumların duygusal karşılıklarını resmediyor. Müthiş bir bilgi kirliliğiyle bizden gitgide uzaklaşan gerçekleri ve algı manipülasyonunun kendisini görselleştiriyor.

YFD3 artist Alpin Arda Bağcık investigates the consequences of the reproduction, dissemination and distortion of information through a painting reproduction method he himself developed. The titles of Bağcık's works are always named after drugs which alter or numb the perception. In *Metoprolol*, he comments on the manipulation of information in the post-truth era through painting, capturing a snapshot moment from the flowing barrage of news in the aftermath of the military coup attempt on the 15th of July. Şerife Boz, the hero of a fake story that was told at that time, her circulated photograph in a red truck and the way that this was considered news-material, becomes blurry and meaningless on each page of this work in the form of an encyclopedia. This kind of a language that the artist defines as 'abstract-political', depicts the emotional complexities of the incidents and situations we experience. It visualizes the manipulation on our perceptions and the truth that gets more and more distant in a pollution of information.





Metoprolol, 2019
Kağıt üzerine yağlı boya, ciltli kitap / Hardcover book with oil on paper
23,5 x 27,5 x 1,5 cm

Yazıyorum ama bu, sonunda nasıl bir metinle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrimin olmadığı bir yazı olacak. Bunu garanti edebiliyorum, çünkü yarın reddini seçemediğim, seçeneklerimin arasında üzerinde karar kılabilirim tek seçenek olan 21 günlük askerliğimin ilk gününü yaşayacak olmanın verdiği, binlerce soru işaretli bir duyguyla başbaşaayım. Bu durumu çok büyütmeden “görev” olarak adlandırıp, orada bulunup dönmeyi umuyorum.

Yirmi gün atölyede olmayacak olmanın verdiği sorumlulukla yarım kalan çalışmalarımı topladım, kirli kalmış fırçalarımı, paletimi temizledim; atölye dolabında duran ve duvara dayalı bazı çalışmalarımı gözüm ilişti. Bir süredir resimlerime bakınca diyorum ki, “herhalde en sevdiğim insani reaksiyon afallamak”. Bir insanın bildiğinin yanlış olduğuna şaşırması, bunu reddetmeye çalışması hali, ya da egonun sarsıldığı o an ve bu duyguların tamamı, herhalde afallamak. Tabii bunlar, çalışmalarımın gösterdikleriyle değil de bana hissettirdikleriyle alakalı. Aslında beni şaşırtan ve afallatan konular üzerine çalıştığımı farkedeli çok olmadı.

Bunu farkedince, fakültede bir hocamızın nasıl eğitimci olduğundan bahsederken “Bir konu hakkında bilgin yoksa o konu hakkında kitap yaz, eğer fikrin dahi yoksa hoca ol.” demesi geldi aklıma. Kendisinin tabiriyle, “hoca” olabilmek ya da kitap yazabilmek için bir hocaların hakkında fikrinin olmadığı bir bilgiye ulaşması, bu bilgiyi öğrenip izleyiciye/okuyucuya aktarması gerekiyordu.

Tüm inceleme alanımın literatür haline gelmiş bilgilerin gerçekliğini ve doğruluğunu tartışmak üzerine kurulu olduğunu düşünecek olursak, hocaların bu sözünü kendi literatürümde en tepelere koyabilirim.

Alpin Arda Bağcı
İzmir, 2019

I am writing this with no expectation as to what I am going to encounter once I am done writing. I can guarantee this, as I am currently left with a puzzling feeling loaded with a thousand questions due to the fact that tomorrow, I am off to enlist in the army for my 21-day compulsory military service a ‘choice’ I cannot choose to refuse, the only choice I can settle on among my current options. I plan to think of this as ‘duty’ and not make a big deal out of this, and return once it is complete.

Feeling the responsibility of the prospect that I am going to be absent from my studio for twenty days, I finessed all my unfinished work, cleaned up the dirty brushes and my palette and this is when I caught the sight of some of my works leaning against the wall. It’s for some time now that I look at my paintings and think, ‘I suppose my most favorite human reaction is to be startled!’ To be surprised at finding out what you know to be true is wrong, the state of trying to refuse this discovery, or that moment when the ego is shaken, and the totality of these feelings, I guess, would be ‘to be startled!’ Naturally, these have to do with all the things my works make me feel, rather than what they illustrate. It has not been long that I realized that I, in fact, work with subjects that surprise and astonish me.

Once I came to this realization I remembered the way one of my professors at the university was talking about the way he became an academic: ‘If you don’t know about a subject, write a book about it—if you don’t even have a clue, become a teacher’. The way he said it, in order for one to be a ‘teacher’ or to write a book, one needed to access the knowledge he/she has no idea about, and then one had to learn it quickly and to find ways to convey it to the viewer or reader.

If we consider that the entirety of my field of research is based on questioning the truth and the authenticity of knowledge that has become the canon, this statement from my professor may be the epigraph to my very own literature.

Alpin Arda Bağcı
İzmir, 2019



Zeynep Beler

GYF3 sanatçılarında Zeynep Beler, *Eidolon*'da dünya üzerinde bıraktığımız izlerle ilgileniyor. Fotoğrafla başladığı sanatsal pratiği, zaman içinde görüntünün ötesine geçerek, yeni bir mecra tanımlayan durumlara dönüşüyor. Sanatçı, arayüzün ötesinde, yaşamın içinden deneyimler, imge, nesne ve metinsel keşifleriyle, serbest bilinç akışı hızında hareket eden bir toplayıcıya dönüşüyor. Sanatsal bir tavır olarak benimsediği bu akışkanlığı, hem kavramsal hem de maddesel olarak birbirine bulaştırdığı yerleştirmesi *Eidolon*'a Claude Shannon'dan alıntılanmış metni bir ses olarak, spreyle boyayla yüzey üzerine aktarıyor: "Zihnim sürekli gezer durur ve ben gece gündüz hep farklı şeyler düşünürüm. Tıpkı bir bilimkurgu yazarı gibi, "Acaba öyle değil de şöyle olsaydı, nasıl olurdu?" diye kafa yorardım."* Bu yerleştirmede negatifler bir hafızanın yerini tutuyor. Görüntüdeki uzak bir göl, cam kenarındaki bir lekeye doğru akarken; Beler'in evinin eski perdeleri, üzerinde katılmış reçineyle bütünleşiyor. Elbise askısı olarak internetten siparişe bu yerleştirmeye dahil olan dilsiz uşak ise bu sefer boş kıyafetler yerine bir zihin akışını ayakta tutuyor.

*Çev. Ümit Şensoy

One of the participating artists of *YFD3*, Zeynep Beler deals with the marks we leave on earth in her work *Eidolon*. Her artistic practice which began with photography, evolved into situations that point to different media that is beyond the image. The artist is a gatherer that moves in the speed of a stream of consciousness, beyond the interface, with the discoveries of real life experiences, images, objects and text. This flux that she embodies as an artistic attitude, was inscribed to her installation, *Eidolon*, in which she consolidates the conceptual with the material. A quote by Claude Shannon is phonetically read: 'My mind wanders around, and I conceive of different things day and night. Like a science fiction writer I'm thinking, what if it were like this?'. In this installation, the negatives replace a certain memory. While the lake we see flows towards a stain by the windowsill, the old curtains of Beler's house become one with the epoxy on them. The dumb butler that was included in the installation via an online order serves to hold a stream of consciousness this time, instead of clothes.



Eidolon, 2019

Dilsiz uşak, tül perde, epoksi, akrilik, folyo transfer, spreyle boyama
Suit hanger (dumb butler), muslin curtain, epoxy, acrylics, folio transfer, spray paint
140 x 90 x 45 cm

maɪ maɪnd 'wɒndəz
ə'raʊnd, ənd aɪ kən'si:v əv
'dɪfrənt θɪŋz deɪ ənd naɪt.
laɪk ə 'saɪəns 'fɪkʃn 'raɪtər l'm
'θɪŋkɪŋ, wɔ:t ɪf ɪt wəz laɪk ðɪs?



Ocak ayında Burçak atölyemi ziyarete geldiğinde beni iyi anladığını hissettiğim, şu pek fetişize genç sanatçı tanımını geride bırakıp da kendini bir tür çağdaş sanat stasisi içinde sıkışmış bulmak ve artık dışarıdan elde edilemeyen bir içsel motivasyon için kendi içine dönme gerekliliği –Allah göstermesin– üzerine uzun bir konuşma geçti aramızda.

O ara kendime şöyle bir söz vermiştim. Dikkatimi ha bire ek işler dağıtmasın diye bir miktar kenara koymuş, bir yıl boyunca sadece atölyede zaman geçirip, üzerine çok kafa yormadan sadece üretmeyi planlamıştım. Bu sözü tutmada olağanüstü zorlansam da, sadece birkaç ay içinde, ve dağ olmuş mandalina kabuklarının arasında, nasıl çalışmam ve gelişmem gerektiği konusunda son on yılda geliştirdiğim bütün yerleşmiş fikirleri üzerimden attım. İki yaşındaki bir bebeğin içinde yaşadığı kültüre en iyi şekilde uyum sağlayabilmesi için kullanmadığı nöronları atmasına epey benziyordu. Yani nasıl bakıldığına göre işe yaradı denebilir.

34'üncü yaş günümün arifesinde, bazı çok genel, samimi düşünceler ve stratejiler geliştirmiş bulunuyorum.

Yürüyüşlere çıkarken, okuduğum kitaplardan sevdiğim kısımları temize çekerken, bir Instagram postu üzerine ter dökerken dahi hayatımı verinin içindeki ruhu aramaya adamaya dair abartılı Jungien fikirlerimi koruyorum.

Bazen mutfakta günler geçiriyorum. Atölyem de bana bu hissi versin diye gayret ediyorum: vıcık vıcık malzemeye batmış, kokularla çevrelenmiş.

Bir süre önce, tohumunu internette sipariş ettiğim nadir tropik bitki olduğunu sandığım ve üzerine titreyerek bir ay boyunca büyüttüğüm bitkinin, bildiğimiz normal bir ayırkotu olduğunu anladım.

Pikselli görsel çıktı alma veya valizimde biyolojik atık niteliğinde çöpler bulundurmadaki gayemi anlayamayan ozalitçiler, nalburlar, gümrük memurları vesairenin sınırlarını bozmaktan keyif alır oldum.

Artık farklı emek türleri arasında keskin (ve bir o kadar da cinsiyetçi) sınırlar çizmeyişişimden gelen bir özgürlük var.

Berardi şöyle yazar: “Şehirde hayat o kadar hüznünlü hale gelmiş ki para karşılığında satayım gitsin, diyoruz”. Belki de tek anlamlı şey bir şekilde kaçmak, ya da kaçtığına inanmak, kaçabildiğin kadar, bu genişleyen boşluktan.

Zeynep Beler
İstanbul, 2019

I felt extremely seen when Burçak came to visit me in my studio in January and talked to me at length about shedding the much-fetishized emerging artist status and finding yourself stuck in some sort of contemporary art stasis, having to dig around—oh the horror—for some internal motivation that has become lacking in the outer.

I had made a promise to myself to spend time in the studio without thinking on it for one year - and set aside the money for it, because I previously kept getting distracted by tangential work - which turned out to be an extraordinarily difficult thing to do. But in a matter of months, surrounded by mounds of tangerine peels, I sloughed off most of the preconceptions I had developed in the past decade concerning how I ought to work and progress, much like a two year old baby begins sloughing off unused neural branches to best fit into its culture. So I guess you could say it worked, depending on what perspective you take.

On the cusp of my 34th birthday I have some very general, amiable thoughts and strategies.

I take walks, copy out passages from books I read, or toil over an Instagram post, while retaining my grand Jungian ideas about devoting my life to seeking the anima inside the data.

Sometimes I spend days in my kitchen. I like it when my studio feels the same way: elbows deep in muck, surrounded by smells.

Recently I painstakingly cared for a month for what I believed to be a rare tropical plant I ordered online and grew it from seed, but it turned out to be a regular garden-variety weed.

I have come to enjoy exasperating printers, hardware storekeepers and border officers who have to know why I want to print pixelated images or have a bunch of potentially biohazardous garbage in my suitcase.

There is a freedom that comes from no longer drawing such severe (not to mention gendered) lines between types of work.

Berardi writes that ‘life [in the city] becomes so sad we may as well sell it for money’. Maybe the whole point is to evade, or believe that you have evaded, that yawning void for as long as you can.

Zeynep Beler
İstanbul, 2019



Sevinç Çalhanoğlu

GYF5 sanatçısı Çalhanoğlu, okuduğu, ilham aldığı Őirleri aklında kalan halleriyle Őekillendiđi satırların "bir Şiir" kısımlarını çıkararak, dilin ve anlamın boşlukları ve parlama anlarıyla yeniden kurguluyor. *bir Şiir peşinde*, sanatçının kendi deyimiyile "Őiirler peşinde Şiir olmayı deneyen, ŐiirselleŐme deneyimini aktaran, belki bir yanıyla kendinden önceki Őairlerin sesiyle yol alan ve zamanla kendi dilini kurmayı öğrenen bir Őairin deneyi".

Sesin, söze, yüze ve nihayetinde sarmal bir forma dönüŐtüđu bu iş, Őiirsel bir Şiir antolojisi. Galeri mekanına zahmetsizce tutunan kağıt rulolarıyla fikrin ve duygunun dönüŐmesine kavramsal, biçimsel ve son derece yalın bir müdahale yapıyor. Görsel ve edebi sanatların olanaklarını, bu iki mecranın birbirinin ifade gücünü destekleyeceği Şekilde birbirine sarıyor. Duyduğu ve dinlediği tüm seslerin ve kelimelerin peşine düşüyor; onları düşünüyor ve düşlediklerini kendi sözcükleriyle sürdürüyor.

Çalhanoğlu, who participated in *YFD5*, reimages poems that inspired her by remembering them in her own way and taking out the parts which spell 'a poem', thus highlighting the voids and peaks of language as well as meaning. In the artist's own words, *In the Footsteps of a Poem* is 'the experiment of a poet who embarks with the voice of the poets before her and learns to establish her own voice in time, and an exercise in attempting at a poem in the footsteps of other poems'. Relaying the experience of becoming poetic anthology of poems in which sound becomes words, words become surface and in the end, a distinct spiral form. With the paper rolls that easily cling to the gallery walls, the work attempts at conceptual, formal yet very simple interventions to the way ideas and emotions are transformed. The possibilities of visual and literary arts spiral into each other to highlight the power of expression retained by both traditions. The artist follows the footsteps of all the sounds and words she hears and listens to; she continually thinks about them and resumes them with her own words.





bir şiir peşinde / in the footsteps of a poem, 2019

Kağıt üzerine baskı / Print on paper

5 pieces; 48 x 33 cm (each)

5 adet; 48 x 33 cm (her biri)

Ed. 3 + 1 A.P.

Yaşasın Frederick!

Yaz boyu keyif yapan ağustos böceğine ders verir nitelikte biten çalışkan karıncanın hikayesini okuduğum vakitler karıncanın duyarsız biri olduğunu farkedebilecek yaşta değildim. Üstelik yaz tatilini geçirdiğimiz beldede cırcır böcekleri Ağustos ayının sonuna dek öttüğünden, karıncalarsa sahilde serdiğimiz havluların üzerinden, çakıl taşlarının arasından telaşla ilerlediklerinden, fabldaki karınca gibi durmadan çalışmam gerektiği bilgisi her yerdedi. Bu yüzden sahil kenarındaki vaktimi bile, biten senenin derslerini tekrar etmekle geçirir, bir üst sınıfta karşılaşacağım zorlukların üstesinden bu tekrarlarla geleceğime inanırdım. Biraz deniz, biraz okey, biraz kordon ve bol bol çalışma. Tembellik hakkını seneler sonra keşfettiğimde, bunu özümsemenin zaman alacağını ve çalışmanın *öyle ya da böyle* kopması zor bir alışkanlığa dönüşmüş olduğunu fark edecektim. Çok çalışıyor olmaktan devamlı söylenerek ama bir yandan da karınca gibi olmanın haklı gururuyla üniversite son sınıfa gelmiştim ki, durma kararı aldım. Hayatın ortasında öylece duracaktım. Tez hocam ve arkadaşlarım bu duruma şaşkındı. Ben, durursam daha iyi olacağına emindim. Durdum. Etrafıma bakınmaya başladım. Bir yandan kendime açtığım alandan heyecan duyuyor, bir yandan da ileride pişman olmaktan korkuyordum. Ağustos böceğinin masaldaki hazin sonu yakamı bırakmıyordu. Okulla arama mesafe girdikçe, tezim bitmek bilmedi ve kendimi yeni uğraşlar içinde buldum. Bir bakıma rahatım yerindeydi. Akademide kalmak istemediğimi artık biliyordum. Farklı çalışma yöntemleri ararken ne istediğimi anlamaya çalışıyordum. Kendime tanıdığım sonsuz bir zaman var gibiydi. Aylağın gözüyle dünyaya bakmanın keyfini geç de olsa keşfetmiş olmaktan mutluluk duyuyordum ama yine de ve hâlâ tam olarak kendimi saldığımı sanmıyorum. Tez zihnimi kemirirken, aslında *çalışmaya* devam ediyor, istediğim şeyleri yazıyor ve okuyordum; sanatla hemhâl, hayatımın en üretken zamanlarından birini yaşıyordum. Okul ne zaman bitecek sorularından yorgun düştüğüm ve ikna edici cevaplarımın tükendiği vakit, New York'a gittim. Tezimi değil ama ilk kitabımı orada bitirdim ve para kazanmak için çocuk bakmaya başladım. Geçici olacağını düşündüğüm bu işin beni epey beslediğini düşünüyorum. Kendi başıma yapmaktan keyif aldığım şeyleri çocuklarla yapıyor; geziyor, hayal kuruyor, boyama yapıyor, kitap okuyor, karakterleri canlandırıyoruz. Sayelerinde, aşınası olmadığı bir başka zenginliğe adım atmış bulundum: Çocuk edebiyatı! Dahası, bir süredir içinde kıvrandığım keyfi çalışma haliyle barışmam da o dönem tanıştığım 'Frederick'¹ ile gerçekleşti. Terk edilmiş bir ambardan, tarlalardan evlerine yaz boyu mısır, fındık, buğday taşıyan fareler arasında başka şeylerle meşgul olan Frederick'le ilgili bir hikaye kitabı bu. Ter içinde elden ele erzak taşıyan fareler, Frederick'e neden çalışmadığını sorduklarında, Frederick oturduğu yerden çalıştığını söylüyor: "Gelecek kış günleri için gün ışığı topluyorum." Frederick, karanlık ve uzun kış akşamlarında ihtiyaç duyacakları

¹ *Frederick*, Leo Lionni, ALFRED A. KNOPF, New York, 1995

Long Live Frederick!

When I first read the story of the hardworking ant which ends on a rather preachy note at the expense of the grasshopper, I was not yet old enough to realize that the ant was a callous individual. What is more, because the grasshoppers of the town we were vacationing at chirped right until the end of August, and the ants were continuously rushing about on our beach towels and between the pebbles, the wisdom that I was supposed to be working non-stop just like the ant in the fable was evident all around me. Consequently, I spent all my time—including on the beach— revising the lessons of the previous year, and fully believed that this prepared me for the hardships of the approaching one. A little bit of sea, a little bit of okey*, a little bit of the coastline, and a lot of studying. When I discovered the right to laze around years later, I was going to realize that it would take some time for me to internalize it, and that working had become a habit that was hard to break, one way or another. I had arrived at the last year of university having constantly complained about working too hard, but with the proud righteousness of the studious ant, and this is when I decided to stop. I was going to stand right in the middle of life. My friends and thesis advisor were confused. I was certain that things were going to be better if I stopped. So I did. I started looking around. On one hand, I was excited about the prospect of having opened up space for myself, on the other hand, I was fearful that I was going to regret it later. The thought of the grasshopper's unfortunate end would not leave me. As more distance grew between me and the university, my thesis went on a stretch, and I found myself involved with new endeavors. In a way, I was comfortable. I now knew that I had no interest in staying in academia. I was trying to understand what I really wanted as I tried new methods of working. It was as if I had gifted myself with an endless period of time. I was glad to have discovered—as late as it was—the pleasure of seeing the world from the eyes of an idler, but I do not think I still let myself fully relax. As my thesis kept nagging at me, I in fact kept working, reading and writing what I wanted; I had become one with art, and was experiencing the most productive period of my life. When I grew tired of the questions inquiring when I would graduate from university, and when I ran out of convincing answers, I left for New York. I did not finish my thesis but my first book there, and started to babysit in order to make money. I think that this job, which I assumed would be temporary, has been greatly inspiring for me. I do things that I would otherwise do on my own with children; I travel, dream, paint, read, we take turns acting out characters. Through children I have also stepped into a new type of wealth I was not familiar with: Children's literature! Moreover, I made peace with the state of working arbitrarily that had been making me uneasy, when I met 'Frederick'¹. It is a storybook about Frederick, who keeps busy with other things among a crowd of mice who are carrying home corn kernels,

¹ *Frederick*, Leo Lionni, ALFRED A. KNOPF, New York, 1995

* Translator's note: *Okey* is a vastly popular tile-based table game in Turkey.

renkleri ve sözcükleri de topluyor. Kışın ortasında yiyecekler tükendiğinde sessizliğe bürünen fareler bir anda Frederick'in topladıklarını hatırlıyor: "Şimdi sıra senin erzağında," diyorlar. Frederick gün ışığını betimliyor, içi ısınıyor farelerin. Sonra gelinciklerin, menekşenin, dutun rengini anlatıyor, gözlerini kapatıp renkleri düşünüyor fareler. En sonunda da, mevsimleri yönlendiren dört farenin şiirini okuyor. Mevsimlere güzellemeyle biten şiirin sonunda Frederick şair ilan ediliyor. Keşke diyorum, cırcır böceğine gününü göstermeyi bekleyen karınca yerine erken yaşta Frederick ile tanışmış olsaydım. Muhakkak ki farklı büyürdüm, ama her mevsimin olması gerektiği gibi yaşanmasını ayrıcalıklı bulan Frederick'in cümlelerinden yola çıkarsam, öyle geçirmiş olduğum vaktin de ayrı bir değeri var.

Şimdi içimdeki Frederick'le geç de olsa tanışmış olmaktan memnun, ona bir isim verebilmenin rahatlığıyla söylüyorum bunu.

Umarım içimizdeki Frederick'ler yan gelip yatmaktan hiç yılmaz.

Sevinç Çalhanoğlu
New York, 2019

hazelnuts and wheat from empty barns and fields all summer. When the mice, who are carrying food from hand to hand, drenched in sweat, ask Frederick why he is not working, Frederick tells them he is working from where he is sitting: 'I am collecting sunlight for the coming winter days'. Frederick also collects the colors and words they will be needing during the long, dark winter nights. Mid-winter, when the mice are huddled together quietly after the food has run out, all of a sudden they remember all that Frederick had collected: 'Now it's time for *your* savings,' they say. Frederick describes the sunlight, warming up the mice. Then he describes the colors of peonies, violets and mulberries; the mice close their eyes and imagine the colors. At the end, he recites a poem on the four mice who guide the seasons. At the end of this poem praising the seasons, Frederick is proclaimed a poet. I wish, I say, I had encountered Frederick instead of the ant looking to teach the grasshopper a lesson at a young age. Unquestionably I would have grown up differently, but if I depart from the sentences of Frederick who believes in the value of experiencing each season accordingly, the time I spent as I did has its own value.

I am now glad to have met the Frederick inside of me, with the comfort of being able to name it now.

I hope that the Fredericks inside of us never grow tired of lazing about.

Sevinç Çalhanoğlu
New York, 2019

gözetimi kapattım
geriye pat az key kaldı

(Amerika Louis sını)
Poe'nin

Sırtal
Londra

bir şiir dönüp duruyor
 bir şiir geç kalman mümkün değil
 bir şiir gülden dişip
 bir şiir parlayan uzak
 bir şiir dinlenmeyi beklemeyenlerin
 bir şiir mesajıyla - Nf.
 bir şiir kehanet - L. Nildü
 bir şiir yaşanacak geriye.
 bir şiir umduğu şimdi hayat - Dm
 bir şiir nezaketen - zooler - bir şiir kütübler
 bir şiir görünen göz / görülen görünür bir şiir anlamıyor
 bir şiir gezegenler ne şekil - Lm.
 bir şiir ayrılmayan peşinden - ov.
 bir şiir yuvarlak hareketi dürlüğün - A. G.
 bir şiir pas pas altı
 bir şiir kulerin tepesi - A. A.
 bir şiir dans pişki
 bir şiir ters dönmüş - Nf.
 bir şiir kaptırmayan -
 bir şiir ev - B. A.
 bir şiir sokak aram
 bir şiir iki laf - i. B.
 bir şiir kırılmıyor - A. A.
 bir şiir kendi şiiri - şiir kendi adına da.
 bir şiir kendinde sunmadığı
 bir şiir ortasından
 bir şiir ardından kırılmıyor. G. A.
 bir şiir aşarın ruhlar
 bir şiir kışkık
 bir şiir sırtı varmış gibi en çok sırtı varmış gibi
 bir şiir kelimenin kendisi
 bir şiir mesajla yatanıyor - anlamın başlığı
 bir şiir dışıca mesafesi kayman
 bir şiir kasabildiği oruluksesi
 bir şiir kaçak.

im zamanın bölün-
tüğü
akan fizgi
ki diyor dolaysız

menin kendisi

menin aralığı

kaskat

kemiksiz
düşler

dönüp duruyor

geç kalması mümkün değil
parlayan uzak
gelecekler nasılsa

dinlenmeyi beklemeyenlerin
mesajıyla
kehanet

yaşanacak geriye
umduğu şimdi hayat
nezaketen

görünen göz
gezegenler ne şekil
ayrılmayan peşinden
yuvarlak hareketi dürlüğün
gökten değil,

yerim burası benim

evin çevresinde

ses yok

bitince bitiyor gibi
hesap sorulmasını sevmiyor
yanıtsız kalan tazelik

kırıyıyor
kendince, köşesi yay
olmadık bir seçileiyor

bir tox geni,
arkasında söylencelerin
eteğin cebinde
bıraktığı

aklında iki laf

şakırcılar

TEKRAR DENİYOR

elleri avuçları dolu
ters dönmüş
küfürler

anlamıyorum

üstesinden geliyor
ona ihtiyacı olan
çağırmadan
evreni biriktiriyor
ormanın dolabı
sokak arası
kayıtsız
kulenin tepesi

kaç üzgün

koyabildiği
tek ayak.

sırrı varmış gibi birinin

sırrı varmış gibi biri
sırrı varmışlar

incisinden dağ,
tasası okyanus

buraya daha önce de
buradan dolanıp
ya da tam tersi

tüy olası

mühim zamanın
bölünmüşlüğü
yer tutan çizgi
iyi ki diyor dolaysız

kelimenin kendisi

cümlelerin aralığı

mesafesi

kaskatı

kemiksiz
düşler

Nazlı Erdemirel

İmgelerle anlattığı hikayeleriyle *GYF5* sanatçısı Nazlı Erdemirel, bu sergi için ürettiği *Şahmeran* adlı işiyle çeşitli toplumlara mal olmuş bir mitosu, kendi kişisel tarihiyle üst üste geçirdiği bir kurgu yapıyor. Mezopotamya kaynaklı bu mitosun söylencelerindeki çeşitliliğini, onun yeryüzü ve gökyüzündeki yansımalarını araştırıyor. Diyarbakırlı nakışçı kadınlarla işbirliği yaparak hazırlattığı incelikle işlenmiş maskeyle, kendisinin aynı incelikle işlediği videolarını yan yana getiriyor; simgeleşmiş bu mitosun görüntüsünü bileşenlerine ayırarak yeniden kurguluyor. İngesinin ardındaki tüm gizemiyle *Şahmeran'ı*, bugünün insanının ruhunun derinliklerine tuttuğu prizmatik bir ışık kırılmasıyla çözümlenmeye çalışıyor. Hem kendi kişisel geçmişini hem de bu coğrafyadaki yaşamın geçmişini, zaman kavramının yok olduğu, öznel, cinsiyetsiz ve mesafesiz anlamlar kurgulayarak üst üste katlıyor, *Şahmeran'ın* zamansız ve mekansız mağarasında parçaları yeniden bir araya getiriyor.

YFD5 artist Nazlı Erdemirel, who tells stories through images in her work, oversees a double-layered fiction in her work titled *Shahmeran* produced for this exhibition whereby she superimposes her personal history with a widely known myth in several societies and geographies. The artist investigates different versions of this Mesopotamian myth and its reflections on the earth and over the sky. Reimagining the symbolic image attached to this myth, she brings together the mask meticulously embroidered by women from Diyarbakır with her own meticulously processed videos. She aims to deconstruct the image of *Shahmeran* with all the mystery attached to it, through prismatic light piercing into the depths of the human soul. She weaves together her own personal history with the history of this geography by constructing subjective, non-gendered and sincere meanings with no concept of time, bringing the pieces together in the timeless and rootless cave of *Şahmeran*.





Şahmeran, 2019
Yerleştirme; Fine art kağıt üzerine pigment baskı, video, mercek, elişi maske
Installation; Pigment print on fine art paper, video, lens, hand made mask
Değişken boyutlarda / Dimensions variable

Çocukluk yıllarımın sürekli ev değiştirdiğimiz bir dönemde, varlığından haberdar olmadığımız bir yılanla aynı alanı dokuz ay paylaştık. Bu deneyim karanlık bir odada dört duvar arasında sıkışmış bir yılan imgesi olarak zihnimde yer edindi. Korkuyu çağrıştıran bu imge bende var olan ve en baskın duygulanma haline karşılık gelen anne karakterine dönüşüyordu.

Hiçbir zaman bir yerin parçası olduğumu hissetmedim, ancak doğduğum yerden çok fazla şey taşıdığımı hep biliyordum. Bugün ise anılarımı çağrıştıran mekanları hatırlamak, o dönemi ve süreci yeniden anımsamak güncel çalışmalarımı beslediği gibi bir sonraki çalışmamın ortaya çıkışına referans oluyor.

Kurguladığım görüntülerde ise iletişimi sağlayan mesajlar oluşturuyorum. Bu mesajlar, sanatla ilgili yaşantı değişkenlerimde estetik, görsel ve sembolik birleşmeleri iletiyorlar. Bir kurguyu oluştururken “bilinç tablomu” somutlaştırmak için fikirler ve kavramlar iletmek istiyorum. Bu yüzden her üretimimde kullandığım öğeler, izleyiciye bir şeyler anlatma çabası ile birer yerleştirme halini alıyor.

Genç, Farklı, Yeni 10 için ürettiğim *Şahmeran* başlıklı yapıtımda yeniden kurguladığım, yer aldığı hikayelerde sonsuz yaşama, değişime, bilgeliğe ve kadın figürüne işaret eden Şahmeran. Yaşadığım coğrafyanın uzak geçmişinden gelen bir anlatı olmakla beraber kolektif bilinçaltının bir göstergesine işaret eden Şahmeran figürü, doğurganlığı ve yeraltında yaşamasıyla yaratıcı ve yıkıcı anne arketipini sembolize eder. Buna paralel olarak Carl Jung da annenin üç özelliğini bakıp büyüten, besleyen iyilik, arzu dolu duygusallık ve yeraltına özgü karanlık olarak ele alır.

Nazlı Erdemirel
İstanbul, 2019

During a period of my childhood where we moved constantly, we shared our living quarters with a snake of whose existence we were unaware for about nine months. This experience made its mark on my mind with the image of a snake stuck inside four walls. This fear-inducing image transformed into a mother character which I was familiar with and which triggered the most suppressed state of feelings.

I never felt as though I was a part of anywhere, but I have always known that I carry so much of where I was born. Today, remembering the places which bring back my memories, recalling a particular period and process not only feeds into my current work, but also constitutes the reference for the emergence of my future work.

With the images I bring together within a fiction, though, I compose messages for communication. These messages convey the aesthetic, visual and symbolic convergences in the artistic dynamics in my life. While I create a fiction, I would like to convey ideas and concepts in order to present a legible 'chart of consciousness'. As such, each of the elements I employ in my artistic production become installations through the struggle to communicate with the viewer.

The concept I have re-fictionalized for my work in this exhibition titled *Shahmeran* is Shahmeran herself, who points to immortality, transformation, wisdom and the feminine image in every narrative she is a part of. The figure of Shahmeran, who is not only a part of a narrative from the ancient history of the geography I live in but also a signifier of the collective unconscious, symbolizes the creative and destructive mother archetype with her fertility and habitation of the underworld. Drawing a parallel to this, Carl Jung delineates the three essential aspects of the mother as her cherishing and nourishing goodness, her orgiastic emotionality, and her Stygian depths.

Nazlı Erdemirel
İstanbul, 2019



Gizem Karakaş

2013'te gerçekleşen GYF4'te sergilenen *Fuat Eşrefoğlu Lahmacun Yiyor* adlı çalışmasını tesadüfen izleyen bir Danimarkalı gazetecinin, sanatçının internetten bularak kullandığı görüntülerin izinsiz olduğunu kendisine bildirmesi ve sonrasında çok hızlı bir biçimde gelişen hukuki süreç üzerine Karakaş bu ikinci işi üretiyor. Genç bir sanatçının karşılaşılabileceği sorunun çapını bir anda uluslararası bir boyuta taşıyan bu olayın kendisi, verdiği sıkıntı kadar da ilham oluyor. Gösterimden kaldırılan videonun hikayesini aktaran *Fuat Eşrefoğlu Lahmacun Yiyor, Andy Warhol'a Saygı Duyulamayışı* adlı yeni bir iş üreten Karakaş, bu zorlu durumla da en iyi bildiği dille, sanatsal olarak hesaplaşıyor. Sanat tarihini, sanat dünyasının mekanizmalarını, popüler kültür öğelerini çalışmalarında sıklıkla işleyen Karakaş, bir sanatçı olarak tüm bu bileşenlerle ilişkisini sorguladığı performatif çalışmalar yapıyor; 2015 tarihli bu videosuyla da GYF'nin kendi tarihine yeniden ekleniyor.

In 2013, at the YFD4 exhibition, a Danish journalist saw Karakaş's work *Fuat Eşrefoğlu Eating A Lahmacun* and informed the artist that the basis of the work, a video footage found on the internet, was used without permission. In response to the lightning fast legal process that followed, Karakaş produced this second work. This incident, which any young artist might easily encounter, was a source of inspiration as much as anxiety, and the international nature of the conflict amplified its effect. Karakaş went on to produce a new work titled *Fuat Eşrefoğlu Eating a Lahmacun, Failed Tribute to Andy Warhol* telling the story of the video that was banned from circulation, to make peace with this challenging situation in a way she knows the best: Through her art. Dealing with art history, the mechanism of the art world and elements of popular culture, Karakaş questions her own positioning within all these realms in her performative works. As such, this video work from 2016 are re-articulated in the history of YFD.

FUAT
EŞREFOĞLU

GİZEM
KARAKAŞ

ANDY
WARHOL

ETEM
ŞAHİN

FUAT EŞREFOĞLU EATING A LAHMACUN FAILED TRIBUTE TO ANDY WARHOL



'Warhol's burger stolen'

WWW.INFORMATION.DK

'Brilliant'

ARTKURIO.COM

'Entertaining'

ARTKURIO.COM

'Fun'

ARTKURIO.COM

'I'm angry'

JØRGEN LETH

'It's illegal'

JØRGEN LETH

'I feel flattered'

JØRGEN LETH

AN ORIGINAL VIDEO WRITTEN AND DIRECTED BY

GİZEM KARAKAŞ

Kendime Hatırlatmalar

Mezun olurken üretmeyi bırakmayacağına dair kendine bir söz vermiştin. Bugüne kadar bu sözü tuttun, bundan sonra da devam etmek için elinden geleni yap ama "neden üretmeye devam ediyorum?" sorusunu tekrar tekrar kendine sormayı unutma. Boş boş duvarlara bakıp düşünmek de üretim sürecinin bir parçası, kendini verimsiz olmakla suçlama. İnsanların işlerin üzerine yaptığı eleştirilere kulak ver ama içselleştirme. Ne yapman gerektiğini en iyi sen biliyorsun. Bu iş zaman geçtikçe kolaylaşmayacak. Üretim insanı önce sıkıştıran sonra rahatlatan bir süreç. Denemekten ve başarısız olmaktan korkma. İçinde daha cesur olman gerektiğiyle ilgili bir ses var; onu dinle. Kendinden daha büyük meseleler üzerine düşünmekten, üretmekten korkma. İçinde bulunduğu dünyanın, zamanın ve onun ihtiyaçlarının farkında ol. İşleyen bir formül buldu diye onu tekrar etme —şu an tembellik ettiğin için yaptığın gibi—. İşbirlikleri yapmaktan, paylaşmaktan vazgeçme. Hayatta ve üretiminde cömert ol. Bu işin özü kalbini ve zihnini açık tutmaktan geçiyor. Diğer sanatçıların CV'lerine değil, işlerine bak. Kendini değil, yaptığın işi ciddiye al. Sanatçısın diye çok özel, ayrıcalıklı, kimsenin anlamadığı bir iş yapıyorsun zannetme, öyle boşuna havalara girme. Kabul görmeyi, takdir edilmeyi istemek insanın doğasında var. Başına böyle güzel şeyler geldiğinde keyfini çıkar ama bu hislere fazla tutunma. Her şey gibi başarı da gelip geçici. Açılışlarda sanatçılara, küratörlere "Ellerine sağlık" diyeceğine hiçbir yorum yapma daha iyi. Üretmek seni yalnızlıktan kurtarmayacak. Çok çalışmayı kendine bakmamak için bir mazeret olarak kullanmaktan vazgeç. Bedenin de zihnin kadar üretiminin bir parçası. İnanmadığın hiçbir projede sadece CV'ne koymak için yer alma. Kimse senin işini senin kadar ciddiye almayacak, bunu kabullen. O yüzden işine sahip çık, titiz ol, en iyi şekilde sergilenmesi için gereken her şeyi istemekten çekinme. Üretim, "aklıma çok parlak bir fikir geldi, ben bir dahiyim" diyerek başladığın, "yaptığım hiçbir şeyin anlamı yok, ne yapıyorum ben?" diyerek kaybolduğun, sonunda düşe kalka bir şekilde yolunu bulduğun bir süreç; buna alış artık. Yaptığın şeyin sanat olup olmadığı çok gereksiz bir soru. Sanat piyasasına, galerilere, kurumlara, küratörlere, müzelerle, sanat yazarlarına söylenip onları suçlamayı bırak, sen işine bak. İşlerini sergilemeye, yani paylaşmaya karar verdiğin andan itibaren bir mekan ve zaman işgal ediyorsun. Bir işini göstermeye karar vermeden önce bunun farkında ol. Sanatçı olmak bir proje değil, hayatınla ilgili yaptığın bir seçim, bir yaşam biçimi. Sana iyi gelen, kendin olmana izin verdiğin bir iş yaptığın için çok şanslısın.

Gizem Karakaş
İstanbul, 2019

Reminders for Myself

When you were graduating, you had made a promise to yourself to not stop producing work. You have kept your promise up until now, and do your best to continue from now on, but do not forget to ask yourself 'why do I continue to produce art?' again and again. Looking at the walls for long hours and thinking are also a part of the process, do not blame yourself with being unproductive. Do listen to the critiques people offer you on your works, but do not internalize them. It is you who knows best what you have to do. This thing is not going to get easier as time passes. The process of production is one that first constricts and then relieves you. Do not be afraid of trying and failing. There is a voice inside of you that says you should be more brave; listen to it. Do not be afraid of thinking and producing about issues bigger than you. Be aware of the world and time around you, as well as their needs. Do not repeat it once you find a formula that works —as you are doing by being lazy right now—. Do not give up on collaborating and sharing. Be generous in life and in your work. The crux of this thing is keeping your heart and mind open. Look at other artists' work rather than their CV. Take your work seriously, rather than yourself. Do not have airs about you or assume you are doing something that is privileged, special and understood by practically no one else just because you are an artist. It is a part of human nature to desire acceptance and recognition. Do rejoice when good things like this happen to you, but do not hold onto these feelings. Like all else, success is also transient. In gallery openings, better say nothing at all to the artists and curators than empty congratulatory phrases. Producing work will not save you from loneliness. Stop using working very hard as an excuse to not take care of yourself. Your body is as much a part of your work as your mind. Do not take part in any projects you do not believe in, just to put it in your CV. No one will ever take your work as seriously as you do, make peace with this fact. So take ownership of your work, be diligent, and do not stand back from asking for all that is necessary to ensure it is exhibited in the best way possible. Producing is a process you begin by saying 'I have the most brilliant of ideas, I am a genius', that you get lost in by saying 'nothing I do has ever meaning, what am I doing?', and one that you find your way through for better or worse in the end; get used to this already. Whether what you are doing constitutes as art or not is a wholly irrelevant question. Stop moaning about and blaming the art market, galleries, institutions, curators, museums and critics, mind your own work. You occupy a certain space and time the moment you decide to exhibit, or share, your work. Be conscious of this fact before you decide to show a work. To be an artist is not a project, it is a choice you make about your life, it is a way of life. You are very lucky to be doing something that is good for you that lets you be who you are.

Gizem Karakaş
İstanbul, 2019

FUAT EŞREFOĞLU GİZEM KARAKAŞ ANDY WARHOL ETEM ŞAHİN

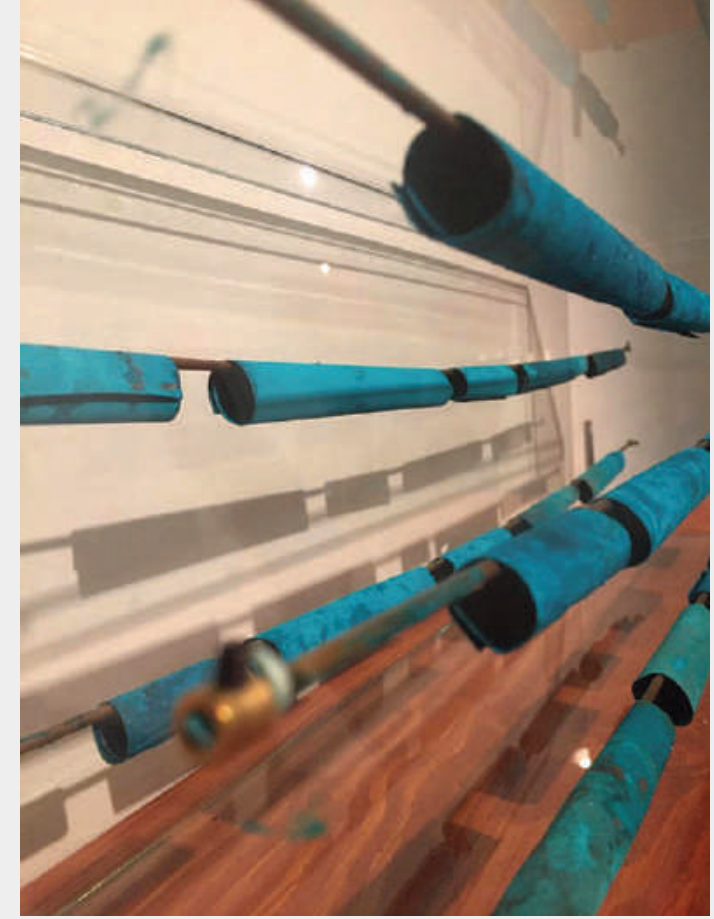
FUAT EŞREFOĞLU
LAHMACUN YIYIYOR
ANDY WARHOL'A SİYERİ DURULAMAYIŞI

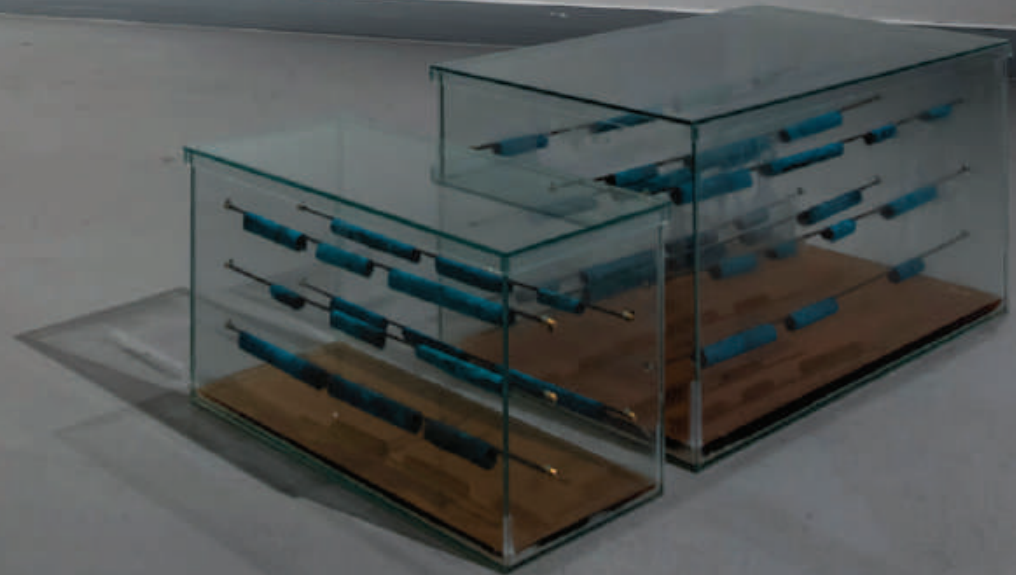


Gülşah Mursaloğlu

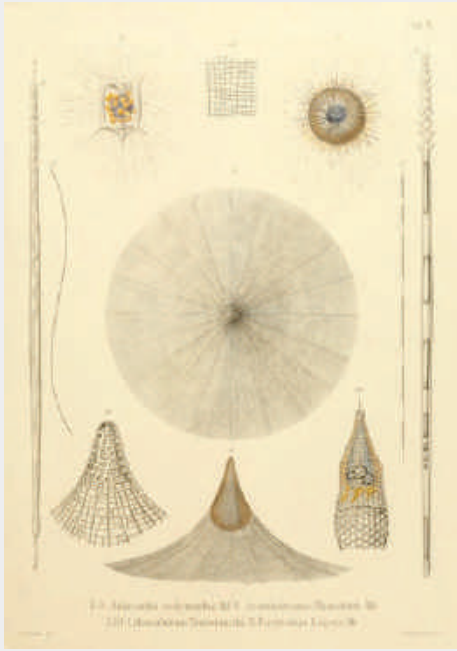
GYF8 sanatçısı Gülşah Mursaloğlu'nun *Kambriyenden Bu Yana Operatörler (II)* isimli yerleştirmesi günlük hayatta zamanla ve geçicilikle kurduğumuz ilişkileri, zamanı ve süreci manipüle eden insan yapımı araçlara ve karşılaşmalarında zamanı dönüştüren ve zamana elveren malzemelere bakarak inceleyen uzun dönemli bir işinin parçası. Bu dizilimde, eski bir pigment üretme tekniği olarak kullanılan bakır ve sirkenin tepkimesi, bir zaman ölçme aracına dönüşerek yeni bir zamansallık yaratıyor. Yerdeki akvaryumlar iki malzeme arasında durmadan karşılaşmalar yaratan fanuslara dönüşüyor, oluşan tepkimeler duvarlarda birikiyor, büyüyen kristalleriyle geçen zamanın kaydını tutuyor. Raflarlardaki akvaryumlar bir süreci belgelerken, yanlarındaki deliklerden C vitamini tabletleri buharlaşıyor. Zamana elveren bir malzeme form değiştirerek birikirken, zamanı manipüle eden bir malzeme yok oluyor, geçiciliğinin izini raflara bırakıyor.

YFDB artist Gülşah Mursaloğlu's installation *Operators from the Cambrian Onwards (II)* is part of an ongoing body of work that investigates daily relationships we establish with time and temporality by looking at both human-made devices that manipulate time and duration and materials that manipulate and facilitate time in their encounters. In this sequence, the chemical reaction of copper and vinegar -which has historically been used as a pigment production technique- functions as a time measuring device and creates a new temporality. The aquariums on the floor become vessels that constantly produce new encounters between the two materials and the products accumulate on the walls, becoming the records of time with their growing crystals. While these shelves house one process' emergence, vitamin C pills, another set of time manipulators, evaporate through the holes in them, leaving the residue of their presence and temporalities.





Kambriyenden Bu Yana Operatörler (II) / Operators from the Cambrian Onwards (II), 2019
Yerleştirme: Bakır, pirinç, cam, ahşap, sirke, C vitamini tabletleri
Installation: Copper, brass, glass, wood, vinegar, vitamin C tablets
66 x 21 x 24 cm; 21 x 36 x 24 cm; 41 x 21 x 24 cm; 31 x 61 x 30 cm



Ernst Haeckel, Die Radiolarien (Rhizopoda radiaria) : eine Monographie, 1862, G. Reimer: Berlin, Plate IV.

Ernst Haeckel 19. ve 20. yüzyılda yaşamış bir bilim insanı ve sanatçı. Tıp ve biyoloji alanında öğrenimini tamamladıktan sonra 1859 yazında hem araştırma yapmak hem de tatil için İtalya'ya gidiyor. Araştırmasının ilk kısmında denizden topladığı örneklerde pek bir şey bulamayan Haeckel, daha sonra Sicilya'nın Messina şehrinde topladığı örneklerde ışınıllar olarak bilinen tek hücreli mikroorganizmalarla karşılaşılıyor. Küçük yaştan beri hem sanatla hem de biyolojiyle ilgilendiğinden envai çeşit form ve renkte olan bu organizmalardan çok etkileniyor. Sonraki seneler boyunca ise takıntılı bir şekilde bu canlıları mikroskopta incelemeye ve resmetmeye devam ediyor. Yaklaşık 5,000 farklı türü olan bu canlıların 4,000'e yakın türünü keşfediyor, sınıflandırıyor ve resmediyor. Haeckel'in ışınıllara duyduğu heyecan, merak, ilgi ve itina, atölyede üretirken, malzemelerle çalışırken benim de aşına olduğum hisler. Jack Burnham'ın *Modern Heykelin Ötesinde: Bilim ve Teknolojinin Bu Yüzyılın Heykeline Etkileri* kitabında tartıştığı önermelerden biri sanatı, "bir aktiviteye sebebini bilmeden fazlasıyla vakit, emek ve sabır vermek olarak"¹ tanımlıyor. Sebebini veya olası sonuçlarını bilmeden de olsa o aktiviteye emek, zaman ve sabrı verecek merakı ve ilgiyi duymak benim için genelde işlerimin başlangıç noktalarını oluşturuyor.

Üretmeyi, belki de çoğumuzun aklına gelen ama kulak vermediğimiz sorularla vakit geçirmek, baş başa kalmak ve farklı cevaplar düşünmek, tasarlamak olarak görüyorum. Küçüklüğümden beri karşılaştığım malzemelerin nereden ve nasıl geldiğine dair dinmez bir merakım var. Gündelik olarak kullandığımız, kanıksadığımız için üzerine fazla düşünmediğimiz malzemelerin, maddelerin kaynakları, bize gelene kadar geçtikleri süreçler ve coğrafyalar üretimlerinde bana kılavuz oluşturan sorular yaratıyor. Jeolojide her yerde bulunan mineral olarak geçen kalsit hangi madenlerden çıkarılır, şehirde dolaşırken karşımıza kaç farklı formda çıkar?

¹ Burnham, Jack. *Beyond Modern Sculpture: The Effects of Science and Technology on the Sculpture of this Century*, G. Braziller, 1968, s. 374.

Ernst Haeckel was an artist and scientist who lived in the 19th and 20th centuries. After completing his studies in medicine and biology, Haeckel travelled to Italy in the summer of 1859 for vacation and research purposes. Haeckel, who did not find much in the samples he collected from the sea in the first phase of his research, travelled to Messina in Sicily to encounter a type of single-celled microorganism known as *radiolaria* in the samples he collected there. Growing up with a deep interest in art and biology since his early years, Haeckel was enchanted with these organisms that came in a multitude of forms and colors. In the years that followed, Haeckel was obsessively invested in analyzing these life forms under the microscope, and illustrating them. He went on to discover more than 4000 of the approximately 5000 known species of *radiolaria*, classifying and illustrating them. The marvel, interest and curiosity Haeckel harbored towards radiolaria are all sentiments that are familiar to me from my own experience in working with materials in the studio. In his book *Beyond Modern Sculpture: The Effects of Science and Technology on the Sculpture of this Century*, among the proposals Jack Burnham discusses is one that defines art as 'what we do when we expend great time, care and patience on an activity without knowing why.'¹ The curiosity and drive to invest labor, time and patience in a certain activity —without knowing the reason or likely consequences— often constitute the departure points for my works.

I consider the act of making as being alone and spending time with the questions that perhaps cross the minds of so many of us (but we do not heed) and attempting to think of new answers for them. Ever since I was a child, I have always been unquenchably curious about the materials I encounter, about their origins and means of transport. The geographies and processes daily materials go through often create questions that guide me in the studio process. Where is calcite, the ubiquitous mineral in geology, mined? In what forms do we come across this mineral in our urban lives? Do the calcite minerals mined in India's Wagholi region share the same chemical essence with the ones that are mined in Niğde in Anatolia? What are the constituents of the toothpaste that we administer on our teeth on a regular basis? Can the lotions we frequently put on our skin form a membrane between the exterior world and ourselves?

The most exciting part of the studio process for me is to experiment with materials and observe how they react to my actions and decisions and their eventual transformations. During this process, it is very important for me not to establish a hierarchy between the materials and myself and to consider their respective agencies, thereby establishing the studio as a collaborative space with the materials. With a Haeckelesque enthusiasm, after each of my interventions on materials or the encounters I facilitate between them, I return to the studio with a lot of excitement and curiosity in the following days. I observe and record the change and transformations they go

¹ Burnham, Jack. *Beyond Modern Sculpture: The Effects of Science and Technology on the Sculpture of this Century*, G. Braziller, 1968, p. 374.

Hindistan'ın Wagholi bölgesinde çıkarılan kalsitle Niğde'de çıkarılan kalsit aynı kimyasal öze mi sahiptir? Her gün dış minelerimizle bir araya getirdiğimiz dış macununun içinde neler var? Cildimize sık sık sürdüğümüz nemlendiriciler derimizle dış dünya arasına bir zar örebilir mi?

Üretmenin benim için en heyecan verici kısmı ise atölyede malzemelerle çeşitli deneyler yapmak, hareketlerime, kararlarım malzemenin nasıl cevap verdiğini ve zaman içinde geçirdiği değişimleri izlemek. Tüm bunları yaparken de maddeyle aramda bir hiyerarşi kurmamaya çalışmak, onun iradesini gözetmek ve atölyeyi malzemelerle bir iş birliği alanı olarak kurgulamak benim için çok önemli. Haeckelvari bir hevesle, malzemelere yaptığım her müdahaleden veya onların arasında oluşturduğum her karşılaşmadan sonra ertesi günlerde atölyeye heyecanla dönüyorum. Yaşadıkları değişim ve dönüşümleri kaydedip işin geri kalanını davranışlarını gözeterek kurguluyorum. Bazen dış macunlarından dökülen kalıplar aylar içinde sertleşip turkuazdan açık yeşile dönüyor, bazen kuru mayayı oluşturan partiküller mermerin çatlağından fışkırıyor, bazense maya camın üzerinde yılan derisini andıran bir şekilde deri döküyor. Portakal kabukları farklı anlarda durdurulup geçen zamanın kayıtları olarak birikiyor, ahşaptan akan el kremi ısıyla çekip havada asılı kalıyor, gün ışığı sirkeyi buharlaştırıyor, bakırın üzerindeki kristalleri büyütüyor.

Malzemedeki değişimleri gözlemlemek ve işi stabil kalmayan, iradesi ve geçiciliği olan bir şey olarak tanımlamak beni ister istemez insan olarak etrafımızda cansız attığımız maddelerle ve zamanla kurduğumuz ilişkilerde hâkim olan kontrol dürtüsü üzerine düşünmeye yöneltiyor. Esasen ışıktan maksimum yarar sağlamak adına yaratılan Eş Gündümlü Evrensel Zaman (UTC), şu an insan olan ve olmayanın deneyiminde ortak bir payda. Zaman almak ve zaman vermek, maddenin zamanı şekillendirmesi ve geçicilikle olan derdimiz hem atölyede hem de günlük hayatta sürekli kafamda olan sorular. İnsan olarak yüzyıllardır zamanı ve maddeyi şekillendirmek için farklı yöntemler ve araçlar üretiyoruz. Buz dolapları, çamaşır makineleri, metabolizmayı ve iyileşmeyi hızlandıran ilaçlar, tabletler, mikrodalga fırınlar bunlardan sadece birkaçı. Geçicilikle olan derdimiz insan olmayan her şeye yaklaşımımızda belirleyici bir rol oynuyor. İnsan olmayana dair bir hassasiyet geliştirmek, iradesini gözetmekse yavaşlamayı ve sabırlı bir gözlemci olmayı gerektiriyor. Tarihsel alışkanlıklarımız dahilinde pasif ve cansız olarak tanımladığımız maddelerle aramızdaki ortaklık ve devamlılık, ancak günümüzde iklim değişikliğinin sonuçlarının görünür bir şekilde hissedilmesiyle yavaş yavaş fark ediliyor. Bu farkındalıkta yeni ilişkilene biçimlerini ve yan yana durma hallerini gerekli kılıyor. Donna Haraway'ın *Yoldaş Türler Manifestosunda* dile getirdiği gibi "yoldaş türler arası ilişkilerde önemli olan 'yöntemler' değil, indirgenemeyecek farklılıklar arası 'iletişim' yolları bulabilmektir."²

Gülşah Mursaloğlu
İstanbul, 2019

² Haraway, Donna. *The Companion Species Manifesto: Dogs, People, and Significant Otherness*, Prickly Paradigm Press, 2015, s. 59.

through and proceed with the rest of the work accordingly. In some cases, toothpaste casts harden and turn from turquoise to a lighter green, in others, dry yeast particles squirt out of a crack in the marble and the yeast sheds its skin on the glass like a snake. Orange peels that are preserved at certain moments in time accumulate as the records of past moments, hand lotion on wood shrinks and poises, daylight makes the vinegar evaporate and grows the crystals on copper plates.

Observing the transformations of the materials and defining the work as something that is continually unstable, with an agency and temporality of its own, inevitably makes me contemplate the control impulse that is dominant in our relationship with the matters we as humans unwillingly designate as inanimate, and with time itself. Coordinated Universal Time (UTC), which was initially established to make maximum use of daylight, currently constitutes a shared territory for humans and non-humans. To take time, to spend time, how matter shapes time and our long-lasting preoccupation with ephemerality are all questions that accompany me both in the studio and daily life. As humans we have been inventing tools and methods to shape time and matter for centuries; refrigerators, washing machines, pills that accelerate the metabolism and healing processes and microwaves are only a few of them. However, due to their abundance today, we don't even associate these tools with time anymore. Our trouble with ephemerality as humans determines our approach to all that is non-human; however, developing a sensibility towards them and recognizing their respective agencies requires slowing down and being a patient observer. The similarity and continuity between us and the matter we historically and habitually consider as passive and inanimate are only now being slowly acknowledged with the consequences of climate change becoming closer and more visible than ever. This acknowledgement also calls for new ways of relating to one another and other forms of co-existence. As Donna Haraway underscores in *Companion Species Manifesto*, "method' is not what matters most among companion species, 'communication' across irreducible difference is what matters."²

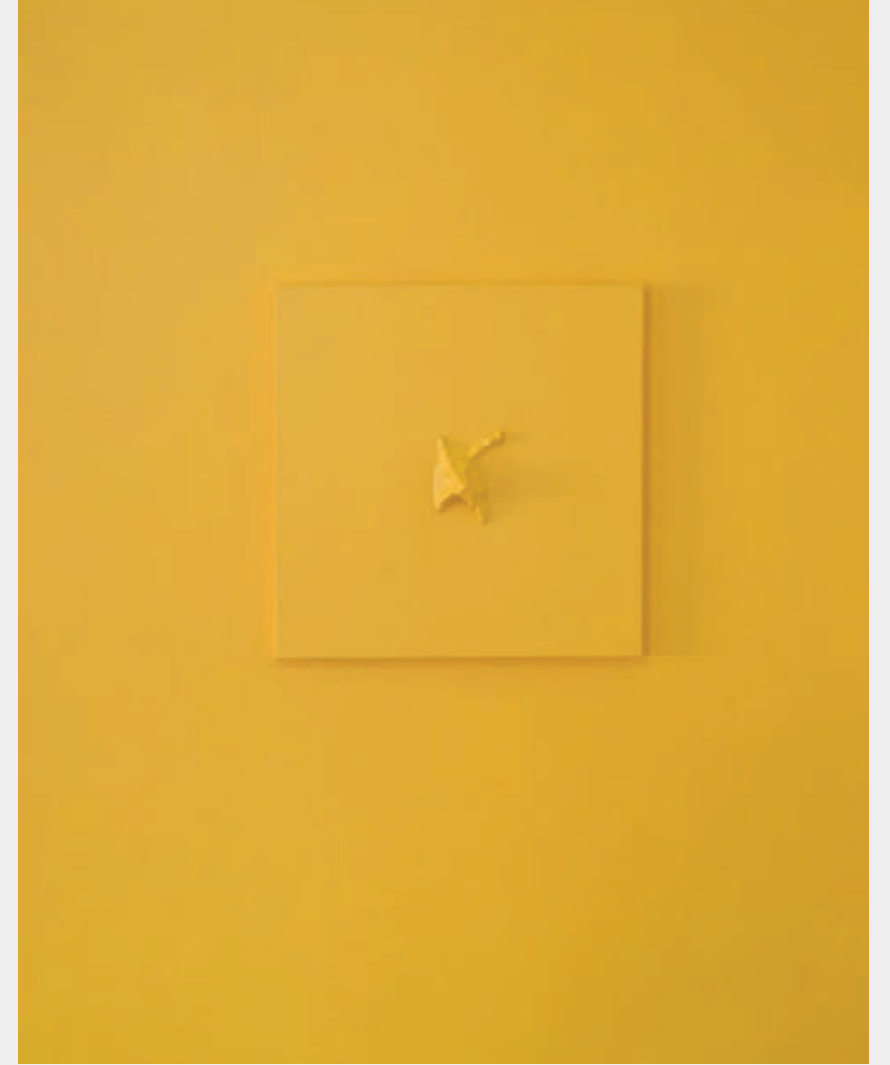
Gülşah Mursaloğlu
İstanbul, 2019

² Haraway, Donna. *The Companion Species Manifesto: Dogs, People, and Significant Otherness*, Prickly Paradigm Press, 2015, p. 59.

Ali Şentürk

GYF6 sanatçısı Ali Şentürk'ün mekana has bu çalışması, aynı renk içinde gizli bir zihin modelini üç katmanla temsil ediyor. Dünyanın ikinci en yüksek ve tırmanması en zor dağı olan K2'nin üç boyutlu mini modelini ise en üst katmana yerleştiriyor. Bu zorlu zirveye göz diken dağcıların tırmanma ekipmanlarını çoğunlukla Nepal ve Pakistan'da onlara rehberlik eden yerel halk taşıyor. Zirveye tırmanış sırasında kendi ekipmanları olmayan bu rehberler için tırmanış çoğunlukla ölüm ile sonuçlanıyor. Sanatçı, etkilendiği bu bilgiden hareketle oluşturduğu çalışmada doğanın kendisiyle zirvede olmak isteyen insan doğasının hırsını üstüste getiriyor ve bir tuvalin tam ortasına yerleştiriyor. Sanatçının kendi özel hazırladığı ve ona göre gerilim, karamsarlık ve özgürlük duygusunu yayan sarı renge boyanmış zirve ve tuval, asılı olduğu duvara doğru yayılarak, galeri mekanını da bu çağrışımların parçası haline getiriyor.

In his site-specific installation, Ali Şentürk from *YFD6* represents a model for consciousness hidden under the same color with three different layers. On the top layer situated is the 3D mini model of K2, the second highest mountain of the world, which is also the most difficult one to climb. The climbers, who aim for the very peak, usually hire the local guides from Nepal and Pakistan to carry their equipment. For these guides without their own safety equipment, most of the time this journey ends with death. The artist, moved by this piece of information, thus superposes nature itself with the nature of the mankind driven by the ambition to be at the very top, and places this at the very middle of his canvas. The particular shade of yellow that the artist mixed himself reflects hues of tension, pessimism and freedom. It spreads onto the wall and makes the gallery space a part of these associations.





K2, 2019
Mekana has yerleştirme; Tuval üzerine akrilik boya, 3D Baskı
Site specific installation; Acrylic on canvas, 3D Print
250 x 200 cm

GYF ON

GENÇ YENİ FARKLI
YOUNG FRESH DIFFERENT
2019

DEVAM ETMEK GEREK
ONE MUST CONTINUE

Edo Aker
Özge Altın
Alpin Arslan Başoğlu
Zeynep Batur
Seray Çakıroğlu
Naci Erdemir
Büşra Karakay
Zeynep Kayan
Elif Nur Mertaloğlu
Ali Sevilgin
Ege Tok
Hakan Özgür Top
Kerem / Cansel / Burak Bingöl

13 Temmuz / July - 17 Ağustos / August 2019

Kendine rağmen üretme dürtüsü

Lisans dönemimin sonlarına doğru katıldığım yarışmalar ile yavaş yavaş bu alanda ilerlemeye başladım. İlk zamanlar uzaklardan parlayan bir ışık gözümü almıştı; bir anda çalışmalarımı beğenen insanlar ile çevrelendiğim küçük bir popülerlik döneminin sonunda o uzaktaki ışığın aslında kendini zor aydınlatan bir sokak lambasından farklı olmadığını anladım. Bir kere o ışık ile temasa geçtiğinizde, sizi iyi hissettiren şeye alıştığınızda devamını beklemek, beklemek ve biraz daha beklemek bir süre sonra sizi düşünüşe geçirebiliyor.

Beni yaratım sürecine iten şeylerin ne olduğundan pek emin değilim. Sadece zamanımın büyük bir bölümünü festival filmleri ve şiirle geçirmeyi seviyorum. Ben yaşam biçimimi her gün çalışmak, üretmek ve her şeyimi üretmeye adanmak üzerine bir hayat kurdum. Bu yüzden [*Genç Yeni Farklı* 6'ya dahil olan] desenlerde gördüğümüz ince çizgiler bir anda Operasyon Kamusal Alan'ın iplerine bağlanır, oradan 2012 yılındaki tuval üzeri işlerimden çıkan tellere ulaşır. Bütünlük arayışım yok, ama bana has bir minimalliğin peşinden hiç ayrılmadım.

Altı yıl önce halihazırda başladığım 4-5 tuvali parçalayıp çöpe attım; sanırım yaşadığım en büyük hazlardan birisi budur. Parçalama nedenim ise genelde işlerin temsil etmeye başladıkları şeyler ve onların etrafında gelişen olaylar olur. Arada halen üzerine çok uzun süre çalıştığım işleri parçalayıp atarım.

Kendime rağmen üretmek en büyük başarımlardan olabilir. Seçtiğim ya da seçtiğimiz yaşam tarzı kolay değil. Hayat devamlı sizinle ilgili gerçekleri yüzünüze vururken solo sergiye hazırlanmak, belki birkaç fazla boya almak için — lüksler bir yana— beslenme biçiminden ödün vermek gerektiği birkaç zamanı ben de yaşadım. Öğrenci olduğum zamanlarda İstanbul'da bir sergiye işlerimi götürebilmek için Ankara'da bir galerinin deposunu ücret karşılığı düzeltmiş, oradan aldığım ücretle yol masraflarımı karşılamıştım. Aynı galeride bir yıl sonra yapılması planlanan bir serginin sanatçısıydım.

Yaklaşık 7-8 yıldır aktif üretim hayatımda öyle acayip ve bir o kadar güzel şeylerle karşılaştım ki hala merak içerisinde 'daha neler olabilir'i beklerim. Bana en iyi öğretilen ve benim bir türlü beceremediğim şey, sanat camiası içindeki herkesi onaylamak, sevmiyorsan da -mış gibi yapmak, eleştirmemek, herkesi mutlu etmek. İdeolojik erozyonun etkilerinden kurtulmak için her yıl birkaç kez küçük bir arkadaş grubuyla hiç bilmediğimiz yerlere gidip orada her şeyi geride bırakarak soylu malzemenin uzak bir üretim peşinde koşuyoruz. Bu yaptığımızın sonunda ortaya hiçbir şey çıkmasa bile mental anlamda doyuruyor bizi. Günün sonunda baktığımızda bu yazı negatif bir içerik barındırıyor gibi görünse de, aslında birçoğu önemli deneyimler ve güzel anılar olarak kalıyor hayatımda.

Şimdilerde yeni anlıyorum ki eskiden hayatımı çok sevdiğim bir oyunun farklı bir türü içinde salt üretime odaklanmaya çalışarak sürdürmeye çalışıyorum. Haftada üç gün ODTÜ'de verdiğim heykel derslerinden kalan tüm zamanımı denemeler yaparak geçiriyorum. Sürecimi mümkün olduğunca kendi başıma ve desteksiz bir şekilde yönetmeye çalışıyorum. Sanırım sanatçı olarak devam edebilmenin en önemli koşulu kendine inanmak ve vazgeçmemek. Siz vazgeçmediğinizde ve inandığınızda, kendinizi kanıtlayabiliyorsunuz.

Ali Şentürk
Ankara, 2019

The Urge to Produce Despite One's Own Self

I have begun to tread along in this field through the competitions I participated in towards the end of my bachelor's degree. At first, I was blinded by a light shining from afar; it was at the end of a brief period of popularity where I was surrounded by people who seemed to like my work that I realized this light afar wasn't any different than a street light barely illuminating itself. Once you encounter this light and get used to what makes you feel good, the state of waiting, waiting and waiting for some more of it can really bring you down.

I don't quite know for certain what it is that pushes me towards my production process. I only know that I like to spend most of my time watching festival films and reading poetry. I have built my life on working and producing every day, devoting everything I have to the idea of production. Hence, the thin lines seen in the works included in this exhibition are tied securely to the threads of Operation Public Domain, and then they extend all the way to the wires reaching out of my canvas-based works from 2012. I am not in search of unity—yet I have never stopped pursuing a sort of minimalism that is particular to me.

Six years ago, I destroyed and discarded four or five canvases that I had begun to work on; I believe it was one of the biggest pleasures I have experienced in life. The reason behind this gesture usually is what the works in question have begun to represent, and the occurrences that surround them. To this day, I still occasionally destroy and discard works I devoted a great deal of time to.

My greatest success may be producing despite my own self. The lifestyle I, or we, have chosen, is not easy. I too have been through dire periods where I had to prepare for a solo show where life was hitting me in the face with bare truths about myself, where I had to forego a healthy diet —let alone luxuries—in order to buy a few more paints. When I was still a student, I had sorted through the warehouse of a gallery in Ankara for pay to be able to take my works to an exhibition in Istanbul, and used the money I earned there to cover my travel expenses. Meanwhile, I was among the artists of an exhibition that was due to open next year at the gallery that was paying me for menial work.

During the last seven or eight years, I have encountered such strange and beautiful things that I still await, in wonder, what else may happen. The thing I was taught the most rigorously, and that I have the hardest time practicing, is affirming everyone in the art world, to play along even if you do not like something, to not criticize, and to make everyone happy.

In order to shed the effects of ideological erosion, a few times every year I and a group of friends leave everything behind and go places we are completely unfamiliar with, and seek a sort of production that is secluded from 'the noble mediums.' Even when our endeavors bear no tangible fruit, we are always mentally satisfied. This essay may appear to be negative in content, but so much of what I go through end up as significant experiences and beautiful memories of my life.

I am slowly beginning to understand that I try to maintain a life within a different version of a game I used to love so much, one that is focused solely on production. I devote all of my time left from the sculpture lessons I give at METU three times a week to experimentation. I am trying to manage my process independently and with as little external support as possible. I suppose the most essential condition of being able to continue as an artist is a core belief in one's own self, and to never give up. You are only able to prove yourself when you believe in yourself, and when you simply do not give up.

Ali Şentürk
Ankara, 2019



Ezgi Tok

GYF9 sanatçısı Ezgi Tok, *Setting of Surroundings* isimli işiyle galeri mekanını yeniden düşünüyor. Hem kendi yapısı hem de öne çıkardığı görsellikle tanımlı bu mekanın görünmeyen ama hissedilen nitelikleri üzerinden bir araştırmaya giriyor. 1910 tarihli Art Nouveau stilindeki bu tarihi binaya yerleşmiş beyaz bir küpün nitelikleri üzerine düşünüyor. İçerde ve dışarda sürekli değişen havayı, galerinin beklenmedik noktalarına yerleştirdiği ısı ve nem ölçen küçük cihazlarla takip ederek mekan koşullarının değişkenliğini kayıt altına alıyor. Sanatçı, çalışmalarında kendini zaman ve mekanı kavramak üzere araştırmalar yapan bir gözlemci ve kayıt tutucu olarak konumlandırıyor. Geliştirdiği alternatif ölçme metotlarını, performatif bir müdahale vasıtasıyla uygularken bilim ve sanat arasındaki yapısal tanımları birbirine geçiriyor. Varoluş koşullarının ironik olarak yeniden saptandığı mekansal müdahalelerle, etki etme ve etkilenme süreçlerini yeniden düşünüyor.

With her work *Setting of Surroundings*, Ezgi Tok from YFD9 rethinks the gallery space itself. The artist investigates the invisible yet distinctly felt qualities of the space that is defined by its own architecture, as well as the visibility it represents. The work contemplates the features of a white cube situated in this historical Art Nouveau building, which dates back to 1910. The mutability of the space is recorded by keeping a check on the atmosphere of the gallery with the small humidity and temperature measuring devices placed in unexpected spots within the gallery space. In her work, the artist positions herself as an observer and a documentarian who conducts research in order to grasp time and space. While she practices the alternative measurement techniques she develops through her performative interventions, the definitions of science and art intermingle. She rethinks the processes of affecting and being effected with the interventions to space through which the conditions of existence is ironically re-determined.





Set of Surroundings, 2019-devam ediyor

Mekana has yerleştirme; hidrometrelili dijital termometre

Site specific installation; digital thermometer with hydrometer

6 pieces; 4,5 x 1,5 x 2,5 cm (each)

6 adet; 4,5 x 1,5 x 2,5 cm (her biri)

“...Her düzenin bir belirsizliği vardır; her düzen, düzen olmağını belirsizlikle ilişkisinden alır. Çünkü belirsizliğin canlılığı ve kendiliğindenliği prensip olarak tüketilemez.

Belirsizlik, ihtimalleri hesaplanamaz hale getirerek bu dünyayı istikrarsız kılar. Bu da karar verilemezliğe ve denetimsizlik duygusuna yol açar. Gündelik hayatlarımızda belirsizlik içinde kalmaktan yakınırsınız; çözülmesi, yorumlanması gereken eylemler, verilmesi gereken kararlar, tavır alınması gereken durumlar ve daha fazlası hep bu belirsizliğin rahminde şekillenir. Yaşamak bu anlamda belirsizliklerle yaşamaktır...

Biz belirsizlikten temeli/zemini kaybettiğimizde ve temelin olmadığı yerde temel aramaya çalıştığımızda bahsederiz. Gerçekten de bizi “kesinlik” ile “belirsizlik”, “doğru” ile “yanlış” arasında mutlak bir karşıtlık bulunduğunu varsaymaya zorlayan nedir?”¹

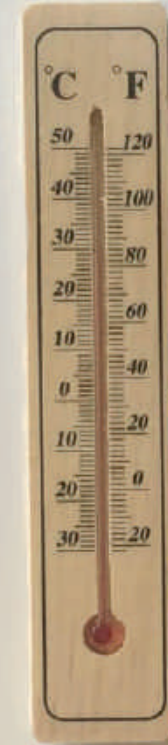
“... Every order has its uncertainty; each order is an order because of its relation to uncertainty. As in principle, the liveliness and the spontaneity of uncertainty cannot be consumed.

Uncertainty makes this world inconsistent by leaving the possibilities incalculable. This causes the feeling of indecisiveness and lack of control. In our daily life we complain about the states of uncertainty; the actions to be deconstructed and interpreted, the decisions to be made, the situations to have attitudes towards and much more, they all are formed in the womb of this uncertainty. Life itself is thus living with these uncertainties...

We talk about this uncertainty when we lose ground/basis or when there is no available ground. Really, what is it that forces us to assume that there is an ultimate opposition between “certainty” and “uncertainty”, “right” and “wrong”?”¹

¹ Gökhan Yavuz Demir, *Dilin Belirsizliği*, İstanbul, 2015

Ezgi Tok
İstanbul, 2019

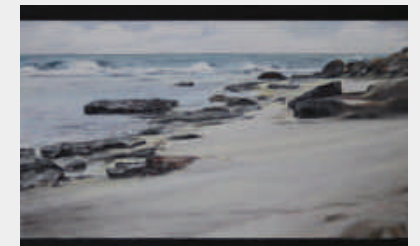
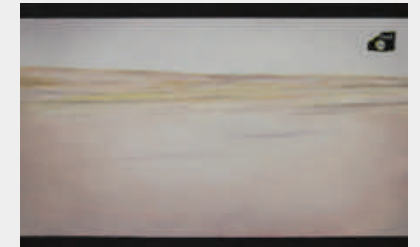
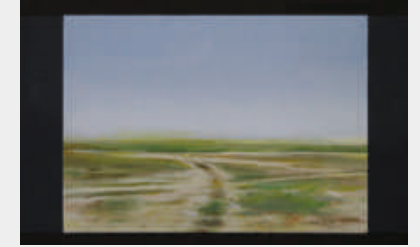
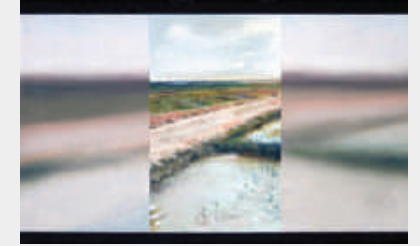


Hasan Özgür Top

Daha önce *GYF6*'ya katılmış olan sanatçının *Manzara Çalışmaları* isimli yağlıboya resim serisi insansız coğrafyaları resmediyor. Bu kareler, Irak, Suriye ve Libya'da savaşan IŞİD, Suriye Silahlı Kuvvetleri, El-Nusra Cephesi gibi taraflarca çekilmiş propaganda videolarından alınmış manzaralardan oluşuyor. Görüntülerin görünmeyen kısımlarında yer alan, kaçan, kovalayan, işkence edilen ve/veya öldürülen insanlar, yıkık binalar ve savaş araçlarının manzaradaki eksikliği, doğanın tekinsiz durgunluğunda gitgide radikalleşen bir dünyaya atıflar içeriyor.

Bu güç odaklarının eylemlerinin arka fonunu oluşturan ve bu çatışma ortamının asıl nedeni olan coğrafya sanatçının manzara resmi geleneğini kullanmasıyla bu politik gerçekliğin ötesine geçmeye çalışıyor. 19. yüzyıl Avrupa resim geleneğini tersyüz ederek kullanan *Manzara Çalışmaları*'yla sanatçı, internetten eriştiği görüntüleri, izlediği ekranın ebatlarında, görmeyi hayal ettiği içerikle tuvaline aktarıyor.

The artist who previously participated at *YFD6*, depicts uninhabited geographies in his oil on canvas series titled *Landscape Studies*. The series consists of landscapes borrowed from propaganda videos disseminated by ISIS, Free Syrian Army or Al-Nusra Front produced in Iraq, Syria and Libya. The people fleeing, chasing, being tortured and/or getting murdered in the footage remain unseen in these captured images, and so do the ruined buildings and the military machines. The absence of these elements from the landscapes insinuate a world that is getting more and more radicalized in the uncanny silence of nature. As the backdrop for the actions of these political actors and the real reason behind the state of continuous fighting, the geography moves beyond this political reality with the utilization of traditional landscape painting. With *Landscape Studies*, the artist turns 19th century European painting traditions inside out and conveys the images he found online on the canvases in the respective sizes of the screens they were viewed at, dramatically rearranging their content.



Al-Dumayr, 2018
Iraq or Syria-2, 2018
Iraq or Syria, 2018
San'a, 2018
Tripoli, 2018
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas
18 x 28.5 cm (her biri/each)



GYF10 Sergi görünümü / YFD10 Installation view, Zilberman Gallery, Istanbul, 2019

Yakın Geçmişe Kısa Bir Bakış: Tanıklıklar ve Üretmek Üzerine

"Çünkü: İntihar etmeyip yaşıyorsak, anlamın büyüklüğünden değil, hayatın içine düşmüş olmaktan, muzır bir merak ile ıstıraplı bir inadin götüreceği yeri görme isteğinden; bir de, üstüne üstlük, şahsi duruşun gölgesinin topluma bir lanet olarak düşmesini diliyor olmaktan başka bir anlamı yoktur her güne yeniden başlamanın."

Işık Ergüden, *Sessizliğin Anarşisi*¹



"The Course of Empire" serisi, "Destruction", Thomas Cole, 1836 (via Yektan Türkyılmaz)

A Brief Overlook of the Recent Past: On Testimonies and Production

'Because: If we are alive and have not committed suicide it is not due to the magnitude of meaning, it is due to our having fallen into life itself and a cheeky curiosity to know where a pained obstinacy will take one; what is more, starting each new day bears no other meaning than the wish to see the shadow of a personal position cast on the larger society as a bitter curse.'

Işık Ergüden, *The Anarchy of Silence*¹

The End of an Era

Two important events took place in the first half of 2010s. The first of these two events was significant for the world at large: In 2010, 26-year old Mohamed Bouazizi attempted to end his life by setting fire to his body in Tunisia. He was a vegetable vendor. It was said that his was an attempt to protest the local police who wanted to take down his vegetable stall, slapping and humiliating him.² Could Bouazizi possibly know that his act triggered large societal conflicts in the geographies known as MENA, the Middle East, Magrib, Mesopotamia and Khorasan? I do not know. The protests that gained momentum with cries for change of regime in the countries that reside in the aforementioned regions snowballed into large scale armed conflicts in Syria, Tunisia, Iraq, Egypt and Libya, and in some instances into wars and occupations with the participation of other countries. These wars have divided and continued, growing more complicated in time, and they continue still, but are slowly evolving into new forms. The other significant event was my work titled From Guantanamo to Ar-Raqqa being included in the GYF-6 exhibition in 2015. It is evident that this event is not nearly as important as Bouazizi's momentous self-immolation, but I must note that it is an important experience in my personal storyline. During those days when societal quakes were experienced in dramatic fashion, I had just received my bachelor's degree and lived in Tarlaş, trying to produce art, struggling to make money through various jobs and to pay my rent.

Being invited to this exhibition organized by Zilberman Gallery to commemorate the 10th year of GYF has provided the opportunity for me to think and write on this –very– recent past that is right behind us. I also believe that a lot of people in Turkey who I currently observe from afar feel as though they are at the end of an era. This feeling of taking stock, of defining what has been experienced, is triggering a desire in me to create shared stories of common experiences.

Bir Dönemin Sonu

2010'ların ilk yarısında iki önemli olay yaşandı. Bahsedeceğim bu iki olaydan ilki tüm dünya için mühimdi: 2010 yılında, Tunus'ta, 26 yaşındaki Muhammed Buazizi, bedenini yakarak yaşamına son verme girişiminde bulundu. Kendisi sebze satan bir seyyar satıcıydı. Zabıtalara tezgahını toplamak istemesini, kendisini tokatlayıp aşağılamasını protesto etmek için bu yolu seçtiği söyleniyordu.² Buazizi, bu eyleminin, MENA, Ortadoğu, Mağrip, Mezopotamya, Horasan gibi isimlerle tanımlanan coğrafyalar boyunca büyük toplumsal çatışmalara vesile olacağını tahmin etmiş midir? Bilmiyorum. Adı geçen bölgelerde yer alan ülkelerde siyasi rejim değişimi talepleriyle kıvılcımlanan protestolar, Suriye, Tunus, Irak, Mısır, Libya'da geniş çaplı silahlı çatışmalara, bunların bazılarında başka ülkelerin de iştirak ettiği savaflara, işgallere dönüştü. Bu savaflar çatallanıp, karmaşıklaşarak sürdü, halen de sürmekte ama yavaş yavaş yeni formlara evrilmekte. Diğer olay, benim 2015 yılında GYF-6 sergisine *From Guantanamo to Ar-Raqqa* isimli işlemlerle seçilmemi. Bunun, dünya için, Buazizi'nin eylemi kadar önemli olmadığı aşikar olsa da, benim naçiz kişisel hikayem için mühim bir deneyim olduğunu belirtmem gerekir. Ülkede toplumsal sarsıntıların majör düzeyde tecrübelendiği o günlerde, ben lisans diplomamı henüz almış, Tarlaş'ında yaşıyor, sanat üretmeye, çeşitli işler yaparak para kazanmaya ve kiramı ödeyebilmeye gayret ediyordum.

2019'da, Zilberman Gallery'nin, GYF'nin 10. yıl dönümü vesilesiyle gerçekleştirdiği bu sergiye davet edilmek, geride kalmakta olan bu -çok- yakın geçmiş üzerine düşünmemi ve yazmamı tetikledi. Ve sanıyorum, bugünlerde uzaktan gözlemlediğim Türkiye'de de pek çok kişi bir dönemin sonunun geldiği hissini yaşamakta. Bu his, geriye dönüp bakma, baştan geçeni tanımlama, ortak deneyimler hakkında ortak hikaye yazımları üretme isteğine neden oluyor.

2000'lerin İkinci Yarısı, Tecrübelediğim İstanbul

2008 yılında Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'ne başlamak için hayatımda ilk kez Antalya'dan İstanbul'a taşındığımda çok heyecanlıydım. Nihayet, Antalya'da geçen hayatıma eşlik eden "İstanbul'da bir şeyler oluyor ve ben her şeyi kaçıyorum" duygusu ortadan kalkıyor, olup bitenlerin bir parçası ve bu akış içerisinde bir "özne" olma şansını elde ediyordum. Benim İstanbul imajınasyonum çoklukla televizyonla, Pişmiş Kelle ve L-Manyak gibi dergilerde yayınlanan Kemal Aratan'ın, Galip Tekin'in, Bülent Üstün'ün çizgi öyküleriyle, *Öküz ve Hayvan* dergileriyle, *Şebek Heavy Metal Fanzin*'le şekillenmişti. İstanbul, bütün sosyal ve siyasal devrimlerin yaşandığı, dünyanın merkezindeki yer gibiydi. Beyoğlu'nun esrarengiz arka sokaklarında tekinsiz hayatlar yaşıyor, Metallica Ali Sami Yen Stadı'nda konser veriyor, Köprüaltı Kemancı şahane akşamlara tanıklık ediyor, mizah çizerleri dergilerde sabahlıyor, bense tüm bunların dışında kalıyordum! Ancak nihayet, ülkenin kültür-sanat habitatının hemen hemen yalnızca İstanbul'dan ibaret olmasının yarattığı bu izolasyon duygusundan nihayet kurtuluyor, sonunda meşru bir sebeple İstanbul'da yaşamaya başlıyordum. Zannedersem İstanbul'daki bu ilk dönemime, İstanbul'a sonradan taşınmış pek çok sanatçıda da gözlemlediğim gibi bir tür taşralılık hissi egemen oldu. İstanbul, benim gibiler için içine doğulan, tanınan ilk tabiat değil, tutunulması gereken kaotik ve "seni içine kabul edip etmeyeceği" belli olmayan kısmen mistisize bir "göç edilen yer"di. 2000'lerin ikinci yarısında şahidi ve parçası olduğum İstanbul, İstiklal Caddesi'ndeki ağaçların henüz kesildiği, Tünel'de Siya Siyabend ve Alata'ın çaldığı, Bandista'nın Haymatlos'ta konser verdiği, 90'ların bir efsane gibi anlatıldığı, büyük sigara zammıyla Kadıköy tütüncülerinin hayatımıza girdiği, fanzinlerimizi kitapçılarda, konserlerde, kafelerde birbirimize ulaştırmaya çalıştığımız, Tarlaş Bulvarı'nda, Beşiktaş ve Beyoğlu'nun ucuz çaycılarında ve tabldotçularında gerçekleşmekte olan bir İstanbul'du. Farklı muhalefet anlayışlarının Kadıköy'de, Beşiktaş'ta, Okmeydanı'nda, Tarlaş'ında

The Second Half of 2000s, the Istanbul I Experienced

I was extremely excited when I first moved to Istanbul from Antalya to begin my studies at the Marmara University Faculty of Fine Arts, Department of Painting. Finally I was overcoming this feeling that accompanied my life in Antalya that continually said 'There is so much that is happening in Istanbul, and I am missing all of it', I was getting the chance to become a part of whatever that was going on, and the opportunity of being a 'subject' in this ongoing flow. The image of Istanbul I had in my mind was largely informed by illustrated accounts of Kemal Aratan, Galip Tekin and Bülent Üstün, along with *Öküz and Hayvan* magazines, and last but not least, *Şebek Heavy Metal Fanzin*. It was as if Istanbul was the center of the world where all social and political action was going on. Uncanny lives were led in the mysterious back streets of Beyoğlu, Metallica was performing in the Ali Sami Yen Stadium, Köprüaltı Kemancı was the background for incredible evenings, comic artists were busy working overnight in their offices, meanwhile I was away from all of this! But finally, I was finally getting rid of this sense of isolation created by Istanbul constituting the sole arts and culture capital of the country, and I was moving to Istanbul with a legitimate reason. I believe this early period in Istanbul was marked by a feeling of provinciality that I observed in many artists who moved to Istanbul later in life. For the likes of me, Istanbul was not the primary habitat one was born into, it was a chaotic, partly mysticized 'immigration destination' one simply had to hold onto, a place you did not know 'whether you would be allowed in'. The Istanbul I was a part and witness of in the second part of 2000s was a city where the trees on the İstiklal Street had just been cut down, where Siya Siyabend and Alata'v played in the Tunnel area, where tobacco sellers of Kadıköy entered our lives due to the massive increase of cigarette prices, where we tried to disseminate our zines in bookshops, concerts and cafes; it was an Istanbul that best materialized in the Tarlaş Boulevard, the cheap tea shops of Beşiktaş and Beyoğlu, as well as fixed menu restaurants. In the days when different factions of oppositions came together in Kadıköy, Beşiktaş, Okmeydanı and Tarlaş, when acquaintances, communication and civil organizations among the students from different universities were alive, when they transformed and were transformed in return, various paths were being tread and tried including the Tekel Workers Strike, IMF protests, November 6 gatherings to Pride parades. These days, which were simultaneously infiltrated and informed by the presence of social media in our lives, the act of being present in an event was only slowly being replaced by the act of sharing it on Twitter.

Uninterrupted Turbulance

'There have been times when the question "What is an image?" was a matter of some urgency.'

W.J.Thomas Mitchell³

Following my graduation from university, like many of my friends from my generation, I too was expecting to take my place in the exhibitions organized for young artists, piquing the interest of a gallery in Istanbul, being proposed a solo show and represented by a gallery, and thus continuing my life in this way. No one had promised any of this was going to happen. But the machinations and implications of this world that we had opened our eyes in hinted at a chronology of this nature, or at least we saw it this way with the eyes we had at the time. But time clearly showed that the likelihood of any of this happening for most of us was merely a naïve wish. Many of the people I shared my time with, discussed art with and liked the works of, continue their lives as advertising officials, fine arts tutors for university exams, or painting teachers today. I do not even hear from a good number of them. I do not encounter any news that leads me to believe that they continue to make art. Up until 2013, I was making 'stencil's,

kaynaştığı, tanışıklıkların, farklı üniversitelerin öğrencileri arasında iletişimin ve sivil örgütlenmelerin canlı olduğu, dönüştüğü ve dönüştürdüğü günlerde, Tekel İşçi Eylemi'nden IMF protestolarına, 6 Kasım eylemlerinden Onur Yürüyüşleri'ne, çeşitli patikalar yürünüyor ve deniyordu. Aynı zamanda sosyal medya platformlarının filizlendiği ve hayatımızdaki ağırlığını yavaş yavaş arttırdığı bu günler, bir hadisede hazır bulunmanın yerini hadiseyi Twitter'da paylaşmanın henüz almaya başladığı günlerdi.

Kesintisiz Türbülans

"Tarihte 'bir imaj nedir?' sorusuna cevap vermenin aciliyet teşkil ettiği zamanlar yaşandı."

W.J.Thomas Mitchell³

Üniversiteden mezun olmamı takiben, kuşağımdan pek çok arkadaşım gibi, ben de genç sanatçılar için düzenlenen seçkilerde yer alabilmeyi, İstanbul'daki bir galerinin dikkatini çekmeyi, sergi teklifi almayı, bir galeri tarafından temsil edilmeyi ve hayatıma böylece devam etmeyi umuyordum. Kimse bunların olacağına sözünü vermemişti. Ancak içinde gözlerimizi açtığımız ortamın işleyişi ve vadettiği, bizlerin o günkü gözlerine böyle bir kronolojiymiş gibi görünüyordu. Ancak zaman, bu ihtimalin pek çoğumuz için naif bir dilekten ibaret olduğunu gösterdi. O günlerde beraber olduğum, sanat tartıştığım, işlerini beğendiğim insanların pek çoğu günümüzde hayatlarına reklamcı, güzel sanatlar fakültelerine hazırlık eğitmeni, resim öğretmeni olarak devam ediyor. Önemli bir kısmından ise haber dahi almıyorum. Sanat üretmeye devam ettiklerine dair bir veriye rastlamıyorum. 2013'e kadar, bir mahlas kullanarak kamusal alanlara 'stencil'ler, 'sticker'lar, korsan 'installation'lar yapıyor, çoklukla haber ve reklam görüntülerinin 'ready-made' kullanımıyla videolar hazırlıyor ve internette yaygınlaştırmaya çalışıyordum. Dokunmatik ekranlarla sokak arasında bağlantılar kurmak, tanışıklıkları ve dirsek temaslarını bir alandan diğerine taşıyabilmek, insanları mobilize ve ajite edebilmek gibi, şimdinin aksine çok somut hedeflerim olduğunu iyi anımsıyorum. Bu, görece elle tutulur emellerin yanı sıra, ekranda gördüğümüz şiddet görüntüleri ilgimi çekiyor, bu görüntülerle kurduğumuz ilişki biçimleri üzerinde düşünmeye çalışıyordum. Bu görüntülerin kitle kültürü ve iktidar mekanizmalarındaki yeri üzerine çalışmak, ülke gündeminde yer alan görüntülere acil müdahalelerde bulunarak kitlelerin hakikatle görsel üzerinden kurduğu ilişkiye etki etmek fikirleri heyecan vericiydi. Facebook ve Twitter gibi mecralar gitgide politize oluyor, siyasi iktidara yönelen farklı eleştiriler, birbirinden farklı çevreler ve özneler tarafından yan yana dile getirilir hale geliyordu. 2013'e geldiğinde, pek çok kişi için aniden kaynamış olan Gezi Parkı protestoları, bana kalırsa, yukarıda bahsini ettiğim zengin bir ısınma arka planına sahipti. Gezi günleri üzerine yazmak için, neler yaşadığımızı, yaptığımızı anlayabilmek için kendimi hala sersemliği geçmemiş hissediyorum. Gözlemediğim kadarıyla, bu tür türbülansları içinden yaşayan insanlar, türbülans hakkında düşünmek ve konuşabilmek için kısa sayılmayacak bir tür sindirme sürecine ihtiyaç duyabiliyor. Özellikle de yerleşik yapıların sarsıldığı —yahut yıkıldığı—, daha önce bizzat deneyimlenmemiş, benzerleri tarihten okunmuş dönemlerden bahsediyorsak. Bu bağlamda örneğin 2013'ten beri Türkiye sanat ortamında, Gezi hakkında başta öngördüğümden çok daha az iş üretilmiş olmasında değerli bir şeyler buluyorum. Bu durum çekince, sansür, otosansürle de ilişkilendirilebilir ve kimileri için bu önerme doğru da olabilir. Ancak ben bu konuda bir tür metanet ve sindirme süreci gördüğümü söylemeyi ihmal etmek istemiyorum. Gezi günlerinin sonrasına ise "Peki ya şimdi? Sırada ne var? Her şey bu kadar mıydı?" duyguları, toplumun geneline sirayet etmiş güvensizlik, kırılma, adressizlik hisleri bana da eşlik etti ve o günlerden bugüne hayatımın kesin motifleri oldular. 2016'da yaşanan darbe girişiminden hemen sonra verdiğim bir röportajda, yakın gelecekte üretimime nasıl devam edeceğime dair soruya verdiğim bu cevabı bugün tekrar okuduğumda sanki üzerinden uzun yıllar geçmiş gibi hissediyorum: *"..yorum yapmak için*

'sticker's and pirate 'installation's in public spaces using an alias, creating videos mostly using 'ready-made' news and advertisement footage and trying to disseminate them online. I vividly remember having —unlike now— such tangible objectives as finding connections between touch screens and the streets, being able to carry over acquaintances and dialogues from one area to another, as well as mobilizing and agitating people. Aside from these relatively palpable aims, I was also piqued by the images of violence we see on the screen, I was trying to think more on the types of relationships we form with these images. The idea of researching the role these images played on mass culture and mechanisms of power, and being able to have an effect on the relationship the masses formed with the truth by way of images through emergently intervening with the images of current political agenda in Turkey, was exciting for me. Platforms like Facebook and Twitter were becoming incrementally more politicized, different critiques of political authorities were beginning to be articulated from various groups and subjects, all side by side. When we arrived at 2013, I believe the Gezi Park protests which for so many people had seemingly boiled over suddenly had this previously described, rich background. I still feel rather shaken to be able to write about and truly understand the Gezi days, about what we went through and accomplished. As far as I have observed, people who experience these sorts of turbulences from the inside need a lengthy sort of digestion period to be able to ruminate and speak on the experience. Especially if we are talking about periods the likes of which we have not experienced but only read in history books, where established structures are shaken —or crumbling—. In this context, I find it valuable that far fewer works of art than I originally anticipated have been produced about Gezi in the Turkish art scene since 2013. This fact may be related to notions of unease, censorship and self-censorship, and this may very well be the case for some. But I do not want to continue without noting that I see a period of resilience and gestation regarding this era. Along with the rest of the population, I too have been accompanied by feelings of a lack of trust, fragility and rootlessness since the Gezi days, along with an unmistakable sense of 'So what now? What is next? Was this it?'; these feelings have been distinct motifs in my life ever since. Re-reading an interview I gave immediately after the coup attempt in 2016, I feel as though many years have passed since I responded to the question of how I planned to continue my artistic production in the near future: *'.It's too soon to comment on it yet, but one of the things I have been able to witness even now has been that I have become much more motivated to become mobilized in my artistic production. I had been preparing myself for the most sordid scenarios for some time, and this motivation is not new to me. However, I see these scenarios becoming more real step by step, and intuition is leaving its place to tangible attempts. I suppose I will fully adopt a lifestyle and a method of artistic production that is far away from being settled, one that is portable and touch-and-go for all intents and purposes.'* Like a considerable portion of the world population, the state of not having a home, being nomadic and hybrid is a way of life and not a postmodern title to read and discuss for me and so many people around me. This political tension that has become incrementally more and more palpable even in the most intimate areas of life, the questions regarding feelings of value triggered by financial struggles, the country-wide 'state of emergency' that has become the ordinary way of life, along with this uninterrupted turbulence, have become prevalent in the entire mood of 2016 and the years that followed. I have been worried and continue to worry that each exhibition⁵ that my works have been a part of is the last one in my lifetime, and about the prospect of not knowing that this is the case.

Now: For What?

The period that was sparked by Muhammed Bouazizi's self-immolation seems to be on its way out with the conflicts in Syria changing in nature and dying out. Bouazizi died in 2011. He is no longer among friends and loved ones. The head of state in Tunisia, Zine El Abidine Ben Ali left the country and continues his life in Saudi Arabia, as far as I know.

erken ancak daha şimdiden gözlemleyebildiğim şeylerden biri sanat üretimimde çok daha mobilize olma gayreti içine girdiğim. Kendimi öteden beri çok kötü senaryolara hazırlıyordum ve bu gayret benim için yeni değildi. Ancak malesef bu senaryoların adım adım gerçekleştiğini görüyorum ve sezgiler, yerini somut çabalara bırakıyor. Yerleşiklikten uzakta, portatif, vur-kaç bir hayat ve üretim tarzını tamamen benimseyeceğim sanırım.”⁴ Yuvasızlık, göçebelik, melezlilik, günümüz dünyasının azımsanmayacak oranda bir nüfusu için olduğu gibi, ben ve çevremdeki birçok insan için de bir postmodern okuma-tartışma başlığı değil, bir yaşam pratiğiydi. Başta yaşamın en dar alanlarında bile gitgide daha çok hissedilen politik gerginlik, ekonomik sıkıntılarının tetiklediği değerlilik hissi sorgulamaları, ülkenin olağan hali haline gelen “olağanüstü hal”, kesintisiz türbülans, 2016 ve sonrası duygu durumunun bütünü üzerinde etkili oldu. İşlerimin yer aldığı her serginin⁵, hayatımın son sergisi olacağından ve bunu o an bilmiyor olmaktan endişe ettim, ediyorum.

Şimdi: Ne için?

Muhammed Buazizi'nin 2010 yılında bedenini ateşe vermesiyle kıvılcımlanan bir dönem, Suriye'deki çatışmaların karakter değiştirerek sönmelenmesiyle kapanıyor gibi görünüyor. Buazizi 2011 yılında öldü. O artık ailesi ve arkadaşlarıyla değil. Tunus devlet başkanı Zeynel Abidin Bin Ali ülkeyi terk etti ve bildiğim kadarıyla Suudi Arabistan'da yaşamını sürdürüyor. Usame Bin Ladin, 2011 yılında ABD'nin taktik ve istihbari birimlerince Abbottabad'da öldürüldü. Mısır'da Hüsnü Mübarek 2011 yılında iktidardan çekildi. Yerine gelen Muhammed Mursi geçtiğimiz günlerde yargılandığı mahkeme salonunda kalp krizi geçirerek öldü. Türkiye'de de (bugünlerde uzaktan gözlemlediğim kadarıyla) bir “yeni dönem” tanımlaması söz konusu. Bense tezimi yazmaya ve yeni işler üretmeye çalıştığım bu günlerde, tüm bu majör sarsıntılar içerisinde, kendime “ürettiğim sanatın cürmü nedir? benim cürmüm nedir?” sorularını sormaktan kendimi alamadığımı itiraf etmeliyim. Sanırım sanat üretmenin ve yaşamın ortak özelliklerinden biri, ikisinin de anlamlandırılmadıkları müddetçe devam edilmesi mümkün olmayan şeyler olmaları. Genç sanatçıların bu devamlılığı sağlayabilmesi adına desteklenmesi ve görünürlüklerinin sağlanması, Türkiye sanat ortamının benim şahit olduğum periyodunda hep çokça tartışılan başlıklardan biri oldu. Bu başlık hakkında, tecrübeli kişi ve kurumların aksine, benim bir tür sistem önerim yok. Bu yazıyı okuyan benden daha genç sanatçılara önerebileceğim bir merhemim, reçetem, somut yol haritam da malesef söz konusu değil. “Daha iyi bir sistem”in olabileceğine olan inancı, çabayı ve düşünme pratiğini her daim diri tutmak kuşkusuz iyidir. Ancak ben meselenin bu görünür kısmından farklı bir yönü üzerine konuşulması gerektiğini de hissediyorum. Sanat üreten biri olarak, değerlilik hissimi çoğu zaman sadece kendi kendime üretmem gerekti. Farzedelim ki genç bir sanatçısız ve içinde yaşadığınız toplum genç sanatçılara pek fazla şey önermemekte, toplumsal dinamikler işlerinizin alımlanmasına kolaylık sağlayacak mahiyette değil. Teklifler almıyorsunuz, işleriniz koleksiyonerler tarafından havada kapışılmıyor. Ne olacak? Özdeğer hissinizi nasıl kuracaksınız? Eğer yanınızda kariyerinizden başka kimseniz yoksa, açıkçası işiniz zor görünüyor. Ben bu hissi, bir işimin gösterileceği bir sergi kurulduktan sonra mekanın, sergi açılışına kadarki yalnız ve sessiz anlarında, ilk izleyici olarak sergiyle başbaşa kaldığımda, değerli bir şey ortaya koyduğumu hissettiğimde kurdum çoğu zaman. Kendimi motivasyon üretiminin en romantik dinamiklerine başvururken, yoksulluk ve yalnızlık içinde, biçare vaziyette hayatını kaybetmiş, bugünse çok takdir edilen sanatçıların hayatlarını okurken ve onlarla özdeşlik kurarken buldum. Şaşaalı günlerinin ardından hayatını sefalet içinde tamamlayan Rembrandt'ı, başı beladan kurtulmayan ve sigortalı bir işte çalışıp emekli olamayan Caravaggio'yu, hücrelerinde unutulmuşluk hissiyle bir başına idamı bekleyen Saint Just'ü düşünürken, “hakki teslim edilmemiş” Max Stirner'in mezarını ziyaret ederken, motivasyon üretmenin belki de en klişe görünen yöntemleriyle baş başa buldum kendimi. Ziyarı var mı? Belki de tüm bu mana arama hissi, üretmeye devam etmek için hınzırca

Osama Bin Laden was killed by US tactical and intelligence forces in Abbottabad in 2011. Hosni Mubarak resigned from his leadership position in Egypt in 2011. His successor, Mohammad Mursi, recently died of a heart attack in the courtroom where he was being tried. An emerging definition of a ‘new era’ in Turkey is a point of discussion, as far as I witness it from afar these days. I, on the other hand, must confess that I find myself riddled with such questions as ‘what is the impact of the art that I produce? what is the impact that I produce?’ these days where I am struggling to complete my MA thesis and produce new works. I suppose one of the commonalities between producing art and being alive is that they both simply become futile unless they are injected with meaning. The issues of supporting young artists and facilitating their visibility have become prominent topics of discussion in the periods of Turkey's art scene that I have been able to witness. I, unlike experienced individuals and institutions, do not have an effective system to propose on this issue. Sadly, I am also unable to suggest a solution, prescription, or a tangible course of action for artists who are younger than me. It is unquestionably good to keep alive the feeling, struggle and anticipation that ‘a better system’ is possible. However, I also feel that it is imperative to discuss this issue in its aspects that are not immediately apparent. As an individual who produces art, I have had to generate a feeling of worth completely by my own account. Let's assume that you are a young artist and that the society you live in does not seem to offer much to younger artists, and that societal dynamics are not set up in a way that will facilitate the purchase of your works. You are not receiving offers; collectors are not fighting over your works. What is supposed to happen then? How will you establish your sense of self-worth? If you do not have anything to rely on but your career, frankly, things are looking dire. I was able to generate this feeling mostly when I was able to experience an exhibition my works were a part of, by myself, after the exhibition was installed and in the final moments of solitude before it was open to viewers, when I was finally able to feel that I had produced something of worth. I found myself resorting to the most romantic means of generating motivation, reading about the lives of artists from the past who died destitute and in solitary circumstances yet are enthusiastically appreciated today; I found myself fully empathizing with them. I found myself completely alone with seemingly the most clichéd methods of reviving my motivation when I thought of Rembrandt who died in poverty following his golden years, of Caravaggio who simply could not catch a peaceful break and die in secure retirement, of Saint Just who awaited his execution in complete solitude, or when I was visiting the grave of Max Stirner ‘who was never given his due’. Is that necessarily bad? Perhaps this whole quest for meaning is merely a cheeky reason to continue to produce, perhaps it is a cry and need for attention. For instance, the last scene of the film *The Unforgettable Director of Love Films* illustrates this in the kindest of manners. As the main character of the film, a director of romantic genre films who is experiencing a deep loss of self-worth after a series of professional failures, is preparing to set himself on fire after wrapping his body in rolls of his films, the phone rings. The caller is a producer who worked with him in the past and who is now asking him to do what he does best, again, which is to make a love film. The director immediately forgets the idea of suicide as he begins discussing the prospect of a new offer. *The 'unforgettable director of love films'* seems to have shelved the idea of ending his own life, perhaps for now. All of his ‘existential woes’ seem to have evaporated with the idea of a new film. Each new project, exhibition, interview, conversation, has served the function of this phone call for me. If we move past the systematic problems and speak in the terms delineated by Joseph Campbell's rhetoric⁶, it seems to me that a young person who is producing art must first produce answers to the question of how far the ‘hero’ is willing to cover the path he set out on. The prospect of a young artist piquing the interest of an institution, collection or collector is dependent on so many things, and these things may never actualize. In light of this, in a country that is built on such shaky grounds where the political system itself is dubiously sustainable and where institutions find it difficult to project their vision to five years down the line, I believe any artist who firmly believes that they will be able to continue their existence with the support of institutions is naïve at best. At this particular juncture, I believe it is incredibly important to remember again the importance of collective thinking, creating and sharing practices.

bir gerekçe, talep ve ilgi ihtiyacından ibarettir. Örneğin *Aşk Filmlerinin Unutulmaz Yönetmeni* filminin son sahnesi bunu olanca nezaketiyle ifade eder. Kariyer başarısızlığıyla değerlilik hissi yitimine uğrayan avantür aşk filmleri yönetmeni, bedenine doladığı film makaralarını ateşe vererek intihar etmek üzereyken telefon çalar. Arayan geçmişte beraber çalıştığı bir yapımcıdır ve ondan en iyi bildiği şeyi yapmasını, bir aşk filmi çekmesini istemektedir. Yönetmen, yapımcıyla aldığı teklifi konuşurken intihar fikrini unuttur. "Aşk filmlerinin unutulmaz yönetmeni", yeni bir aşk filmi çekmek üzere intiharı —belki de şimdilik— rafa kaldırmıştır. Bütün "varoluşsal krizleri", yeni bir film teklifiyle buharlaşıp gitmiştir. Her yeni proje, her yeni sergi, her yeni röportaj, her yeni konuşma, bu telefonun işlevini gördü benim üzerimde. Bana sanat üreten genç bir insanın, sistem sorununun daha da ötesinde —ya da öncesinde—, Joseph Campbell'ın retoriğiyle⁶ konuşacak olursak, "kahraman"ın koyulduğu yolun ne kadarını kat etmeyi göze aldığıyla ilgili sorulara cevaplar üretmesi gerek gibi geliyor. Genç sanatçının bir kurumun, seçkinin, koleksiyonerin ilgisini çekmesi pek çok değışkene bağlıdır ve bunlar gerçekleşmeyebilir. Bunun ışığında, politik sistemin kendisinin dahi ne derece sürdürülebilir olduğunun şüpheli olduğu, kurumların beş yıl sonrasını dahi görmekte zorlanabildiği, oldukça kaygan bir zemine sahip bir ülkede, kimi kurumların desteğiyle yoluna devam edebileceğini düşünen bir genç sanatçı bence biraz fazlaca bir iyimserliğe sahiptir. Tam bu noktada, kolektif düşünme, üretme ve paylaşma pratiklerinin son derece önemli olduğunu tekrar anımsamak gerektiği kanısındayım. Belki de, içinde bulunduğum jenerasyon, en büyük başarı ve başarısızlıklarını bu hususta yaşadı, yaşıyor. Atomize olan sanatçı için yaşam, ölümden sonra yapılmasını umduğu retrospektif sergisi için iyi bir portfolyo bırakma çabası haline dönüşüyor. En azından ben bunu hissettim; kendimi birçok kere portfolyomla yalnız kalmış hissettim. Hayatımıza sanat yaparak devam etmek için ihtiyaç duyduğumuz manevi zeminin en güçlü biçimini, genç sanatçılar için organize edilen değerli projelerin yanı sıra, parlayıp sönen, bir kuyruklu yıldızın izi gibi geçip giden, kurumsallaş-a-mayan, hatta belki de sadece içinden yaşayanların hatırlayacağı kolektif zaman aralıklarında, "şimdi, burada ve bizce!" diyerek bulabileceğimizi hatırlamak ve hatırlatmak istiyorum. Yan yana durmanın, beraber üretmenin, birleşmelerin, ayrılmaların gücü unutulmamalı.

Burada noktalamak istediğim bu yazının, örneğin "1968" üzerine sıkça yapıldığı gibi kaba bir dönemselleştirme, belirlenen bir tarihsel aralığı mistifike etme, karmaşık ve çok aktörlü bir süreci tekil deneyime indirgeme riskleri taşıdığına farkındayım. Ancak bu riskleri göze almadan böyle bir metni yazmak imkan dahilinde değildi. Bu metin, basıldığı her bir kopyada ve internet vasıtasıyla ulaşılabilir olduğu her sabit diskte, 2010'lar İstanbul'daki genç sanatçılar üzerine yazılan bir metnin yahut yapılan bir araştırmanın verilerinden biri olmayı umarak sessizce beklemeyi sürdüreceğim.

Hasan Özgür Top
Berlin, 2019

¹ Ergüden Işık. *Sessizliğin Anarşisi*. 2008. <https://docs.google.com/viewer?url=https://anarcho-copy.org/free/sessizligin-anarsisi.pdf> (Son erişim: 19 Haziran 2019)

² "Man dies after setting himself on fire in Saudi Arabia" BBC. 23 Ocak 2011. BBC Web. 8 Temmuz 2019. <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-12260465>

³ Mitchell, W. J. Thomas. *Iconology: Image, Text, Ideology*. Univ. of Chicago Press, 1986.

⁴ Kırmacı, Ş. "Hiç Bir Şey Eskisi Gibi Olmayacak", İstanbul Art News, Temmuz 2016.

⁵ Esasen burada "sergi" kelimesini metni kalabalıklaştırmamak için sanatsal ifadenin tüm formları yerine kullanıyorum.

⁶ Campbell, Joseph. *The Hero with a Thousand Faces*. Princeton Univ. Press, 2004.

Perhaps, the generation I am a part of has experienced, and continues to experience, its greatest successes and failures on this aspect. Life, for the atomized artist, is transformed into a series of struggles to leave a good portfolio for a future retrospective which he so hopes will take place posthumously. At least this is precisely what I have experienced; I found myself completely alone with my portfolio at times. I would like to both remember and remind everyone that the soundest form of emotional strength we need in order to continue to make art is hidden in not only the invaluable projects involving young artists, but also the collective interims which momentarily sparkle and go out, which leave the faintest of trails not unlike a comet, which find it so difficult to become 'official'; and which, perhaps, were only made possible by saying 'here, now, and altogether!' and will only be remembered by the ones who experienced in from the inside. The power of standing alongside, creating together, converging and separating, must simply not be forgotten.

I am fully aware that this essay, which I intend to conclude here, runs the risk of crudely historicizing and mysticizing a certain period, as is often the case with '1968', and jeopardizing the reduction of a complicated and multi-faceted process down to a single personal account. But it was simply not possible to write a text of this sort without taking these risks. This essay, then, will be quietly awaiting the day it will contribute to the data for a study or a research undertaken on the artists of Istanbul in the 2010s, silently biding its time in each of its printed or online copies to be accessed again.

Hasan Özgür Top
Berlin, 2019

¹ Ergüden Işık. *Sessizliğin Anarşisi*. 2008. <https://docs.google.com/viewer?url=https://anarcho-copy.org/free/sessizligin-anarsisi.pdf> (Last accessed: 19.06.2019)

² "Man dies after setting himself on fire in Saudi Arabia" BBC. 23 Ocak 2011. BBC Web. 8 Temmuz 2019. <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-12260465>

³ Mitchell, W. J. Thomas. *Iconology: Image, Text, Ideology*. Univ. of Chicago Press, 1986.

⁴ Kırmacı, Ş. "Hiç Bir Şey Eskisi Gibi Olmayacak", İstanbul Art News, Temmuz 2016.

⁵ I am mainly using the term 'exhibition' to address all forms of artistic expression in order not to crowd the text.

⁶ Campbell, Joseph. *The Hero with a Thousand Faces*. Princeton Univ. Press, 2004.

GYF Arşiv / YFD Archive



GYF/YFD 1

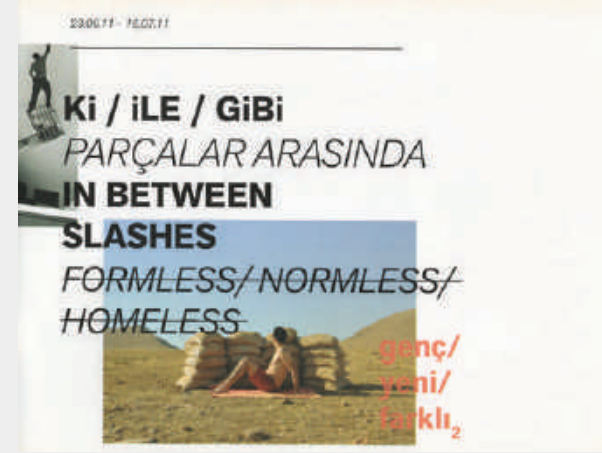
5 – 30 Haziran / June 2010

Seçici Kurul / Selection Committee:

Tomur Atagök

Sanatçılar / Artists:

Elçin Acun, Ece Akay, Funda Alkan, Alpagut Ayberk, Burçin Başar, Gözde Başkent, Seçil Büyükkın, Çağla Cömert, Leyla Emadi, Serif Karasu, Zeynep Kayan, Aslı Narin, Ekin Onat von Menhart, Sefik Özcan, Hüseyin Rüstemoglu, Mehmet Sağbas, Müge Selçuk, Elif Süsler, İpek Şenel, Aslı Torcu, Faruk Yigen



GYF/YFD 2

23 Haziran / June – 16 Temmuz / July 2011

Seçici Kurul / Selection Committee:

Başak Şenova (Başkan / Head)

Stephan Ackermann

Yane Çalovski

Sanatçılar / Artists:

Elif Aydoğdu Ağatekin, Mehmet Ali Boran, Özge Ertanin, Burçin Esin, Mehmet Fahraci, Onur Girit, Elif Sanem Karakoç Emrah Karakurum, Ece Gülin Kasap, Umut Kılıç, Melike Kılıç, Ege Okal, Menekşe Samancı, Sabri Atalay Yavuz, Didem Yılmaz

Seçilen Küratör / Selected Curator:

Selin Turam



GYF/YFD 3

22 Haziran / June – 21 Temmuz / July 2012

Seçici Kurul / Selection Committee:

Ferhat Özgür (Başkan / Head)

Toni Stooss

Pelin Tan

Burçak Bingöl

Sanatçılar / Artists:

Alpin Arda Bağcı, Aşkın Ercan, Ayşegül Karakaş, Aysel Alver, Berkay Tuncay, Damla Yılmaz, Deniz Dökmeoğlu, Engin Konuklu, Erdal İnci, Esra Sağlık, Eylül Ceren Ersöz, Gülşah Bayraktar, Havva Altun, Kıvılcım Güngörün, Mustafa Kemal Yurttaş, Ömer Kaya, Reysi Kamhi, Sencer Aygün, Sercan Apaydın, Tuğba Saylam, Uygur Demoğlu, Zeynep Beler



GYF/YFD 4

22 Haziran / June – 27 Temmuz / July 2013

Seçici Kurul / Selection Committee:

Ali Akay (Başkan / Head)

Claude Closky

Seza Paker

Burçak Bingöl

Sanatçılar / Artists:

Asliemk, Ayşe Kurşuncu, Beril Gür, Buğra Erol, Can Akgümüş, Cem Aktaş, Gizem Karakaş, Güler Aşık, H. Çağlar Kırtı, Sarp Kerem Yavuz, Seda Yıldız, Şafak Gürboğa, Şeyda Ünal, Simone Bailey, Tuğba Çeliktir, Zoe Baraton



GYF/YFD 5

1 Temmuz / July – 9 Ağustos / August 2014

Seçici Kurul / Selection Committee:

Emre Zeytinoğlu (Başkan / Head)

Burcu Pelvanoğlu

Genco Gülan

Burçak Bingöl

Sanatçılar / Artists:

Duygu Nazlı Akova, Hüseyin Arıcı, Cemal Nazım Arslan, Sedat Ayhan, Sevinç Çalhanoğlu, Ege Dömez, Nazlı Erdemirel, Onur Karaalioğlu, Yasemin Kılıç, Emre Meydan, Mehmet Öğüt, Ece Özgüle & Çağla Meknuze Kırant, Merve Ünsal, Begüm Yamanlar



GYF/YFD 6

4 Temmuz / July – 1 Ağustos / August 2015

Seçici Kurul / Selection Committee:

Işın Önol (Başkan / Head)

Aslı Çetinkaya

Johanna Reiner

Burçak Bingöl

Sanatçılar / Artists:

Ahu Akkan, Berke Doğanoğlu, Sırma Doruk, Akın Güreş, Neval Nisan Güven,
Burak Kabadayı, Hasan Baran Kurtoğlu, Can Küçük, Ali Şentürk, Hasan Özgür Top



GYF/YFD 7

15 Temmuz / July – 15 Ağustos / August 2016

Seçici Kurul / Selection Committee:

Gülçin Aksoy (Başkan /Head)

Fatih Aydoğdu

Shulamit Çoruh

Ömer Özyürek

Burçak Bingöl

Sanatçılar / Artists:

Anna Larissa Araz, Eda Aslan, Tutku Bulutbeyaz, Baran Çağınlı, Günışığı Cihangir,

Bilgehan Ersoy, Hilal Güler, Emre Meydan, Mustafa Özbakır, Furkan Öztekin,

Kıvılcım Harika Seydim, Hazal Ünsal, Merve Üstüenalp

GYF/YFD 8

4 – 29 Temmuz / July 2017

Seçici Kurul / Selection Committee:

Nazlı Gürlek (Başkan / Head)

Mari Spirito

Banu armıklı

Burçak Bingöl

Sanatçılar / Artists: Fulden Aran, Ayşe Hilal Ateş, zgr Atlagan, Cihad Caner, Meliha Gündüz, Gülşah Mursaloğlu, Nconen, Cemil Toprak, Levent Yıldız, Müge Yıldız, Damla Yücebaş



GYF/YFD 9

26 Haziran / June – 13 Temmuz / July 2018

Seçici Kurul / Selection Committee:

elenk Bafra (Başkan / Head)

Elizabeth Markevitch

Ayşe Umur

Burçak Bingöl

Naz Cuguoğlu

Sanatçılar / Artists:

Serdar Acar, Ayşeğül Altunok, şener Yılmaz Aslan, Elif Byknohutu, Işıl elik,
Abdulhenan Doğan, Ali Kanal, Beril Or, Cem Örgen, Okay Özkın, Ezgi Tok, Ezgi Yakın,
Damla Yalçın, Sinem Yeniaras

Özgeçmişler / Biographies

Eda Aslan

Eda Aslan (d. 1993, İstanbul) Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nden 2017 yılında mezun oldu. Aynı üniversitenin Resim Bölümü'nde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. Aslan'ın üretimleri tarih, mekan, hafıza bağlamları ekseninde şekillenmektedir ve kaydetme temelli obsesyon hali üretimlerinin merkezinde yer almaktadır. Aslan'ın *Nesnelerin Gizli Yaşamı* (2019, Evliyagil Dolapdere, İstanbul, Türkiye), *Alacakaranlık Anıları* (2019, Krank Art Gallery, İstanbul, Türkiye), 4. Mardin Bienali (2018, Mardin, Türkiye), Red Bull Art Around (2018, Arnavutköy, İstanbul, Türkiye), *Ardında Bıraktığın* (2017, Kasa Galeri, İstanbul, Türkiye) dahil olmak üzere çok sayıda farklı platformda üretimleri yer almıştır. Ayrıca, Siemens Sınırlar Yörüngeler 18 başarı ödülünü kazanan sanatçı (2017, DEPO, İstanbul, Türkiye), *Genç Yeni Farklı VII* (2016, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), Mamut Art Project (2017, KüçükÇiftlik Park, İstanbul, Türkiye), Base (2017, Galata Rum Okulu, İstanbul, Türkiye) gibi çok sayıda yarışma sergisinde de yer almıştır. Mimar Dilşad Aladağ ile birlikte yürüttükleri "Unutma Bahçesi" adlı proje ise 2018 yılında Salt Araştırma Fonları ve 2019 yılında Kültür Bakanlığı Belgesel Destek Fonu'nu kazanmıştır. Sanatçı İstanbul'da yaşamakta ve üretimlerini sürdürmektedir.

Eda Aslan (b. 1993, İstanbul) studied sculpture at Marmara University's Fine Arts Faculty and graduated in 2017. Currently, she is continuing her graduate studies in the Department of Painting of the same university. Aslan's production is shaped around the axis of history, space and memory, and situated on a mode of production driven by an obsession of recording. Aslan's works were shown on various platforms including *The Clandestine Life of Objects* (2019, Evliyagil Dolapdere, İstanbul, Turkey), *Recollections of Twilight* (2019, Krank Art Gallery, İstanbul, Turkey), 4th Mardin Biennial (2018, Mardin, Turkey), Red Bull Art Around (2018, Arnavutköy, İstanbul, Turkey), *You Left Behind* (2017, Kasa Gallery, İstanbul, Turkey). The artists who won the Siemens Borders Orbits 18 prize (2017, DEPO, İstanbul, Turkey), was selected for and exhibited as part of many competitions like *Young Fresh Different VII* (2016, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey), Mamut Art Project (2017, KüçükÇiftlik Park, İstanbul, Turkey), Base (2017, Galata Greek Primary School, İstanbul, Turkey). The project "The garden of (not) Forgetting" she has been running together with architect Dilşad Aladağ was granted with SALT Research Funds in 2018 and Ministry of Culture Documentary Support Fund in 2019. Aslan lives and works in İstanbul.

Özgür Atlagan

Özgür Atlagan (d. 1984, İzmir), Bilkent Üniversitesi İletişim ve Tasarım Bölümü'nü ve Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı yüksek lisans programını bitirdi. İstanbul Teknik Üniversitesi Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nde doktora çalışmalarını tamamlamaktadır. Fotoğraf, yerleştirme, video, metin ve performans mecralarını kullanan Atlagan, bunların sahneleme pratikleriyle ilişkilerini araştırmaktadır. KABA HAT ve BAÇOY KOOP (Basma Çoğaltma Yayma Kooperatifi) sanatçı kolektiflerinin üyesidir. Çalışmalarını Amsterdam'daki iki yıllık misafir sanatçı programı Rijksakademie van Beldende Kunsten'de sürdürmektedir.

Özgür Atlagan (b. 1984, İzmir), studied Communication and Design at Bilkent University and received his MA on Visual Arts and Visual Communication Design at Sabancı University. At the moment he is pursuing his PhD on Industrial Product Design at İstanbul Technical University. Using photography, installation, video, text and performance, Atlagan investigates these medium's relation to scenography. He is a member of the artist collectives KABA HAT and BAÇOY KOOP (Printing, Duplication and Distribution Cooperative). Currently, he is carrying on his practice at the 2-years long artist residency program in Amsterdam at Rijksakademie van Beeldende Kunsten.

Zeynep Kayan

Zeynep Kayan (d. 1986, Ankara) Bilkent Üniversitesi, İletişim ve Tasarım Bölümü'nden mezun olmuştur ve Hollanda'nın Utrecht kentindeki MaHKU'nun Güzel Sanatlar Bölümü'nden yüksek lisans diploması bulunmaktadır. Ankara'daki bağımsız sanat alanı Torun'un kurucularındandır. Zeynep Kayan'ın sanatsal pratiği, portre ve performansla bağlantılı fotoğraf, video ve ses çalışmalarıyla oluşturduğu varyasyonların tekrara dayalı yapısal kurgusunu araştırmaya odaklanır. Sanatçının kişisel sergileri: *Geçici Aynılık* (2019, Zilberman Gallery İstanbul, Türkiye); *Kurgulan(an)* (2016, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), *Eksik* (2013, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye)' tür. Katıldığı bazı karma sergi ve performanslar ise: *Saklı* (2018, Kasa Galeri, İstanbul, Türkiye); *Suyun Gözünü Bulana Dek* (2018, Özgür Atlagan ile, Salt Galata, İstanbul, Türkiye); *The Library* (2017, tete, Berlin, Almanya); *NevNesil: Oyun Parkı* (2015, Galeri Nev Ankara, Türkiye); İsimsiz Orjinal sunum performansı (2015, *Field Meeting*, ACAW, New York, ABD); Şen Bilge (2013, Rezan Has Müzesi, İstanbul, Türkiye); *İpi Çekin Aşağıdayız* (2014, Burcu Bilgiç ile, Torun, Ankara, Türkiye); *Offside Effect*, 1. Tiflis Trienali (2012, Tiflis Güncel Sanat Alanı, Tiflis, Gürcistan); *Tekinsiz Karşılaşmalar* (2011, İstanbul Modern, İstanbul, Türkiye) ve *Genç Yeni Farklı I* (2010, Zilberman

Gallery, İstanbul, Türkiye). 2017 yılında maket fotoğraf kitabı ile Kassel Dummy Awards'da ikincilik ödülünü almıştır. Kayan, 2018 yılında Akinabooks tarafından yayınlanan "İsimsiz" adlı fotoğraf kitabını Unseen Amsterdam'da tanıttı. Sanatçı, Ankara/İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Zeynep Kayan (b. 1986, Ankara) graduated from Communication and Design Department of Bilkent University and got her MA degree in Fine Arts Department of MaHKU in Utrecht, Netherlands. She was the co-founder of independent art space "Torun" in Ankara. Zeynep Kayan's artistic practice focuses on exploring repetitious structural setup of the variations she create by using photography, video and sound pieces that are mostly in relation to portraiture and performance. Her solo shows: *Temporary Sameness* (2019, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey), *Constructed* (2016, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey) and *Uncomplete* (2013, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey). Selected group shows and collaborations: *Concealed* (2018, Kasa Gallery, İstanbul, Turkey); *Until Finding the Source of the Water* (2018, performance with Özgür Atlagan, Salt Galata, İstanbul, Turkey); *The Library* (2017, tete, Berlin, Germany); *NevGeneration: Amusement Park* (2015, Galeri Nev Ankara, Turkey); *Untitled Original lecture performance* (2015, Field Meeting, ACAW, New York, USA); *Pull the Rope We're Downstairs* (2014, with Burcu Bilgiç, Torun, Ankara, Turkey); *Joyful Wisdom* (2013, Rezan Has Museum, İstanbul, Turkey); *Offside Effect*, 1st Tbilisi Triennial (2012, Center of Contemporary Art, Tbilisi, Georgia); *Uncanny Encounters* (2011, İstanbul Modern, İstanbul, Turkey) and *Young Fresh Different I* (2010, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey). She won the second prize for her "Untitled" dummy book at Kassel Dummy Book Awards in 2017. This book got published by Akinabooks and launched at Unseen Amsterdam 2018. Kayan lives and works in Ankara/İstanbul.

Alpin Arda Bağcık

Alpin Arda Bağcık (d. 1988, İzmir), 2007 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Resim Bölümü'nden mezun oldu. Bağcık'ın fotogerçekçi resimleri 20. yüzyılın dönüm noktalarından esinleniyor. Sanatçının politik temalı işleri, otoriteye karşı bir eleştiri ve güç sanrısı hakkında araştırmalar yaparak fotoğrafın sunmuş olduğu gerçeklik fikrini, karakalem ve tuval üzerine yağlı boya tekniğiyle ürettiği çalışmalarıyla sorguluyor. Kişisel sergi ve sunumları arasında Kırmızı Reçete (2017, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), Volta Basel (2016, Basel, İsviçre), *Ambivalans* (2015, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye) ve 2014 yılında Mexico City'deki Zona Maco fuarında Mirjam Varadinis küratörlüğündeki *New Proposals* bölümündeki (2014, Meksika) solo sunumu bulunur. Aralarında Rotary Sanat Yarışması (2015, Proje 4L, İstanbul, Türkiye), *Sınırlar Yörüngeler 13* (2013, Siemens Sanat, İstanbul, Türkiye), *Violence(?)* (2013, Çağdaş Sanat Müzesi, Rethymnon, Girit, Yunanistan) ve *Genç Yeni Farklı III* (2012, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye)'ün de bulunduğu karma sergilerde çalışmaları sergilenmiştir. Bağcık'ın MOCAK Museum of Contemporary Art in Krakow (Krakov, Polonya), the Salsali Museum (Dubai, BAE) ve PAPKO Sanat Koleksiyonu (İstanbul, Türkiye) gibi Ortadoğu, Avrupa, Kuzey ve Güney Amerika'daki birçok kamusal ve özel koleksiyonda çalışmaları bulunmaktadır. Sanatçı İzmir'de yaşamakta ve çalışmaktadır.

Alpin Arda Bağcık (b. 1988, İzmir) graduated from the Painting Department at Dokuz Eylül University in 2007. Bağcık's photorealistic paintings take inspiration from defining moments in the history of the 20th century. His politically themed works are a critique of authority and a poignant comment on the delusion of power. His solo exhibitions and presentations include: *Red Prescription* (2017, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey), *Volta Basel* (2016, Basel, Switzerland), *Ambivalence* (2015, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey) and *New Proposals* section at Zona Maco art fair, curated by Mirjam Varadinis (2014, Mexico). He has participated in various group exhibitions including Rotary Art Competition (2015, Proje 4L, İstanbul, Turkey), *Borders and Orbits* (2013, Siemens Sanat, İstanbul, Turkey),

Violence(?) (2013, Contemporary Art Museum, Rethymnon, Crete, Greece) and *Young Fresh Different III* (2012, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey). His works are part of public and private collections, a.o. the MOCAK Museum of Contemporary Art in Krakow, Poland, the Salsali Museum in Dubai, UAE, the PAPKO ART Collection in İstanbul, Turkey and others in the Middle East, Europe and North and South America. He currently lives and works in İzmir.

Zeynep Beler

Zeynep Beler (d. 1985, Ankara), 2007'de Bilkent Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden mezun oldu. 2010'da Leiden Üniversitesi'nde fotoğraf çalışmaları yüksek lisans programını tamamladı. 2010-2012 arası Borusan ArtCenter konuk sanatçı programında yer aldı. Katılımda bulunduğu diğer atölye ve konuk sanatçı programları arasında *Orta Ölçekli Kent: Sıradan Fotoğraflamak* (GAPO ve ISSP işbirliğinde) ve AiR Turkey-Scandinavia Connections (Tranås, İsveç) bulunmaktadır. Solo sergileri arasında *Beachcomber* (2018, Krank Art Gallery, İstanbul, Türkiye) ve *Yazı Kalır* (2017, Zilberman Projects-İstanbul, İstanbul, Türkiye) vardır. Yakın zamanda katıldığı karma sergilerden bazıları *Ağaç, Gölge, Deniz, Ay* (2017, Borusan Contemporary, İstanbul, Türkiye), *Greetings from Now On: Territories of Commitments* (2016, BERLINARTPROJECTS, Berlin, Almanya), *Habitat* (2015, İstanbul Modern, İstanbul, Türkiye) ve *Genç Yeni Farklı III* (2012, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye)'dir. Sanatçı İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Zeynep Beler (b. 1985, Ankara) received a BA in Graphic Design at Bilkent University and an MA in Photographic Studies at Leiden University. She was an artist-in-residence at Borusan ArtCenter/İstanbul between 2010-2012. Other workshops and residencies she participated in are *Middle Town: Picturing the Unspectacular*, held in Turkey and Latvia in collaboration with GAPO and ISSP and AiR Turkey-Scandinavia Connections in Tranås, Sweden. Her solo shows: *Beachcomber* (2018, Krank Art Gallery, İstanbul, Turkey) and *Writing Remains* (2017, Zilberman Projects-İstanbul, İstanbul, Turkey). Recent group exhibitions include *Tree, Simulacrum, Sea, Moon* (2017, Borusan Contemporary, İstanbul, Turkey), *Greetings from Now On: Territories of Commitments* (2016, BERLINARTPROJECTS, Berlin, Germany), *Habitat* (2015, İstanbul Modern, İstanbul, Turkey) and *Young Fresh Different III* (2012, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey). She lives and works in İstanbul.

Sevinç Çalhanoğlu

Sevinç Çalhanoğlu (d. 1988, İstanbul) Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'nü bitirdi. Çalışmaları, mekanın hafızası, anlatılar ve edebiyatın dönüştürücü gücü etrafında şekillenir. Üretiminin merkezinde yazı olmakla birlikte ses ve fotoğrafı da eserlerinde kullanan sanatçının yer aldığı okuma sahneleri ve sergiler arasında: *Read My Word Festival* (2018, Amsterdam, Hollanda), *Double Language* performans serisi (2018, Soloway Gallery, New York, ABD), *Ama Kent aynı Kent* (2017, HER HÂL, Salt Galata, İstanbul, Türkiye), *Sea of not seeing* (2017, Tiny Office, İsveç Konsoloslugu, İstanbul, Türkiye), *Ölüm Dansı Söylencesi Soruları Işıklandırır* (2017, Zilberman Projects-İstanbul, İstanbul, Türkiye), *Genç Yeni Farklı V* (2014, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), *Open Spaces* (2014, DEPO, İstanbul, Türkiye) yer almaktadır. Sanat çalışmalarının yanı sıra çocuklara yönelik şiir atölyeleri ve şehir gezileri gerçekleştirdi. "İstanbul Bienali Şehri Nasıl Dönüştürdü?" başlıklı makalesini American Folklore Society Annual Meeting'de (2015, Long Beach, ABD) sundu. "D-evrim? Dijital Çağda Kitap" (2015, Saint Joseph Lisesi) ve "Çukolata: Çikolatanın Yerli Tarihi" (2014, Saadet Özen, YKY) gibi çeşitli çalışmalara araştırmacı olarak katkıda

bulunan sanatçı halen Beykoz Kundura'da yürütülen sözlü tarih ve arşiv projesi Kundura Hafıza için çalışmakta ve *Natama Şiir Dergisi*'nin yayın kurulunda yer almaktadır. *Evde bir gezinti (periferik)* (Nod Yayınları, 2016) ve *Et/ve/Fal* (Heterotopya Yayınları, 2017) adlı iki şiir kitabı yayımlanmıştır.

Sevinç Çalhanoglu (b. 1988, İstanbul) studied history at Boğaziçi University. Her work focuses on the memory of space, narratives and revolves around the transforming power of literature. While text is central to her production, she often combines sound and photography into her work. Among the readings and exhibitions she participated in are: Read My Word Festival (2018, Amsterdam, The Netherlands), *Double Language* performance series (2018, Soloway Gallery, New York, USA), But the city remains the same (2017, HER HÂL, Salt Galata, İstanbul, Turkey), *Sea of not seeing* (2017, Tiny Office, Consulate of Sweden, İstanbul, Turkey), *The Myth of the Death Dance Illuminates the Questions* (2017, Zilberman Projects-Istanbul, İstanbul, Turkey), *Young Fresh Different V* (2014, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey), Open Spaces (2014, DEPO, İstanbul, Turkey). In addition to her artistic work, she had organized poetry workshops and city walks for children. She presented her article "How did the İstanbul Biennial transform the city?" at the Annual Meeting of American Folklore Society (2015, Long Beach, USA). The artist who took part in various projects like "R-evolution? The book in the digital age" (2015, St Joseph High School) and "A Turkish History of Chocolate" (2014, Saadet Özen, YKY) as researcher, still works for Kundura Hafıza, an archive and oral history project of Beykoz Kundura and is part of the publishing committee of *Natama* Poetry Magazine. Her published poetry books are: *Evde bir gezinti (periferik)* (Nod Heterotopya Publications, 2016) and *Et/ve/Fal* (Heterotopya Publications, 2017).

Nazlı Erdemirel

Nazlı Erdemirel (d. 1982, Van) lisansını Dokuz Eylül Üniversitesi Fotoğraf Bölümü'nde tamamladı. Erdemirel, imgelerden yararlanarak hareketi dondurduğu görüntülerde kurguladığı fotoğrafın dışına çıkıp video aracılığı ile imgenin devamlılığını sürdürmesine odaklanır ve fotoğrafın kaydedilme sürecinin dışında optik, astrofizik gibi alanları çalışmalarına dahil ederek görüntüyü farklı bir boyutta deneyimlenen illüzyonla birleştirir. Katıldığı sergiler arasında *Yakınlaşma* (2019, Mixer, İstanbul, Türkiye), *4x4* (2016, Mixer, Fotoistanbul, İstanbul, Türkiye), *Angst Series* (2016, Mixer, Contemporary İstanbul, İstanbul, Türkiye), *Son Çıkış* (2015, Mixer, İstanbul, Türkiye), *Genç Yeni Farklı V* (2014, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi "SINIRLARI AŞMAK" Karma Sergisi (2013, İş Sanat İzmir Galerisi, İzmir, Türkiye), Mezuniyet Projeleri Sergisi *Z Raporu ŞENEL AKSU ÖDÜLLERİ* (2013-12, İzmir, Türkiye), Sanatçı İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

Nazlı Erdemirel (b. 1982, Van) completed her BA in Photography at Dokuz Eylül University. Erdemirel focuses on the continuity of the image in the video by moving outside of photography in the scenes, she created by freezing the movement and the image with an illusion experienced on different levels by including disciplines like optics and astrophysics to her practice. The exhibitions she participated in include: *Proximity* (2019, Mixer, İstanbul, Türkiye), *4x4* (2016, Mixer, Fotoistanbul, İstanbul, Turkey), *Angst Series* (2016, Mixer, Contemporary İstanbul, İstanbul, Turkey), *Last Exit* (2015, Mixer, İstanbul, Turkey), *Young Fresh Different V* (2014, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey), Dokuz Eylül University Fine Arts Faculty "SINIRLARI AŞMAK" a Composite Exhibition (2013, İş Sanat Galerisi, İzmir, Turkey), Graduation Projects exhibition *Z Report SENEL AKSU AWARDS* (2013-12, İzmir, Turkey), The artist lives and works in İstanbul.

Gizem Karakaş

Gizem Karakaş (d. 1987) 2009 yılında École des Arts de la Sorbonne'da Plastik Sanatlar Bölümü'nde lisans eğitimini bitirdikten sonra, 2011 yılında aynı üniversitede Sanat ve Yeni Medya Bölümü'nde yüksek lisansını tamamladı. İnsanlık halini, kendi geçmişi ve ilişkileri üzerinden performatif bir yaklaşımla anlamaya ve yansıtmaya çalışmak Gizem Karakaş'ın pratiğinin en temel aksını oluşturuyor. Sanatçının video, fotoğraf, ses ve yazı işleri samimiyet kavramını otobiyografik ve kurgusal anlatıların arasında kalan muğlak alanlar üzerinden araştırıyor. Pera Müzesi, Akbank Sanat, santralistanbul, Centre Pompidou, Kasa Galeri gibi birçok sanat kurumunda karma sergilere katılan sanatçının kişisel sergileri arasında *Studio'yu Gezmek İçin Son Şansınız!* (2015, Galerist Studio, İstanbul, Türkiye) ve *Masum Değiliz* (2019, DEPO, İstanbul, Türkiye) yer alıyor. Kolektif üretim ve işbirlikleri Karakaş'ın pratiğinin bir diğer merkezi. 2017'den beri HAH ve Hayırlı Evlat kolektifleri ile birlikte çalışan sanatçı aynı zamanda 2011 yılından bu yana Etem Şahin ile birlikte Medyartiz adı altında interaktif performanslar üretiyor. Sanatçı İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

Gizem Karakaş (d. 1987) graduated with her BFA from École des Arts de la Sorbonne in Plastic Arts department in 2009, and received her MFA degree at the same university in Art and New Media department in 2011. Understanding and reflecting on the human condition through her own past and relationships with a performative approach constitutes the main axis of Gizem Karakaş's practice. Her photo, video, sound and text-based works explore the concept of sincerity in relationships through the ambiguous areas that are left between the autobiographical and fictional narratives. She has participated in group shows in various art institutions such as Pera Museum, Akbank Sanat, santralistanbul, Centre Pompidou, Kasa Gallery among many others. Her solo exhibitions include: *Your Last Chance to Visit Studio* (2015, Galerist Studio, İstanbul, Turkey) and *We Are Not Innocent* (2019, DEPO, İstanbul, Turkey). Ongoing collective process are central to Karakaş's practice. She has been working with HAH and Hayırlı Evlat collectives since 2017. She has also been collaborating with Etem Şahin as Medyartiz collective on interactive performances since 2011. She lives and works in İstanbul.

Gülşah Mursaloğlu

Gülşah Mursaloğlu (d. 1989) Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nde lisans eğitimini bitirdikten sonra School of the Art Institute Chicago'da yüksek lisansını tamamladı. Çalışmalarında genellikle maddesellik, maddenin iradesiyle ve hem insanların hem de diğer türlerin zamanla kurduğu ilişkilerle ilgileniyor. Uzun ve kapsamlı bir araştırma sürecinin ardından ortaya çıkan yerleştirmeler, sergilendiği halleriyle stabil formlarda kalmıyor, sergiye yayılan süreçsel uzamlarıyla dinamik ve değişken sistemlere dönüşüyor. Yakın zamanda katıldığı sergiler arasında *Muğlak Kesişimler için Notasyonlar* (2019, poşe, İstanbul, Türkiye), *Bir İç Mekân Bahçesi* (2018, DEPO, İstanbul, Türkiye), *Artificial Life* (2018, Chicago Artists Coalition, Şikago, ABD), *Other Hours* (2017, 601 Artspace, New York, ABD), *Kıralık Satılık* (2017, Protocinema, İstanbul, Türkiye), *Genç Yeni Farklı VIII* (2017, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye) ve *-on the bank of what river?* (2017, Roman Susan Gallery, Şikago, ABD) bulunuyor. Sanatçı İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

Gülşah Mursaloğlu (b. 1989) completed her BA in Sociology at Boğaziçi University and received her MFA degree from the School of the Art Institute of Chicago. In her works, she explores materiality, matter's agency and human and non-human temporalities. Her installations, which emerge after an in-depth and extensive research process, don't remain stable in form, and rather manifest themselves as dynamic and fluid systems through their ephemeral

nature. Recent exhibitions include *A Notation, for Every Crossing* (2019, poşe, Istanbul, Turkey), *An Internal Garden* (2018, DEPO, Istanbul, Turkey), *Artificial Life* (2018, Chicago Artists Coalition, Chicago, USA), *Other Hours* (2017, 601 Artspace, New York, USA), *For Rent, For Sale* (2017, Protocinema, Istanbul, Turkey), *Young Fresh Different VIII* (2017, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey) and *-on the bank of what river?* (2017, Roman Susan Gallery, Chicago, USA). She lives and works in Istanbul.

Ali Şentürk

Ali Şentürk (d. 1985, Ankara) lisans ve yüksek lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi, Heykel Bölümü'nde tamamladı. Üretimlerinde heykel, resim, fotoğraf, video, performans aracılığıyla. kendisinin veya bir başkasının yaşam deneyimini, eğretileme ve ironi kullanarak yeniden kurgulamanın yollarını arar. Solo sergileri arasında *Bu Gün Gitmesen Olmaz mı?* (2016, Galeri Nev, Ankara, Türkiye), *Benden Kimseye Bahsetme* (2014, SODA Galeri, İstanbul, Türkiye) ve *Ali Şentürk'ü Aramak* (2014, ODTÜ Kütüphanesi, Ankara, Türkiye); karma sergileri arasında ise *Kağıt* (2019, Pilevneli Project, İstanbul, Türkiye), *99 kare* (2018, Art On, İstanbul, Türkiye), *Tekrar ve Tekrar* (2018, Mixer, İstanbul, Türkiye), *Perdeli Natürmort* (2018, Galerist, İstanbul, Türkiye), *Meleklerin Payı* (2017, DEPO, İstanbul, Türkiye), *Urbanobscura* (2017, Siyahbeyaz, Ankara, Türkiye), *Arzunun Topoğrafyası* (2016, Kasa Galeri, İstanbul, Türkiye), *Bir Savaş Nasıl Hatırlanmalıdır* (2015, Cer Modern, Ankara, Türkiye), *NevNesil: Amusement Park* (2015, Galeri Nev, Ankara, Türkiye), *Genç Yeni Farklı VI* (2015, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), Mamut Art Project (2013, Antrepo no: 4, İstanbul, Türkiye), *Göz Kararı* (2013, Yaygara Güncel Sanat İnisiyatifi, Ankara, Türkiye) vardır. Sanatçı, Ankara'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Ali Şentürk (b. 1985, Ankara) completed his BA and MA at the Sculpture Department of Hacettepe University. In his art, Şentürk looks for ways to fictionalize an experiences of the self and/or the other by using metaphors and irony through sculpture, painting, photography, video and performance. He conveys the life and experiences of himself but most of the others through the interpretational, metaphorical and fictional language of art. His solo exhibitions include *Bu Gün Gitmesen Olmaz mı?* (2016, Galeri Nev, Ankara, Turkey), *Don't Tell Anyone About Me* (2014, SODA Gallery, Istanbul, Turkey) and *Searching for Ali Şentürk* (2014, ODTÜ Library, Ankara, Turkey); while his group exhibitions include: *PAPER* (2019, Pilevneli Project, Istanbul, Turkey), *99 Squares* (2018, Art On, Istanbul, Turkey), *Over And Over* (2018, Mixer, Istanbul, Turkey), *Still Life with a Curtain* (2018, Galerist, Istanbul, Turkey), *Angels' Share* (2017, DEPO, Istanbul, Turkey), *Urbanobscura* (2017, Siyahbeyaz, Ankara, Turkey), *Topography of Desire* (2016, Kasa Galeri, Istanbul, Turkey), *How should a war be remembered* (2015, Cer Modern, Ankara, Turkey), *NevGeneration: Amusement Park* (2015, Galeri Nev, Ankara, Turkey), *Young Fresh Different VI* (2015, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey), Mamut Art Project (2013, Antrepo no: 4, Istanbul, Turkey), *Eyeballing* (2013, Yaygara Contemporary Art Initiative, Ankara, Turkey). Şentürk lives and works in Ankara.

Ezgi Tok

Ezgi Tok (d. 1989) Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. Yüksek lisans eğitimine Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü'nde devam etmektedir. Katıldığı solo ve grup sergilerden bazıları şunlardır; *Pandora'nın Kara Kutusu* (2019, Galata Rum Okulu, İstanbul, Türkiye), *Muğlak Kesişimler İçin Notasyonlar* (2019, poşe, İstanbul, Türkiye), *Artakalan* (2018, Pasajist, İstanbul, Türkiye), *Genç Yeni Farklı IX* (2018, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), *Demirden Halkalar Gökyüzünde Eridi* (2018, Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul, Türkiye), *Ot*

(2018, Cumhuriyet Müzesi, İstanbul, Türkiye), *O'Art Sanat Yarışması (Başarı Ödülü)* (2017, Odeabank O'Art Galeri, İstanbul, Türkiye), *Gözlemlenir Gerçekler* (2017, Mixer, İstanbul, Türkiye), *Bir Yaşam Aralığında* (2017, Adahan -1 Galeri, İstanbul, Türkiye), *Local & Global Discourses* (2016, California College of Arts, San Francisco, ABD). Sanatçı İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Ezgi Tok (b. 1989) graduated from Faculty of Communication of Marmara University. Currently, she is continuing her graduate degree at the Institute of Fine Arts at the same university. Some of the solo and group exhibitions she participated in include: *Pandora'nın Kara Kutusu* (2019, Galata Greek Primary School, Istanbul, Turkey), *A Notation, for Every Crossing* (2019, poşe, Istanbul, Turkey), *The Remainings* (2018, Pasajist, Istanbul Turkey), *Young Fresh Different IX* (2018, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey), *Leaden Circles Dissolved In The Air* (2018, Elgiz Museum of Contemporary Art, Istanbul, Turkey), *Ot* (2018, Cumhuriyet Museum and Art Gallery, Istanbul, Turkey), *O'Art Art Competition (Honor Award)* (2017, Odeabank O'Art Gallery, Istanbul, Turkey), *Observed Truths* (2017, Mixer, Istanbul, Turkey), *In A Break In Life* (2017, Adahan -1 Gallery, Istanbul, Turkey), *Local & Global Discourses* (2016, California College of Arts, San Francisco, USA). Tok lives and works in Istanbul.

Hasan Özgür Top

Hasan Özgür Top (d. 1987, Ankara) lisans eğitimini 2014 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamladı. Yüksek lisansına, eş zamanlı olarak, aynı üniversitede ve Dutch Art Institute ArtEz University of the Arts, Arnhem'de devam etmektedir. Sanatçı çoklukla radikalizm, propaganda metotları ve silahlı örgütler üzerine çalışır. *"The Atelier"* isimli ilk kişisel sergisini 2018 yılında, Protocinema'nın işbirliğiyle Proyecto AMIL'de, Lima'da yaptı. İşleri bugüne kadar *Kapıdan giremezsen, pencereden gir* (2016, Alt Art Space, İstanbul, Türkiye), *İkâme* (2016, Rampa Art Gallery, İstanbul, Türkiye), *Genç Yeni Farklı VI* (2015, Zilberman Gallery, İstanbul, Türkiye), *Şimdiki Duruşlarımız* (2015, 5533, İstanbul, Türkiye) ve *Kamunun İki Gölgesi – Ekran ve Uzam* (2010, DEPO, İstanbul, Türkiye) sergilendi. Videoları İstanbul, New York, Berlin, Roma, Munich ve Torino'da gösterildi. Sanatçı, Dutch Art Institute'te yüksek lisans programına devam etmektedir ve Berlin ve Amsterdam'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Hasan Özgür Top (b. 1987, Ankara) graduated from Painting Department of Marmara University's Fine Arts Faculty in 2014. He is still continuing his MFA at the same university as well as at Dutch Art Institute ArtEz University of the Arts, Arnhem. The artist works mostly deal with the notions of radicalism, methods of propaganda and armed organizations. In 2018, he presented his first solo exhibition titled *"The Atelier"* in collaboration with Protocinema at Proyecto AMIL in Lima. His works were shown at *If you can't go through the door, go through the window* (2016, Alt Art Space, Istanbul, Turkey), *Replaced* (2016, Rampa Art Gallery, Istanbul, Turkey), *Young Fresh Different VI* (2015, Zilberman Gallery, Istanbul, Turkey), *The Ways We Stand By* (2015, 5533, Istanbul, Turkey) and *Two Shadows of the Public: Screen and Space* (2010, DEPO, Istanbul, Turkey). His video works were screened in Istanbul, New York, Berlin, Rome, Munich and Torino. The artist living and working in Berlin and Amsterdam, is in the graduate program of the Dutch Art Institute.

Burçak Bingöl

Burçak Bingöl, (1976, Görele, TR) Ankara'da büyüyen Bingöl, Seramik Bölümü'nü bitirdikten sonra Master derecesini 2002; uygulamalı Doktora programını 2008 yılında Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi'nde tamamladı. 1985-91 yılları arasında Ankara Devlet Konservatuvarı'nda Müzik, 2009 yılında New School, New York'ta Fotoğraf üzerine bir program bitirdi.

Hacettepe Üniversitesi (2002-2008) ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (2011-2012) öğretim elemanı olarak çalıştıktan sonra kariyerine sanatçı ve küratör olarak ağırlık verdi. Sanat direktörü olarak çalıştığı Zilberman Gallery-Istanbul'da (2010-2016) pek çok sergi ve projeyi yürüttü. Bağımsız küratör olarak gerçekleştirdiği sergiler: *Uzakyağın: Tepkime Aralığı* (Ankara Devlet Konservatuvarı- 2010); *Gurbet Günlerinden Anılar* (Goethe Institute- Ankara- 2011); *Vargücü* (Cda-Projects - İstanbul 2011).

Sanatçı olarak aidiyet, kimlik, hafıza ve kültürel miras konularını, malzemeyle yeniden düşünen Bingöl'ün son yıllarda gerçekleştirdiği solo sergilerden bazıları: *Interrupted Halfway Through* (Zilberman Gallery Berlin, 2019), *Jardin Particulier*, (Fransız Sarayı, İstanbul, 2017), *Mitos ve Ütopya* (Zilberman Gallery, İstanbul, 2017); Karma sergileri ise: *Unleashing* (Columbia University, New York, 2018); *A Good Neighbour*, (Pinakothek der Moderne, Munich, Germany), 15. İstanbul Bienali (İstanbul, 2017). Yapıtları Metropolitan Müzesi, New York; 21C Museum, Kentucky; Salsali Private Museum, Dubai; Baksı Müzesi, Bayburt gibi kamusal kalıcı koleksiyonların yanında, Avrupa, Amerika, Orta ve Uzak Doğu'daki özel koleksiyonlarda yer almaktadır.

Burçak Bingöl (1976, Görele, TR) raised in Ankara, she studied in the Ceramics department at Hacettepe University and graduated with a Master Degree in 2002 and a PhD from the same department of the same university in 2008. Bingöl studied Music at Ankara State Conservatory in 1985-91 and also studied photography at The New School between 2008-2009.

Beside being an academic at Hacettepe University-Ankara (2002-2008) and later in Istanbul Technical University-Istanbul (2011-2012), Bingöl pursued her career both as an artist and curator. She worked at Zilberman Gallery-Istanbul (2010- 2016) as its artistic director and worked heavily on exhibitions and projects during the time. Her individually curated exhibitions are: *Nearfar: The Reaction Interstice* (Ankara State Conservatory- 2010); *Erinnerungen An Die Fremde* (Goethe Institute- Ankara- 2011); *Existrong* (Cda-Projects - İstanbul 2011).

As an artist, Bingöl's works explore notions of belonging, identity, cultural heritage, memory and failure by blurring the boundaries between these seemingly distinct notions. Her recent solo exhibitions include: *Interrupted Halfway Through* (Zilberman Gallery Berlin, 2019), *Jardin Particulier*, (French Palace, İstanbul, 2017), *Mythos and Utopia* (Zilberman Gallery, İstanbul, 2017); and her recent group exhibitions include: *Unleashing* (Columbia University, New York-2018); *A Good Neighbour*, Pinakothek der Moderne, (Munich, Germany), 15th İstanbul Biennial (İstanbul, 2017). Her work is in many private and public collections in the US, Europe and the Middle East, including The Metropolitan Museum of Art (New York, USA), 21st Century Museum (Louisville, USA), Baksı Museum (Bayburt, Turkey) and Salsali Museum (Dubai, UAE). She lives and works in İstanbul.

Imprint

Genç Yeni Farklı10: Devam Etmek Gerek
Young Fresh Different10: One Must Continue
Küratör / Curator: Burçak Bingöl

Zilberman Gallery, İstanbul
13.07. - 17.08.2019

Editör / Editor: Çağla Özbek

Çeviri / Translation: Zeynep Beler [s./p. 71], Naz Beşcan [s./p. 15, 17, 21, 23, 41,49, 53, 55, 120], Gülşah Mursaloğlu [s.p. 107, 109], Çağla Özbek [s.p. 7, 9, 11, 79, 81, 93, 99, 131, 133, 135, 137, 139]

Düzeltili / Proofreading: Naz Beşcan, Burçak Bingöl, Gözde Gezgın, Çağla Özbek

Yazarlar / Writers: Dilara Altuğ, Eda Aslan, Özgür Atlagan, Alpin Arda Bağcık, Burçak Bingöl, Zeynep Beler, Sevinç Çalhanoğlu, Nazlı Erdemirel, Gizem Karakaş, Zeynep Kayan, Gülşah Mursaloğlu, Ali Şentürk, Hasan Özgür Top

Eser metinleri / Artworks texts: Burçak Bingöl

Grafik tasarım / Graphic design: Bülent Bingöl

Basımevi / Printing House: A4 Ofset

Kapak / Cover: ?? kağıt

Baskı koordinasyon / Printing coordination: Burçak Bingöl, Gözde Gezgın, Gürem Özcan

Sergi koordinasyon / Exhibition coordination: Dilara Altuğ, Gözde Gezgın

Fotoğraflar / Photographs: Can Akgümüş [s./p.146-149], Eda Aslan [s./p. 42-43], Alpin Arda Bağcık [s./p. 64-65], Burçak Bingöl [s./p. 72-73], Bülent Bingöl [s./p. 103], Sevinç Çalhanoğlu [s./p. 82], Nazlı Erdemirel [s./p. 90-91, 94-95], Gizem Karakaş [s./p. 100-101], Zeynep Kayan [s./p. 50-51], Kayhan Kaygusuz [s./p. 4-5,12-13, 18-19, 24-31, 35-37, 46-47, 56-57, 59-61, 67, 75-77, 104-105, 114-115, 121-123, 128-129, 150-155], Gülşah Mursaloğlu [s./p. 110-111], Ali Şentürk [s./p. 113, 118-119], Ezgi Tok [s./p. 125]

Bu yayının gerçekleşme aşamasında mesleki bilgisiyle yaptığı müthiş katkının yanında, 9. ve 11. evin öngördüğü şekilde bu maceraya benimle birlikte atılıp, yanımda olduğu ve güç verdiği için Çağla Özbek'e çok teşekkür ederim. (Burçak Bingöl)

The extraordinary contributions of her professional know-how aside, I also deeply thank Çağla Özbek for accompanying me headlong into this adventure just as foreseen by the 9th and 11th houses. (Burçak Bingöl)

Bu katalog 12 Temmuz – 17 Ağustos tarihlerinde, Zilberman Gallery'nin *Genç Yeni Farklı* projesinin onuncu yılı nedeniyle düzenlenen, küratörlüğünü Burçak Bingöl'ün yaptığı özel seçkisi *Devam Etmek Gerek* için 500 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue is printed 500 copies for the tenth edition of Zilberman Gallery's project *Young Fresh Different10: One Must Continue*, curated by Burçak Bingöl in between July 12 – August 17, 2019. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without permission.

ZILBERMANGALLERY | 10
I S T A N B U L | B E R L I N *years*
zilbermangallery.art